

Katarina
Morano

ZAKAJ SVA SE LOČILA

KONTAKTI

Mestno gledališče ljubljansko, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenija

(Ljubljana City Theatre, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenia)

Hišna centrala (Central operator) **+386 (0)1 4258 222**

Tajništvo (Secretary) **+386 (0)1 4257 148**

Blagajna (Box office) **+386 (0)1 2510 852**, odprto vsak delavnik od 12. do 18. ure in uro pred predstavo
(open Monday to Friday from 12 a.m. to 6 p.m. and an hour before start of performance),

e-naslov (E-mail) **blagajna@mgl.si**

E-naslov (E-mail) **info@mgl.si**

Spletno mesto (Web site) **www.mgl.si**

Barbara Hieng Samobor, direktorica in umetniška vodja (General Manager and Artistic Director)

Petra Bizjak, direktoričina pomočnica – poslovna vodja (Assistant General Manager)

Janez Koleša, direktoričin pomočnik za tehnične zadeve (Assistant General Manager – Technical)

Simona Belle, vodja službe za odnose z javnostmi in trženja (Head of Public Relations and Marketing)

tel. +386 (0)1 4258 222

Katarina Koprivnikar, Katarina Bogataj (nadomeščanje), vodja projektov (Project Manager)

tel. +386 (0)1 4258 222

Helena Štrukelj, koordinatorka in planerka programa (Programme Coordinator and Planner)

tel. +386 (0)1 4440 309

Petra Setničar, koordinatorka obiska (Visit Coordinator)

tel. +386 (0)1 4258 222

Urša Petelinček in Rok Špacapan, blagajnika in informatorja (Box office and Information)

tel. +386 (0)1 2510 852

Eva Mahković, dramaturginja in vodja mednarodnega oddelka (Dramaturg and Head of International Department)

Petra Pogorevc, dramaturginja in urednica Knjižnice MGL (Dramaturg and Editor)

Ira Ratej, dramaturginja in vodja izobraževalnega programa (Dramaturg and Head of Education)

Alenka Klabus Vesel, dramaturginja in arhivarka (Dramaturg and Archivist)

Maja Cerar, Martin Vrtačnik, lektorja (Language Consultants)

Mojca Višner, oblikovalka (Designer)

Javni zavod Mestno gledališče ljubljansko, ustanoviteljica Mestna občina Ljubljana

Program gledališča financirata Ministrstvo za kulturo RS (iz proračuna Republike Slovenije) in MOL.

Svet Mestnega gledališča ljubljanskega (Board of Ljubljana City Theatre)

mag. Mojca Jan Zoran (predsednica/President), **Ira Ratej** (namestnica predsednice/Deputy President),

Alen Jelen, Mateja Kapš, Špela Knol

Strokovni svet Mestnega gledališča ljubljanskega (Professional Board of Ljubljana City Theatre)

Tone Peršak (predsednik/President), **Sandi Jesenik** (namestnik predsednika/Deputy President),

prof. Tomaž Gubenšek, Darja Hlavka Godina, Eva Mahković, Matej Puc

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

VSEBINA

- 7 Nejka Jevšek **KAJ NAJU JE LOČILO?**
- 13 Johann Hari **VAŠA POZORNOST SE NI SESULA SAMA OD SEBE – UKRADLI SO VAM JO**
- 21 Alenka Zupančič **KONEC** (nekaj odlomkov iz knjige)
- 27 **NE VERJAMEM V STRATEGIJE, VERJAMEM V ISKRENOST IN NEPRERAČUNLJIVOST**
Intervju Evelin Bizjak s Katarino Morano
- 39 **NAGRADA**
- 41 **NOVO V KNJIŽNICI MGL**

Katarina Morano
ZAKAJ SVA SE LOČILA

2024

Krstna uprizoritev

Premiera 16. januarja 2025

Režiser **ŽIGA DIVJAK**
Dramaturginja **KATARINA MORANO**
Scenograf **IGOR VASILJEV**
Kostumografka **TINA PAVLOVIČ**
Avtor glasbe **BLAŽ GRACAR**
Lektorica **MAJA CERAR**
Oblikovalec svetlobe **BORUT BUČINEL**
Oblikovalec zvoka **SAŠO DRAGAŠ**
Asistentka dramaturginje (študijsko) **NEJKA JEVŠEK**

Vodja predstave **Borut Jenko**
Šepetalka **Snježana Vrhunc Vurušič**
Tehnični vodja **Janez Koleša**
Vodja scenske izvedbe **Matej Sinjur**
Vodja tehnične ekipe **Dimitrij Petek**
Tonska tehnika **Sašo Dragaš** in **Matija Zajc**
Osvetljevalca **Boštjan Kos** in **Bogdan Pirjevec**
Frizerka in maskerka **Anja Blagonja**
Garderoberki **Angelina Karimović** in **Urška Picelj**
Rekviziterji **Erika Ivanušič**, **Ana Johana Scholten** in **Andrés Alejandro Klemen**

Sceno so izdelali pod vodstvom mojstra **Vlada Janca** in kostume
pod vodstvom mojstric **Irene Tomažin** in **Branke Spruk** v delavnicah MGL.

Igrata

Tina **JANA ZUPANČIČ**

Tine **MATEJ PUC**

Jana Zupančič, Matej Puc

Matej Puc, Jana Zupančič

Nejka Jevšek

KAJ NAJU JE LOČILO?

Čas

Pred nami se razteza pokrajina – arheologija odnosa, nadstropja skupnega življenja, ki se kopičijo okoli razbitega avtomobila, v katerem sta se prvič spoznala. Danes imata Tina in Tine majhno skupno stanovanje, dva otroka in psa – življenje, ki ga poskušata dohajati, znotraj katerega se poskušata obdržati, ga podpreti z dovolj trdnimi temelji, da se ne bo zrušilo pod težo vedno glasnejšega in vse manj gostoljubnega sveta.

Zakonca v tekstu Katarine Morano se srečata na jutranji kavi, prestrežeta se med opravlki, nekaj si povesta, tako mimogrede, z vrat, ko odhajata od doma. *»Kaj bomo pol kuhali? Kaj je še za nrdit? A boš ti pol Jakija pelu?«*¹ Kdo bo šel v Bauhaus, kdo po špecerijo, kdo po otroka na krožek in kdo po otroka v center, skratka, kako si bosta organizirala svoj dan, da bosta vse naredila in ju čas ne bo prehitel. Tisti čas, ki je postal v modernem svetu vse bolj izmuzljiv in za katerega se zdi, da teče po drugačnih tirnicah, kot je včasih. Ne gre le za dejstvo, da mora biti vse, kar želi zadržati našo pozornost, občutno krajše in zreducirano, gre predvsem za občutek, da se nam ves čas mudi, da je vse dobilo nekakšen priokus urgentnosti, zaradi česar se zdi, da časa enostavno zmanjkuje. V en dan je treba stlačiti toliko opravkov – poskrbeti za dom, skuhati, kupiti živila, peljati psa na sprehod, peljati otroka na trening, poklicati serviserja, plačati položnice itd. – da smo, zdi se, v konstantnem stanju nekakšne *opravnosti*.

Svet je tak, kdo smo potem mi?

Današnji čas je tudi čas strahu. Preveva nas tesnoba, ki jo generira kopica novic in njihova dostopnost. Z vseh strani smo obkroženi z dejstvi, mnenji, slikami, posnetki, svarili in slutnjami. Hkrati pa nam ta dostopnost vsega, kar se dogaja po svetu, nalaga tudi občutek odgovornosti. V dobi, ko se globalni konflikti prenašajo v realnem času, ko gledamo, kako se odvijajo vojne, obstaja izrazita napetost med našo osebno varnostjo in »first world«

¹ Katarina Morano, *Zakaj sva se ločila*, 2024.

udobjem ter trpljenjem drugih v krajih, ki jih razdira nasilje. Ta napetost je povezana tudi z globokim občutkom krivde: bolj ko živimo svoja življenja kot običajno, bolj se počutimo ločene od realnosti kaosa, trpljenja in človeške cene teh konfliktov. Življenje v stabilnem, (razmeroma) varnem okolju lahko povzroči disonanco, ki jo je težko prezreti. Prisoten je nenehen mučen občutek, da smo nekako sokrivi, če ne v samem nasilju, pa v *brezbriznosti*, ki mu omogoča, da se nadaljuje. Krivda ne izhaja zgolj iz zavedanja neskladja med našimi življenji in življenji tistih v vojni, ampak tudi iz naše lastne udeležbe v sistemih, ki to neenakost ohranjajo. Ta disonanca se kaže tudi v načinu preživljanja časa – tako preprosto se je potopiti v »motnje« sodobnega življenja, npr. v družbena omrežja, in blokirati hrup svetovne krize. V resnici uživamo v razkošju izbire, kdaj se bomo z globalnimi vprašanji ukvarjali. Prav zato biti ozaveščen, se opredeljevati in nato tudi *delovati* postajajo ključni gradniki sodobnega človeka. A zdi se, da se naša optika iz širše slike tako hitro in tako zlahka zoži na naš mikrosvet – na družinsko celico in »svojo okolico, svoje ljudi«².

Vojna, o kateri so govorili naši starši in stari starši, se je zdela tako odmaknjena. Čeprav nerazumljiva v svoji krutosti, se je slišala junaško in včasih celo skoraj romantično. Predvsem pa je bila daleč. Danes pa je vojna tukaj, pred našimi očmi, divja v našem času in mi smo priče. V njej ni ničesar junaškega in ničesar romantičnega, vse je le krvavo in nerazumljivo. Kdo smo potem mi? Ko pogledam ljudi okoli sebe, so lepi – nikomur ne škodujejo, nežni so in dobri. Ne znam zaobjeti diskrepance med svetom, ki je tako krut, v katerem se dogajajo vojne in genocidi. »Kdo smo? Kdo je to, smo?«³

Klima sodobnega časa je zaradi vsega naštetega tudi stanje nekakšne pripravljenosti. Ta klima pronica v intimne odnose, zaredi se v kavč, na katerem počivamo in »bindžamo« serije. Spreminja naše odnose, ker terja, da se do nje opredelimo in znotraj nje najdemo svojo pozicijo. Živimo torej v svetu, kjer smo bombardirani z informacijami, večina od njih je vznemirjajočih ali naravnost grozljivih. Zdi se, da nas vsak naslov približa nečemu apokaliptičnemu. Prihodnost se zdi negotova in naš občutek, da lahko karkoli spremenimo ali nadzorujemo, se zmanjšuje.

Kaj mi gre pr teb na živce/kaj vse sm naredu/čemu vse sm se odpovedala

Kdo pa smo v odnosu? Tina in Tine sta nekje na poti zapadla v izvrševanje nalog, spregledala sta se in drug na drugega nakopičila leta očitkov, zamer in neizrečenega. Zmanjkalo je časa, da bi lahko svoj odnos negovala. Ali je zmanjkalo volje? So *opravki, opravki, opravki* – življenje s svojim hitrim tempom, repetitivnost odločanja »*kaj bomo dons kuhali*«⁴ – preveč utrujajoči? Kako hitro se izgubimo znotraj odnosa? In ali ni tako, da se, če si z nekom dolgo blizu, neizbežno raniš? Ne moremo biti ves čas dobri, potrpežljivi, nežni. Kaj sploh pomeni partnerstvo, predvsem

² Katarina Morano, *Zakaj sva se ločila*, 2024.

³ Prav tam.

⁴ Prav tam.

Jana Zupančič

tisto, v katerem se med človekoma že nakopičijo usedline (vsakodnevnega) življenja, zunanjega sveta, ki nas spreminja, ki nas odtuja, *ločuje*? Se lahko kdaj izognemo daljavi, ki pronica med razpoke, ko se pod težo življenja zamaje stolpnica vsega, kar sta dva zgradila?

Mož in žena za vse življenje!

Občutek odtujenosti, *ločitve* se v drami *Zakaj sva se ločila* prikrade med dve osebi, ki druga druge ne vidita več onkraj vlog, ki jih igrata v zakonu. Naloge se kopičijo, prav tako zamere. Besede so uporabne, namenjene preživetju dneva. Toda pod površjem teh razdrobljenih pogovorov je občutek izgubljenosti v ponavljajočem se krogu dolžnosti, ki pušča premalo prostora za karkoli drugega.

Ti dialogi so med drugim napolnjeni tudi z občutkom samote in erozije zaupanja. Govorijo o počasnem odmiku, ki je nastopil skozi čas, o zanemarjanju (čustvenih) potreb drug drugega in o težavah pri povezovanju sredi kaosa vsakdanjega življenja. Zato med dialogi nastopijo nekakšne samotne refleksije, tako o sebi kot o odnosu in svetu, v katerega je ta odnos vpet.

Dinamika se je spremenila, prioriteta so postali otroci, pritiski vsakdanjega življenja in subtilen premik v identitetah vodijo v vedno večji občutek odtujenosti. Ta občutek (čustvene) oddaljenosti, čeprav ne vedno takojšen, se zajeda v odnos, ki ga lahko oteži tudi dejstvo, da partnerja z leti rasteta in se spreminjata na načine, ki se ne ujemajo več s pričakovanji drugega. To v veliki meri determinira tudi starševstvo, ki je lahko tako vir veselja kot (pogosto) tudi točka spora. Hkrati pa sta ob odraščanju otrok in njihovi vedno večji neodvisnosti partnerja prisiljena na novo opredeliti svoje vloge – kar pa je v resnici nekakšen konstanten proces sočasnega podiranja in grajenja.

Med obupom in upanjem

izberi upanje

***težje ga boš nosil.*⁵**

Naš človeški impulz je, da nadaljujemo. Da v kaosu najdemo – ali vsaj iščemo – smisel, se borimo za prihodnost, pa naj bo še tako negotova. Osredotočamo se na tisto, kar lahko nadzorujemo, ustvarjamo svoj varni osebni prostor, v katerem lahko negujemo svoje vrednote in odnose, se umirimo, *privežemo*. V tem najdemo trenutke smisla, zatočišče pred hrupom sveta. V njem si ustvarimo prostore ljubezni. Jasno je, da se nenehno upiramo temu, da bi obupali – ta boj je vtkan v tkivo našega vsakdanjega življenja. Utrujeni smo od vsega, kar počnemo, od tega, kako nas je »zdresirala« naša kultura, kako neopazen je resničen napor vsakodnevnega tempa opravek in iskanja svoje pozicije v sodobnem svetu. Kot bi nas nasilje vsakič znova presenetilo, čeprav je vseprisotno in, zdi se, integralni del našega sveta.

⁵ Boris A. Novak, *Od/ločitve*.

Kljub vsemu temu najdemo ljubezen, mir in trenutke sreče tudi v tej realnosti. In morda se je zato včasih pomirjujoče spomniti, da nismo šibki, ko se nam zazdi, da nas svet prehiteva in potiska k tlom. Nasprotno, v tem boju smo močni in pogumni. Sámó dejanje nadaljevanja je globok izraz upanja. Pogosto ugotovimo, da na najbolj nepričakovanih mestih – v običajnem pogovoru, trenutku tišine ali celo bežnem občutku razumevanja – naletimo na utrinke nečesa večjega od vsakodnevnega prerivanja. To niso veliki trenutki zmagoslavja, temveč majhne, neslavljene *zmage*. Ne gre za odpravo boja ali za iskanje idealne različice miru, temveč za sprejemanje tihe moči vztrajnosti. V teh trenutkih znova odkrijemo, da smo tudi v svetu, ki se zdi negostoljuben, še vedno sposobni obstati, najti svoje ljudi in svoj majhni kotichek miru.

Matej Puc

Johann Hari

VAŠA POZORNOST SE NI SESULA SAMA OD SEBE – UKRADLI SO VAM JO

Družabna omrežja in številni drugi elementi sodobnega življenja nam uničujejo zmožnost osredotočanja.

Svoj um si moramo znova priboriti – dokler si ga še lahko

Mojega krščenca Adama je pri devetih letih za kratko obdobje, a prav čudaško silovito obsedel Elvis Presley. Na ves glas je prepeval *Jailhouse Rock*, pri tem pa brundal in mugal z boki kot sam Kralj. Nekega večera, ko je bil že v postelji in sem mu prišel reč lahko noč, me je zelo resno pogledal in me vprašal: »Johann, me boš nekoč peljal v Graceland?« Ne da bi kaj dosti razmišljal, sem pritrtil. Potem se nisem več spomnil na to, dokler ni šlo vse skupaj po zlu.

Deset let kasneje je bil Adam namreč že čisto izgubljen. Pri petnajstih je pustil šolo. Razen takrat, ko je spal, je skoraj ves čas kot robot preklapljal med zasloni – zabrisani mešanici YouTube, WhatsAppa in pornografije. (Spremenil sem njegovo ime in nekaj manjših podrobnosti, da bi ohranil njegovo zasebnost.) Zdelo se je, kot da njegovi možgani brnijo s hitrostjo Snapchata in njegovih misli ni moglo pritegniti nič umirjenega ali resnega. V desetletju, ko je Adam postal moški, se je zdelo, da se ta zlom dogaja mnogim ljudem. Naša zmožnost pozornosti je pokala in se lomila. Sam sem ravno dopolnil štirideset let, in kjer koli se je zbirala moja generacija, smo tarnali, da se ne moremo več pošteno zbrati. Še vedno berem veliko knjig, toda z vsakim letom se mi zdi to branje bolj podobno vzpenjanju po tekočih stopnicah, ki peljejo navzdol. Potem pa sem ga nekega večera, ko sva ležala na mojem kavču in strmela vsak v svoj neprenehoma vreščéči zaslon, pogledal in začutil pritajeno grozo. »Adam,« sem tiho rekel, »pojdiva v Graceland.« Spomnil sem ga na obljubo, ki sem mu jo dal. Videl sem, da je misel na prekinitev te hromeče rutine zanetila nekaj v njem, vendar sem mu rekel, da mora, če bova šla, izpolniti en pogoj. Čez dan bo moral izklopiti telefon. Prisegel je, da bo to tudi storil.

Ko prispete do vhoda v Graceland, tam ni več človeka, ki bi vam razkazal okolico. Dobite iPad, si vtaknete v ušesa slušalkice in iPad vam pove, kaj morate storiti – zavijte levo, zavijte desno, pojdite naprej. V vsaki sobi se na zaslonu prikaže fotografija te sobe, medtem ko jo pripovedovalec opisuje. Ko sva hodila naokoli, so naju obdajali ljudje s praznimi obrazy, ki so skoraj ves čas gledali v svoje zaslone. Čutil sem, kako postajam zmeraj bolj napet. Ko smo prispeli do džungelske sobe – Elvisovega najljubšega prostora v dvorcu – in je iPad brbljal svoje besedilo, se je moški srednjih let, ki je stal poleg mene, obrnil, da bi nekaj rekel svoji ženi. Pred seboj sem videl velike umetne rastline, ki jih je nakupil Elvis, da bi sobo spremenil v nekaj džungli podobnega. »Draga,« je rekel gospod, »to je neverjetno. Poglej.« Z iPadom je pomahal proti njej in začel drseti s prstom po njem. »Če potegneš na levo, lahko vidiš levo stran sobe. Če pa potegneš na desno, vidiš njeno desno stran!« Žena je ostrmela, se nasmehnila in začela drsati po svojem iPadu. Obrnil sem se k njima. »Ampak, gospod,« sem rekel, »lahko uporabite tudi starinski način gledanja po sobi. Imenuje se obračanje glave. Ker smo dejansko tukaj. V džungelski sobi smo. Lahko jo vidite v živo. Takole. Poglejte.« Zamahnil sem z roko in plastični zeleni listi so rahlo zašelesteli. Njune oči so se vrnile k zaslonu. »Poglejte!« sem rekel. »A ne vidite? *Dejansko smo tukaj*. Ne potrebujete zaslona. *V džungelski sobi smo*.« Obrnil sem se k Adamu, da bi se skupaj nasmejala – pa je v nekem kotu na hitro preverjal Snapchat, skrivaje telefon pod jakno.

Obljubo, ki mi jo je dal, je prelamljal na vsakem koraku. Ko je letalo dva tedna poprej pristalo v New Orleansu, je vzel v roke telefon, še preden sva vstala s sedežev. »Obljubil si, da ga ne boš uporabljal,« sem rekel. Odgovoril je: »S tem sem hotel reči, da ne bom telefoniral. Očitno pa ne gre, da ne bi uporabljal Snapchata in pošiljal esemesov.« To je rekel z osuplo iskrenostjo, kot da sem ga prosil, naj deset dni zadrži dih. V džungelski sobi sem nenadoma vzkipek in mu skušal izviti telefon iz rok, on pa je jezno odtopotal proč. Tisti večer sem ga našel v hotelu Heartbreak, kako je žalostno sedel ob bazenu (v obliki ogromne kitare). Ko sem sedel ob njem, sem ugotovil, od kod ves moj bes: v resnici sem bil jezen predvsem nase. Čutil sem, da se nezmožnost osredotočanja ne dogaja samo njemu, ampak se loteva tudi mene. Nisem znal biti več tako prisoten kot nekoč, in to mi je šlo neizmerno na živce. »Vem, da je nekaj narobe,« je rekel Adam in močno stiskal telefon. »Ampak pojma nimam, kako bi to rešil.« Potem se je vrnil k pošiljanju sporočil.

Takrat sem začutil potrebo, da bi razumel, kaj se v resnici dogaja z njim in mnogimi drugimi. Pokazalo se je, da je bil ta trenutek začetek potovanja, na katerem se je moje razmišljanje o pozornosti spremenilo. V naslednjih treh letih sem prepotoval ves svet, od Miamija prek Moskve do Melbourn, in intervjuval vodilne svetovne strokovnjake za osredotočenost. Kar sem ob tem izvedel, me je prepričalo, da se ne soočamo zgolj z običajno tesnobo zaradi upadanja pozornosti, ki jo doživlja vsaka generacija, ko se stara. Živimo v resni krizi pozornosti – krizi, ki pušča v našem življenju velikanske posledice. Izvedel sem, da obstaja dvanajst dejavnikov, za katere so dokazali, da zmanjšujejo človeško zmožnost ohranjanja pozornosti, in da so se mnogi od teh dejavnikov v zadnjih nekaj desetletjih okretili – včasih dramatično.

Odpoval sem v Portland v Oregonu, da bi opravil intervju s profesorjem Joelom Niggom, ki je eden vodilnih svetovnih izvedencev za težave s pozornostjo pri otrocih. Rekel mi je, da se moramo vprašati, ali zdaj razvijamo »patogeno kulturo pozornosti« – okolje, v katerem imamo vsi težave z dolgotrajnejšo in poglobljeno osredotočenostjo. Ko sem ga vprašal, kaj bi storil, če bi imel nadzor nad današnjo kulturo in bi dejansko hotel uničiti pozornost ljudi, je rekel: »Verjetno to, kar naša družba že počne.« Profesorica Barbara Demeneix, vodilna francoska znanstvenica, ki preučuje nekatere ključne dejavnike, ki lahko motijo pozornost – je izvedenka za učinke kemičnega onesnaženja – mi je odkrito povedala: »Dandanes nikakor ne moremo imeti normalnih možganov.« Učinke lahko vidimo povsod okoli sebe. Neka manjša raziskava med študenti je pokazala, da se na eno nalogo zdaj osredotočajo samo petinšestdeset sekund. Druga raziskava, ki je zajela zaposlene v pisarnah, je pokazala, da so v povprečju osredotočeni le tri minute. To se ne dogaja zato, ker bi vsakemu posebej oslabela moč volje. Vaša osredotočenost ni popustila sama od sebe. Ukradli so vam jo.

Takoj ko sem se vrnil iz Gracelanda, sem mislil, da moja pozornost popušča zato, ker nisem osebno dovolj močan in ker me je zasvojil telefon. Zašel sem v spiralo negativnih misli, si očitel. Govoril sem si: Šibek si, len si, nisi dovolj discipliniran. Mislil sem, da je rešitev očitna: bodi bolj discipliniran in izklopi telefon. Torej sem šel na splet in si rezerviral sobico ob obali v Provincetownu, ki leži na koncu polotoka Cape Cod. Zmagoslavno sem vsem sporočil, da bom tam preživel tri mesece, brez pametnega telefona in brez računalnika, ki bi se lahko povezal s spletom. S tem sem opravil. Sit sem tega, da sem ves čas povezan z internetom. Vedel sem, da lahko to storim samo zato, ker imam tolikšno srečo, da sem zaslužil denar s prejšnjimi knjigami. Vedel sem tudi, da to ne more biti dolgoročna rešitev. To sem storil zato, ker sem menil, da bi v nasprotnem primeru utegnil izgubiti nekatere ključne vidike svoje zmožnosti globokega razmišljanja. Če se za nekaj časa odmaknem od vsega, sem upal, da bom morda dobil tudi kakšno idejo, kako bi lahko vsi skupaj uvedli trajnejše spremembe.

V prvem tednu brez spleta sem taval naokrog v meglici dekompresije. Provincetown je majhno gejevsko letovišče z največjim deležem istospolnih parov v Združenih državah. Jedel sem kolačke, bral knjige, se pogovarjal z neznanci in prepeval. Vse se je korenito upočasnilo. Običajno poslušam poročila približno vsako uro; s tem kapljajo vame tesnobo vzbujajoči podatki, ki jih poskušam združgati v nekakšno smiselno celoto. V Provincetownu pa sem preprosto enkrat na dan prebral na papirju natisnjen časopis. Vsakih nekaj ur sem zaznal, kako je v meni zabrbotal neznan občutek, in vprašal sem se: Kaj je to? Ah, da. Umirjenost.

Ko sem kasneje intervjuval strokovnjake in preučeval njihove raziskave, sem ugotovil, da se je moja pozornost že od prvega dne začela zdraviti iz več razlogov. Profesor Earl Miller, nevroznanstvenik s Tehnološkega inštituta v Massachusettsu, mi je razložil enega od njih. Rekel je, da v našem zavestnem umu »možgani lahko proizvedejo samo eno ali dve misli« hkrati. To je vse. »Zmožni smo samo zelo, zelo ozke osredotočenosti.« Naša kognitivna sposobnost je »zelo omejena«. Vendar živimo v neznanski zablodi. Povprečen najstnik zdaj meni, da lahko sočasno

spremlja šest oblik medijev. Ko so nevroznanstveniki to preučevali, so ugotovili, da ljudje, ki mislijo, da delajo več stvari hkrati, v resnici samo žonglirajo. »Preklaplajo naprej in nazaj. Tega preklapljanja ne opazijo, ker ga njihovi možgani nekako prikrijejo, da bi jim omogočili doživljati zavest kot nekaj enovitega. V resnici pa s tem iz trenutka v trenutek, od naloge do naloge na novo preoblikujejo možgane – [in] za to tudi plačujejo.« Predstavljajte si, recimo, da pripravljate svojo davčno napoved, ko dobite esemes in ga pogledate – to je samo pogled, traja tri sekunde – nato pa se vrnete k davčni napovedi. V tistem trenutku »se morajo vaši možgani preoblikovati, ko grede od ene naloge k drugi«, mi je dejal. Spomniti se morate, kaj ste počeli prej, pa tudi, kaj ste mislili o tem. Ko se to zgodi, dokazi kažejo, da »se vaša delovna učinkovitost zmanjša. Postanete počasnejši. Vse to je posledica preklapljanja«.

To se imenuje »učinek stroškov preklapljanja«. To pomeni, da če med delom preverjate svoje esemese, ne izgubljate samo drobcev časa, ki ga porabite za branje samih besedil – izgubljate tudi čas, ki je potreben za ponovno osredotočenje, tega časa pa, kot se je pokazalo, potratimo ogromno. Na primer, neka raziskava v laboratoriju za interakcijo človeka z računalnikom na Univerzi Carnegie Mellon je zajela sto šestintrideset študentov, ki so morali rešiti test. Nekateri med njimi so morali imeti izklopljene telefone, drugi pa so imeli prižgane in so prejeli občasna besedilna sporočila. Tisti, ki so dobivali sporočila, so se v povprečju izkazali za dvajset odstotkov slabše. Zdi se mi, da trenutno skoraj vsi in skoraj ves čas izgublamo tistih dvajset odstotkov svoje možganske moči. Posledica tega, mi je povedal profesor Miller, je, da živimo v »popolnem viharju kognitivne degradacije«.

Prvič po zelo dolgem času sem v Provincetownu počel samo eno stvar naenkrat, ne da bi me pri tem kaj motilo. Živel sem v mejah tega, kar so moji možgani dejansko zmogli. Z vsakim dnem sem čutil, da moja pozornost raste in se izboljšuje, potem pa sem nekega dne doživel nenaden zastoj. Hodil sem po plaži in vsakih nekaj korakov sem videl isto stvar, ki me je morila že od obiska Memphisa. Zdelo se mi je namreč, da ljudje uporabljajo Provincetown kratko in malo samo kot ozadje za selfije in le redko dvignejo pogled, da bi videli morje ali drug drugega. Samo da me tokrat ni imelo, da bi jim zavpil: Zapravljate svoje življenje, odložite ta prekleti telefon! Ne, najraje bi zakričal: Daj ta telefon *meni!* To je *moje!* Tako dolgo sem po ves dan vsakih nekaj ur prejemal drobcene, vztrajne signale s spleta, tanki curek všečkov in komentarjev, ki govorijo: Vidim te. Ti si pomemben. Zdaj pa jih ni bilo več. Simone de Beauvoir je rekla, da se ji je, ko je postala ateistka, zdelo, kot da je svet utihnil. Tako sem jaz doživljal odmik od spleta. Po retorični vročici družabnih omrežij so se mi običajne socialne interakcije zdele prijetne, a nekam tihe. Nobena običajna socialna interakcija te pač ne preplavi s srčki.

Spoznal sem, da za ozdravitev moje pozornosti ni dovolj, da preprosto odstranim motnje. Zaradi tega se sprva počutiš dobro – potem pa na mestu, kjer je bil ves ta hrup, nastane brezračen prostor. Zavedel sem se, da moram to praznino zapolniti. Zato sem začel veliko razmišljati o področju psihologije, za katero sem izvedel pred leti – znanosti o stanju toka ali zanosa. Skoraj vsi, ki to berete, ste kdaj doživeli to stanje. To je takrat, ko počnete nekaj, kar vam veliko pomeni, in se v to resnično poglobite; časa ni več, vaš ego izgine, vi pa ste brez kakršnega

Jana Zupančič, Matej Puc

koli napora globoko osredotočeni. Ta tok je najgloblja oblika pozornosti, ki jo človeška bitja lahko doživijo. Toda kako pridemo do tja?

Kasneje sem intervjuval profesorja Mihalyja Csikszentmihalyija v Claremontu v Kaliforniji, prvega znanstvenika, ki je preučeval stanja toka ali zanosa in jih raziskoval več kot štirideset let. Iz njegove raziskave sem izvedel, da obstajajo trije ključni dejavniki, ki jih potrebujemo, da zaplavamo s tokom. Prvič, izbrati moramo *en sam* cilj. Tok nam vzame vso mentalno energijo, namerno usmerjeno v eno stvar. Drugič, ta cilj mora biti za nas pomemben – naša energija ne more steči k cilju, za katerega nam ni kdove kako mar. Tretjič, v pomoč nam je, če je to, kar počnemo, na robu naših zmožnosti – če je recimo stena, ki jo želimo preplezati, nekoliko višja in težja od zadnje, ki smo jo preplezali. Tako sem vsako jutro začel pisati – in to pisanje je bilo drugačno od mojega prejšnjega, ker je bilo zahtevnejše. V nekaj dneh sem začutil, kako plavam s tokom, in minile so ure zbranega dela, ko mi ni bilo prav nič težko. Čutil sem, da se osredotočam kot v najstniških letih, v dolgih odsekih brez napora. Prej sem se že bal, da mi možgani nepovratno propadajo. Zajokal sem od olajšanja, ko sem spoznal, da se lahko v pravih okoliščinah njihova polna zmogljivost povrne.

Vsak večer sem sedel na plaži in opazoval, kako se svetloba počasi spreminja. Take svetlobe kot na tem rtu nisem videl še nikjer, in v Provincetownu sem lahko jasneje kot kadar koli prej videl tudi druge stvari – svoje misli, cilje in sanje. Živel sem v svetlobi. Ko je prišel čas, da se poslovim od hiše na obali in se vrnem v svet hiperpovezanosti, sem bil prepričan, da sem razvozlal uganko pozornosti. V ta svet sem se vrnil odločen, da bom izkušnje, ki sem si jih pridobil, vključil v vsakdanje življenje. Ko sem se s trajektom vrnil v Boston, kjer sem imel skrita telefon in prenosnik, sta se mi zdela tuja in odtujoča. Toda v nekaj mesecih se je moj čas pred zaslonom vrnil na štiri ure na dan, moja pozornost pa se je spet začela trgati in upadati.

V Moskvi mi je nekdanji Googlov inženir James Williams – ki je postal najpomembnejši filozof pozornosti v zahodnem svetu – rekel, da sem naredil ključno napako. Abstinenca posameznika »ni rešitev, tako kot nošenje plinske maske na prostem dva dni na teden ni rešitev za onesnaženje. Morda bi za kratek čas odložila nekatere učinke, vendar ni vzdržna in se ne loteva sistemskih težav«. Dejal je, da našo pozornost močno spreminjajo ogromne invazivne sile v širši družbi. Če govorimo, da je rešitev samo v prilagoditvi lastnih navad – recimo v zaobljubi, da boš nehal brskati po telefonu –, je to samo »prelaganje odgovornosti nazaj na posameznika«, je dejal, »v resnici pa bodo spremembe v okolju tiste, ki bodo kaj zalegle«.

Nigg je menil, da bom lažje dojel to dogajanje, če si ogledava primerjavo naših naraščajočih težav s pozornostjo z naraščajočo stopnjo debelosti. Pred petdesetimi leti je bilo debelosti zelo malo, danes pa je to značilnost zahodnega sveta. To ni zato, ker smo nenadoma postali požrešni ali nam je zmanjkalo samodiscipline. Dejal je: »Debelost ni medicinska epidemija, ampak družbena. Imamo na primer slabo hrano, zato se ljudje redijo.« Način našega življenja se je dramatično spremenil – spremenila se je oskrba s hrano in zgradili smo mesta, po katerih je

težko hoditi ali kolesariti, te spremembe v okolju pa so povzročile spremembe v naših telesih. Pridobili smo telesno maso, in to množično. Nekaj podobnega, je rekel, se morda dogaja s spreminjanjem naše pozornosti.

Izvedel sem, da dejavniki, ki škodijo pozornosti, niso očitni na prvi pogled. Sprva sem se ukvarjal s tehnologijo, a dejansko so vzroki zelo široki – od hrane, ki jo jemo, do zraka, ki ga dihamo, od ur, ko delamo, do ur, ko ne spimo več. Obsegajo veliko stvari, ki so za nas postale samoumevne – od tega, kako svoje otroke prikrajšujemo za igro, do tega, kako naše šole jemljejo pomen učenju, ker vse temelji na testih. Prepričal sem se, da se moramo na te nenehne vdore v našo pozornost odzvati na dveh ravneh. Prva je individualna. Na osebni ravni lahko uvedemo najrazličnejše spremembe, s katerimi zaščitimo svojo zmožnost osredotočanja. Rekel bi, da sem s tem, ko se držim večine od njih, povečal svojo osredotočenost za približno dvajset odstotkov. Toda – bodimo odkriti. Te spremembe nas bodo pripeljale le do določene ravni. Trenutno je tako, kot da nas vse ves dan posipajo s praškom, ki povzroča srbenje, tisti, ki nas posipajo, pa govorijo: »Mogoče bi bilo dobro, da se naučite meditirati. Potem se ne bi toliko praskali.« Meditacija je koristna – vendar moramo v resnici ustaviti ljudi, ki nas posipajo s praškom za srbenje. Združiti se moramo, da nadvladamo sile, ki nam kradejo pozornost, in si jo vzamemo nazaj.

The Guardian, 2. januarja 2022, prevedla **Jana Lavtižar**

Matej Puc

Alenka Zupančič

KONEC

(nekaj odlomkov iz knjige)

Uvod v konec

Konec v svojih raznoraznih oblikah je ena pomembnih, ključnih modalnosti našega razmerja do česarkoli: do sveta, do drugih, do nas samih kot dela sveta. Hkrati pa se zdi, da se naše splošno razmerje do stvari entitete »konca« dotika le čisto na njenem robu: kolikor je namreč konec vselej konec nečesa. Ali imamo lahko kakšen odnos do konca kot takega, konca na sebi, njegove čiste forme, formalne modalnosti? In kaj pravzaprav je ta modalnost, forma, kaj sploh je »konec kot tak«, v najsplošnejšem pomenu besede? Zdi se, da konec ostaja v nekem nerazvezljivem razmerju s tem, kar končuje, in da je prav v tem njegova meja.

Po drugi strani pa obstaja tudi nekaj, kar bi lahko zasilno imenovali »vzdušje konca«. Slednje je lahko apokaliptično mračno ali bolj veselo, v vsakem primeru pa tu poudarek ni toliko na prekinitvi in prenehanju (nečesa) kot na neki specifični obliki življenja in časa. »Vzdušje konca« ima svojo teksturo, svojo substanco, ki določa način, kako živimo tukaj in zdaj, kako smo, kako »trajamo«. [...]

Konec ali nezmožnost konca?

Na področju kritične teorije [je bilo] veliko napisanega prav v smislu izpostavljanja neke bizarne časovnosti, v kateri so se kot da zataknila sodobne zahodne družbe: kot da bi tekli na mestu; stvari, ki jih počnemo – zlasti v politiki in umetnosti –, nimajo pravih konsekvenc in učinka, nikogar ne zmorejo zares prestrašiti in ničesar zares premakniti, kot da se ne bi uspele zares dotakniti realnega, ki mirno in ravnodušno ubira sojo pot. Kot da bi v kolesju zgodovine prišlo do nekakšne odlepitve zobnikov od verige. [...]

Francis Fukuyama je v odmevnem članku iz leta 1989 lansiral svojo veliko tezo o koncu zgodovine [...], tri leta kasneje [pa] je svoja razmišljanja razširil in objavil v knjigi *Konec zgodovine in zadnji človek* (*The End of History and the Last Man*). [Tudi Fredric Jameson piše o vzdušju nemoči, ki ga poveže s Fukuyamovim koncem zgodovine.]

Njegova ideja »konca zgodovine« je tu modificirana v smislu nekakšnega umetnega konca, ki pa ga realno proizvaja sam naš konkretni zgodovinski trenutek (in, še konkretnije, kapitalizem) kot svojo lastno dimno zaveso ali komoro, znotraj katere smo ujeti v neskončno, čeprav prazno gibanje, v nekakšen globalni (ne)zgodovinski *Trumanov šov*. A komora pravzaprav ni prava beseda: ne gre za to, da smo ujeti v nekakšen umetno fabriciran svet, iz katerega nam ne dovolijo pogledati ven, ampak prej za to, da smo »ujetniki« samega neskončnega fabriciranja tega sveta, saj ta fabricacija/produkcija vključuje in se hrani z ne le našim delom, ampak našim obstojem, življenjem kot takim (od koder seveda vzpon in pomen tematike »biopolitike«). Ne gre skratka za kletko z vidnimi stenami, katerih ujetniki bi bili, ampak za na videz lagoden sprehod po odprtem, brez vidnih omejitev, ki pa ga nevidno od znotraj neizprosno strukturira topologija ukrivljenega prostora, v logiki katerega se gibljemo. [...]

[Na tej točki lahko spregovorimo tudi o fenomenu tesnobe – predvsem v navezavi z Lacanom in njegovim seminarjem o *Tesnobi* –, za katero se zdi, da je en ključnih pojmov današnjega časa.] Če je v razmišljanju o fenomenu tesnobe najprej obveljala teorija, da za razliko od strahu tesnoba nima objekta, bi razlog lahko videli prav v tem, da je njen realni objekt vgrajen v samo strukturo popotovanja, ki generira tesnobo – vanjo je vgrajen natanko kot tisto, kar to strukturo ukrivlja, upogiba nazaj sámo nase. Ne gre skratka za objekt, ki bi ga lahko srečali na tej poti, ga tu našli in se ga bali. Ko Lacan postavi svojo, prejšnji nasprotno tezo, da »tesnoba ni brez objekta«, zato predpostavlja nič manj kot konceptualno iznajdbo povsem drugačnega tipa objekta – namreč objekta, ki je kar najtesneje povezan s strukturo, objekta, ki ga generira sama struktura in njeno notranje protislovje, objekta *a*. To je tudi razlog, zakaj bo Lacan rekel, da je tesnoba občutek, ki ne vara; da se skratka razlikuje od subjektivnih občutkov, afektov, in dejansko pred nas postavlja paradoks nekakšnega objektivnega, apriornega občutka. Prav tako pa v tem kontekstu najbrž ni naključje, da je tesnoba tako rekoč vodilni afekt našega časa, zdravila proti tesnobi pa eden njegovih najbolj iskanih in konzumiranih farmacevtskih proizvodov.

Konec konca?

[...] Izhajali smo iz občutka »konca zgodovine«, praznega teka, ki je sicer lahko poln dogajanja, pri čemer pa samo to dogajanje ostaja ujeta v nekakšni zunaj-zgodovinski izolaciji. V zadnjem času – v obdobju, ki ga simbolno morda najbolj zaznamuje izvolitev Donalda Trumpa za predsednika ZDA¹ (»zgodilo se je nemogoče«) – pa se zdi, da smo priče nekakšni paradoksnii reaktivaciji zgodovine, koncu njenega konca, in hkrati njeni akceleraciji, pospešku – v smeri katastrofe. Politične, moralne, ekonomske, ekološke, pri čemer vse to vedno bolj dojemamo kot povezano.

Če kaj zaznamuje sedanji trenutek »konca konca« (ko imamo skratka občutek, da se je zgodovina spet začela vrteti, čeprav v smeri katastrofe), je to prav nekaj, kar na nepričakovan način in na nepričakovanem koncu nazaj meče dvom na prevladujoči občutek sterilnosti, nedogodkovnosti in nezgodovinskosti obdobja (zlasti poznega)

¹ [Knjiga *Konec* Alenke Zupančič je izšla leta 2022, po koncu Trumpovega (prvega) predsedovanja (2017–2021). Zapis A. Zupančič je leta 2024 ponovno aktualen, saj je bil Trump znova izvoljen za predsednika in bo inavguriran januarja 2025.]

kapitalizma. Najbolj eklatantni primer je v tem pogledu verjetno ekološka problematika, ki se je v zadnjem času iz relativno obrobnegega mesta v javnem diskurzu prebila v ospredje. Vzemimo samo enega velikih označevalcev tega preboja, antropocen, [...] [ki pomeni] predvsem eno stvar: da namreč naše »človeško« delovanje ni imelo le pomembnih, temveč kar monumentalne konsekvence v realnem; sedaj se zdi, da je naša domnevno prazna in sama sebi služeča produktivnost dejansko spremenila realno do te mere, da je smiselno govoriti o nič manj kot novem geološkem obdobju! Kar sugerira, da je bila morda glavna zabloda prav občutek, da živimo v nekakšnem svojem mehurčku, odrezani od vsakega realnega. Zdi se, da se zgodba o tem, da se znanstvena revolucija, politična revolucija in ekonomska revolucija stabilizirajo v (poznem) kapitalizmu, ki se perpetuira v neki *odvezanosti* ne le od Zgodovine, ampak kar od Realnega, ter da na slednjega nima nobenih učinkov, tu radikalno zamaje. Mislili smo, da zgolj živimo svoja majhna življenja, ujeti v svoje, v zadnji instanci nepomembne boje, dejansko pa smo spreminjali ne le zgodovino, ampak Realno samo ... [...]

Zdaj se znanost – oziroma vsaj del nje – v razpravo vrača z vprašanjem klimatskih sprememb, ki na nek način izpostavljajo prav »naravno« oziroma znanstveno mejo kapitalizma. Kar je nedvomno pomembna novost. Hkrati pa je na delu tudi vse več (namernih ali ne) poskusov razvodeniti in poenostaviti jedro problema. Ekološko krizo se, tudi s pomočjo ideološke mitologizacije »antropocena«, na primer prikazuje kot »spopad med rastočimi zahtevami človeštva in končnim svetom«, kot je problem v *Guardianu* opisal filozof John Gray. V čem je problem takšne zastavitve oziroma kje povsem zgreši bistvo? Problem klimatskih sprememb ni enostaven problem končnosti sveta, torej dejstva, da so naravni viri omejeni in jih bo, vsaj neobnovljivih, slej ko prej zmanjkalo. To seveda lahko povzroči pomanjkanje, tudi vojne, toda problem klimatskih sprememb izhaja od drugod, namreč iz tega, kar *nastaja*, ko naravne vire kurimo, trošimo. Če bi jih samo brez ostanka (oziroma presežka) potrošili, ne bi govorili o klimatskih spremembah. O njih govorimo zaradi »emisij«, ki so nekakšen pot, »švic« naravnih virov, če uporabimo analogijo z zgodbico o prenašanju bremen navzgor in navzdol. S tem, ko so potegnjeni v specifični sodobni človeški način produkcije, se naravni viri začnejo obnašati ne-naravno: ustvarjajo presežek/utrošek, »izpust«, ki jih ravno izmakne enostavni, zaprti logiki končnosti.

Čeprav je znanstvena moč prepričevanja prav v čistih, »neideoloških« faktih, izračunih in projekcijah, pa je jasno, da je katastrofo, ki se v njih naznanja, mogoče nasloviti le kot globalni politični problem [oz. politično-ekonomsko vprašanje], ki zahteva organiziranje na svetovni ravni. Zahteva oziroma zahteval bi Organizacijo, kakršne zgodovina še ni videla, organizacijo, ki seveda ne more brez določene ideje pravičnosti. Lahko bi rekli, da politični, zgodovinski pomen »ekologije« danes ni enostavno v pozivih k preprečevanju globalne katastrofe, ampak še bolj v tem, da je (spet) vpeljala imaginacijo sveta kot celote. Toda medtem ko si je relativno lahko predstavljati planet kot celoto (kot na primer na fotografijah, posnetih iz vesolja, torej iz njegove zunanosti), pa si je mnogo težje predstavljati, zamisliti svet kot kakršnokoli družbeno celoto ali »kolektiv«, ki deluje. Podobno kot grožnja z atomsko bombo na vrhuncu hladne vojne tudi ekološka grožnja vpeljuje dimenzijo »celote« le na

negativen način: kot celoto (»svet«), ki jo lahko izgubimo in ki kot neka celota nastopi zgolj s perspektive te izgube: izgubimo lahko vse. Toda kje in kaj je pravzaprav to »vse«? [...]

Zlasti tedaj, ko je zadeva smrtno resna, bi si morali vzeti čas: ne za odlašanje, ampak za razmislek, načrtovanje, organizacijo; čas za razmislek – ne o tem, ali je res nujno kaj storiti, ampak o tem, na kakšen način, po kakšnih poteh, in predvsem, kaj sploh pričakujemo in želimo videti na »drugi strani«. In poanta tudi ni, da moramo, preden karkoli storimo, temeljito razmisliti, temveč v tem, da, ko začnemo delovati, ne prenehamo misliti.

Prvi korak pa je bržkone v tem, da se otresemo logike in zahteve, da nekaj storimo, »preden bo prepozno«. Je že prepozno, in Druga stvar se je že začela. *Katera druga stvar?* pa je drugo vprašanje, odgovor na katerega še ne obstaja, ampak prav sedaj nastaja – z našim delovanjem, in še bolj z našim nedelovanjem. Pogosto namreč mislimo, da če ne bomo naredili nič, bo vse ostalo tako, kot je. Ne, ne bo. Svet se že drastično spreminja in se bo, tudi zaradi klimatskih sprememb, še hitreje bolj drastično spreminjal naprej. A v kakšni smeri?

Zdaj pa nekaj povsem drugega

[...] Danes [je] morda največji problem rapidna normalizacija in s tem dopustnost stvari, ki so se še včeraj zdele nezaslišane in »nemogoče« (normalizacija mučenja, normalizacija rasizma, diskriminacije, normalizacija prekrarnosti, normalizacija »krize« oziroma normalizacija izrednih razmer ...). V kakšnem smislu bi bilo gladko delovanje te normalizacije povezano s tem, da se že nahajamo v notranjosti apokalipse? Spomnimo se na običajni nasvet, ki ga dobimo, če se nam zgodi kaj hudega, če na primer izgubimo ljubljeno osebo. Kolikor izhajamo iz predstave in razmišljanja, kaj vse smo izgubili s to osebo, nas ta perspektiva lahko samo popolnoma zlomi [...]. Zato nam rečejo, naj ne razmišljamo na ta način, in poskušamo za začetek preživeti en dan, samo preživeti, in samo en dan. In potem svoje nadaljnje življenje jemati od enega dneva do drugega. Kaj je to drugega kot poziv, da začnemo z delom žalovanja, se naselimo v samo žalovanje, znotraj njega, in ne poskušamo več zajeti njegove celote? Vsak dan se zgodi nekaj, kar bi še včeraj imeli za nemogoče/neznosno, a počasi se navadimo na novo situacijo. Toda za razliko od tega primera [...] imamo v sodobni apokalipsi opravka z drugačno konfiguracijo. Začnemo s preživitveno strategijo, izgube jemljemo dan po dan, mesec po mesec – šele na koncu pa bomo izvedeli, kaj smo pravzaprav izgubili. Danes se privadimo na to, jutri na ono, *bo že nekako*, da le ne vidimo celote, ki pa s tem pravzaprav šele nastaja. [...]

Zadnja cigareta

»Ekološka problematika« oziroma, natančneje rečeno, problematika klimatskih sprememb in energetskih virov je kot problematika samo in izključno družbena. Če predstavlja problem, predstavlja problem družbe in za družbo. Narava nima problema. Arogantno je misliti, da ima zaradi nas probleme Zemlja. Ne, mi jih imamo, in to zelo resne. Če to sprejmemo oziroma vzamemo resno, je jasno, da mora priti do korenitih družbenih sprememb. A da ne bo

pomote – in prav ta pomota je najpogostejša –, tudi če ne storimo prav nič, bo prišlo do »korenitih družbenih sprememb«. Družba se že drastično spreminja in se bo, tudi zaradi podnebni sprememb in energetske krize, še bolj drastično spreminjala naprej. A v kakšni smeri? Ali to hočemo? Kaj pravzaprav hočemo? – Težavno, skorajda nemogoče vprašanje, a hkrati bistveno. [...]

In morda bi prav na tej točki, ob pričakovanju katastrofe, ki bo pomedla z vsemi težavami in resetirala svet, morali dosledno uporabiti Rudovo formulo in reči: počakajte, pa saj to se je vendar (vsaj enkrat) *že zgodilo!* Zemlja je dejansko nekoč *že bila* nebula, meglica, popolnoma prosta bolezn, ljudi, njihovih problemov in naprav, tako konec koncev v vseh učbenikih opisujejo njene začetke – pa poglejte, kam jo je to pripeljalo! Z drugimi besedami, ali ni ta apokaliptični scenarij, ta perspektiva radikalnega izničenja kot »očiščenja«, nemara mnogo preveč optimističen? Kaj če nam dejansko prav nič, niti popolno izumrtje, ne more *jamčiti* rešitve? Nobenega jamstva ni, da se sedanji scenarij ne more ponoviti ali da, nenazadnje, že zdaj ne živimo v ponovitvi, v svetu, ki se je že ničkolikokrat resetiral ...

Za konec teh razmišljanj o Koncu zato predlagamo naslednjo hipotezo:

Svet se bo zagotovo končal, a to ne bo nujno konec naših težav.

Odlomke iz knjige *Konec* Alenke Zupančič, ki je 2022 izšla pri Društvu za teoretsko psihoanalizo Ljubljana, je izbrala **Nejka Jevšek**.

Jana Zupančič

NE VERJAMEM V STRATEGIJE, VERJAMEM V ISKRENOST IN NEPRERAČUNLJIVOST

Intervju Evelin Bizjak s Katarino Morano

Katarina Morano je vsestranska ustvarjalka, deluje kot režiserka, dramatičarka, scenaristka in dramaturginja. Njena avtorska dela zaznamuje preplet filmskega in gledališkega izraza s poudarkom na družbeno angažiranih tematikah. Svojo umetniško pot je začela s študijem filmske režije na AGRFT, kjer je osvojila dve Prešernovi nagradi. Njen opus vključuje uspešne kratke filme, kot sta *Kam*, ki je bil nominiran za študentskega oskarja, in magistrski film *Ljubljana-München 15:27*, ki je prejel posebno omembo žirije na Sarajevskem filmskem festivalu. Ob filmskem ustvarjanju je posebej prepoznavna po delu v gledališču, kjer kot tesna dramaturška sodelavka z režiserjem in življenjskim sopotnikom Žigo Divjakom ustvarja poglobljene in večkrat nagrajene avtorske predstave. Katarina se v svojih dramskih besedilih, ki izstopajo z izvirno formo in prepričljivo obravnavo sodobnih družbenih problemov, skozi raziskovanje človeške intime loteva perečih družbenih vprašanj, kot so prekarno delo, izgorelost, bivanjska stiska in okoljska kriza. Njeno gledališko ustvarjanje je prežeto z občutkom za družbene in ekološke tematike, njeni pristopi pa temeljijo na sodelovanju in poglobljenem raziskovanju aktualnih družbenih vprašanj.

Na AGRFT si študirala filmsko režijo. Kako si se odločila za izbrani študij in kakšna je bila tvoja študijska izkušnja?

Nisem se prav veliko odločala – ko sem ugotovila, da je to nekaj, kar lahko tudi študiraš (to sem sicer ugotovila malo bolj pozno, kot se meni pač rado zgodi), sem videla samo še to. Film združuje vse, kar me zanima, in do neke mere verjamem, da bi nekako v vsakem primeru pristala v teh vodah, sem me je pač vlekle. Akademija mi je dala največ, kar bi mi lahko dala, dala mi je Žigo in ekipo sopotnikov, s katerimi smo se povezali in prepletli in še danes skupaj ustvarjamo, sobivamo, rastemo in se dopolnujemo. Mislim, da je to največ, kar lahko dobiš na Akademiji: prijatelje in soustvarjalce, ljudi, ob katerih je boj z mlino na veter neprimerljivo lažji.

Tekom študija si ustvarila več kratkih filmov, prejela si dve akademijski Prešernovi nagradi, tvoj diplomski film *Kam* je bil nominiran za študentskega oskarja, magistrski film *Ljubljana-München 15:27* pa je prejel

posebno omembo žirije na Sarajevskem filmskem festivalu. V drugem letniku si snemala film o avtističnem fantku Benjaminu. Kako je ta film oblikoval tvoje filmske smernice in zanimanja?

Zelo dobro vprašanje, Benjamin je bil zame zelo pomemben mejnik, tudi kar se tiče snemanja filmov. Ne vem čisto, kako bi to opisala, nekaj zelo osvobajajočega se mi je zgodilo ob najinih družjenjih, verjetno prav zato, ker Benjamin ni nevrotičen fant. Ob njem sem se naučila, da si najprej človek, šele potem režiser. Ljudje se dotaknemo drug drugega, kamera to samo posname. In meni je ta stik, ta intima, sproščenost, odprtost, precej pomembnejši od tehničnih aspektov snemanja. In če se z nekom res ujameš, ti sam pokaže, kako ga posnemi. Pri Benjaminu je bila to igra, on se je v kamero zaljubil, ne samo v kamero, tudi v Maksa (Maks Sušnik je bil direktor fotografije), in kamera je tako postala pomemben lik v filmu. Zanimajo me ljudje, ki rušijo splošno sprejete norme in okvire – kako bi nekaj moralo biti in kakšni bi morali biti. Ne maram tega predalčkanja, kaj je »normalno« in kaj ni, zdi se mi nereprezentativno in umetno ustvarjeno. In prav tako je tudi pri filmu, film je osvobojeno ozemlje – tu ni pravil –, vedno znova se na novo izumi.

Tvoj film *Kam* govori o naključnem srečanju dveh žensk, pripadnic različnih generacij, ki se vsaka na svoj način ukvarjata z vprašanji življenja in smrti. V njem se odmakneš od klasične forme zapleta in spregovoriš o trenutku srečanja. Kaj je v tebi, takrat še precej mladi, sprožilo zanimanje za težko temo minevanja?

Zelo zelo veliko se ukvarjam s tem, razmišljanje o minljivosti in iskanje smisla sta verjetno prisotna v vsem, kar počnem. Moja sestrična Joni, ki sem ji film *Kam* tudi posvetila, je zaradi bolezni umrla zelo mlada. To mi je bilo zelo težko sprejeti – kako je možno, da nekdo, ki tako prekipeva od življenja, od mladosti, ljubezni, energije, ustvarjalnosti, odide, preden bi lahko vse to izživel? Veliko sem se prepirala s smislom in tem, zakaj smo sploh tu. Nekako je iskren, pristen stik med nami najbližje odgovoru, kar sem prišla. Naj smo na začetku ali na koncu svoje poti in naj se naše poti dolgo prekrivajo ali samo na kratko križajo. Biti zares. Tudi če za kratek čas. V tem vidim smisel. Ker drugače je res težko – zelo veliko truda je treba, da v človeštvu vidim kaj lepega. Imamo se za večvredne, vsepovprek množično ubijamo in uničujemo, za seboj bomo pustili opustošen in izropan planet – ni prav lahko videti smisla v našem obstoju, ni tako? Katero drugo bitje se tako nemarno obnaša do svojega okolja, okolja, ki ga hrani, ki je nujno za (tudi njegov) obstoj? Ko pa se potem obrnem k svojim bližnjim, družini, prijateljem, vidim in čutim nežnost, neizmerno ljubezen, nesebičnost, sočutje ..., pa se vprašam: pa kdo smo v resnici mi ljudje? Ljudje okoli mene so čudoviti, če bi jim dali otok, bi zanj lepo skrbeli, za rastline in živali; verjamem, da bi ga zapustili lepšega, kot bi ga prejeli. Kdo smo potem res mi, *ljudje*? Nas je res toliko manj? Kje so potem vsi ti slabi ljudje? Kako smo prišli do sem?

Ustvarjala si tako v filmski kot v gledališki formi. Kaj te najbolj pritegne pri izraznosti filmske forme? Kaj pri izraznosti gledališča?

Pri gledališču mi je vseč, da je že od začetka malo manj osamljeno in malo bolj čarobno, malo kot surova glina, od katere se še ne pričakuje kar takoj, da bo našla svojo obliko, je še neki čas intimnega snovanja, povezovanja,

razmisleka, zorenja. Pri snemanju filma pa je bolj občutek nekakšne eksekucije kot pa procesa. In to je, se mi zdi, malo njegov minus, sicer je veliko nekih priprav; in seveda so tudi tu čarobnost in gnetenje in zorenje, ampak snemanje je pa žetev – tu se več ne išče, ker je premalo časa oziroma denarja. Oziroma kaj pa vem, upam, da obstaja tudi drugačen način.

Med študijem si kot dramaturginja začela sodelovati z režiserjem Žigo Divjakom. Sodelovala sta pri trilogiji *Tik pred revolucijo*, v kateri sta že izoblikovala poglobljen občutek za socialne tematike. Kako se spominjaš svojih dramaturških začetkov?

To so najlepši spomini. Pri produkcijah sem sodelovala zato, ker me je začaralo, to ni bila moja študijska obveznost ali karkoli, sodelovala sem, ker me je enostavno potegnilo: Žiga, igralci, avtorsko gledališče, snovalno gledališče, dokumentarno gledališče. Kot študentka filmske režije sem imela – malce žalostno, ampak tako pri nas pač je – velik manko dela z igralci. Občutek imam, da se jih filmarji kar malo bojimo, to pa je še kar smešno, ker je tako, kot da bi se bali kamere. Skratka, to je bilo čudovito obdobje, obdobje odkrivanja (zame) novih svetov in sklepanja vezi, ki so neprecenljive. Predvsem mi je dalo Žigo, najboljšega soborca in sopotnika, kar bi si jih lahko zaželela.

Kdaj, kako in kje pišeš? Kaj se sprva porodi – misel, ideja, slika? Si bolj intuitivna ali sistematična piska? Kako se vživljaš v svoje like? Njihov svet gradiš z veliko mero partikularnosti – kako ta nastaja?

Zdi se mi, da se ponavadi začne z osrednjim motivom: stanovanje, ki se prazni po mamini smrti in od nekega življenja ostaja samo še kup nekih stvari, s katerimi nihče ne ve, kaj bi; drevo med bloki, ki ga hočejo posekati, da bi zgradili še en blok z luksuznimi stanovanji ..., potem pa raziščem še druge motive, ki bi me v povezavi z osrednjim motivom zanimali – ponavadi so to družine in njihovi izzivi, odvisno tudi od igralcev v igralski zasedbi – tudi to lahko navdihne samo zgodbo, skratka, vsak projekt je drugačen. Vsekakor bi rekla, da sem (na žalost) intuitivna piska, mislim pa, da bi bilo super, če bi bila malo bolj sistematična. Tudi v »zicledru«, jaz sem bolj taka, da nabiram in nabiram in odlašam in se mi zdi, da nič nimam, in nabiram in jamram in je vse slabo, in potem ko me že res grize rok, se šele usedem. Potem si pa vedno mislim, joj, zakaj nisem že prej, pa bi lahko zdaj že novo verzijo delala.

Kaj je tisto v umetniškem ustvarjalnem procesu, kar ti z izkušnjami postane znano/predvidljivo, in kaj tisto, kar je vsakič znova še neodkrito, neznano?

Meni se vedno zdi vse novo, ne delam toliko predstav, da bi se tega dela lahko navadila. To bi se mi zdelo v resnici kar slabo, da bi bila navajena vsega, da bi mi postalo predvidljivo. Pred prvo vajo sem vedno živčna kot na prvi šolski dan in se sprašujem, kaj, če je vse slabo in me sošolci ne bodo marali, in pred premiero se počutim kot pred izpitom za avto, kaj, če padem, kako bom pa potem vozila?

Kako doživljaš svojo vlogo dramaturginje v ustvarjalnem procesu? Kako se tvoj dramaturški pristop razlikuje glede na to, ali soustvarjaš uprizoritev po snovalnih principih ali pa se lotiš svojega ali klasičnega teksta?

Zdi se mi, da bi svoje delo najbolje opisala kot praktično dramaturgijo, saj sem dramaturginja le pri svojih avtorskih besedilih ali avtorskih priredbah. Nobenega od naju z Žigo ni zanimalo klasično gledališče in zelo sva se

našla v avtorskih predstavah, zame je bila to sploh prva in edina vstopna točka v gledališče. To sodelovanje je na Akademiji nastalo zelo organsko, najprej skozi snovalno gledališče, improvizacijo, dajanje nalog igralcem, na koncu pa sva midva oblikovala dokončni tekst. Kasneje, po Akademiji, sva začela sama pisati svoje tekste, vnaprej, že pred začetkom vaj. Danes bi težko uokvirila metodologijo dela, vsaka Žigova predstava ima svoje specifične, jaz sem dramaturginja, kadar napišem tudi besedilo, in takrat bi rekla, da sta obe vlogi pravzaprav ena vloga – kot se imam za praktično dramaturginjo, se imam tudi za praktično dramatičarko – saj pišem za točno določenega režiserja, v sodelovanju z njim od samega začetka, za točno določen oder in za točno določene igralce. Velik del razmisleka o postavitvi predstave se torej za naju zgodi že med nastajanjem teksta.

Kakšne lastnosti, zanimanja, senzibilitete in izkušnje se ti zdijo najbolj pomembni za to, da zoriš in se razvijaš kot dramatičarka in dramaturginja?

Radovednost in pa to, da znaš poslušati. Da te ljudje, njihove zgodbe, njihova doživljanja, čustva, iskreno zanimajo. Mislim, da je to najpomembnejše.

Spopadla si se z avtorsko dramatisacijo kanonskega besedila, Cankarjevih črtic *Ob zori*, v kateri se osredotočaš na izkoriščanje delavskega razreda. S kakšnimi izzivi si se soočala pri adaptaciji in kako je potekal tvoj ustvarjalni proces?

To je bil kar velik izziv, kajti oba z Žigo sva velika Cankarjeva občudovalca. Iskreno pa – ko sva se enkrat odločila, da bova zagrizla v njegove črtice, so neki strahovi kar odpadli – jasno je namreč, da ne moreš uničiti nečesa, kar je fantastično, saj tudi če nama spodleti, bodo njegove črtice ostale njegove črtice. Druga, še pomembnejša stvar pa je, da bijemo isti boj. In da je pomembno, da se ta štafeta predaja naprej in naprej, boj namreč še ni končan. Upam, da bi si Cankar mislil isto.

V nekem intervjuju si omenila, da so pripadniki mlade generacije preveč okupirani s samimi sabo in nimajo časa, da bi se osredotočali na družbeno udejstvovanje. Zakaj se ti zdi, da je tako? Ti, nasprotno, svoje življenje posvečaš umetniški obravnavi perečih družbenih problemov, kot so socialna nepravilnost, vpliv kapitalistično-proizvodnih odnosov na posameznika, uničevanje planeta ... Od kod tebi moč za odmik od individualnih interesov in osredotočenost na družbeno?

Mislim, da se ta preokupacija s samimi sabo zmotno dojema kot lastnost neke generacije. To ni lastnost, to je posledica družbene ureditve, ki postavlja dobiček pred človeka in pred druga živa bitja. Ta preokupacija ljudi s samimi sabo je odličen način, kako zaslužiti veliko denarja in ne spremeniti ničesar. Če kapitalizma ne zavrnemo, mislim, da nam ni pomoči.

***Sedem dni* (2019) je tvoj prvi avtorski tekst, napisan v tandemu z Žigo, ki je doživel odrsko realizacijo v MGL-ju in bil nominiran za nagrado Slavka Gruma. Uprizoritev obravnava družbena vprašanja (prekarnost, izgorelost, socialno razslojevanje, stanovanjsko problematiko, gentrifikacijo, skrb za starostnike, ekologijo ...), večina teh tem pa je povezana z neoliberalnim kapitalističnim sistemom oziroma je posledica sistema,**

v katerem individuumi živijo. Kaj ti je prineslo uvide v povezavo med osebnimi težavami in strukturnimi razlogi zanje?

Osebnostne težave in strukturni razlogi zanje so nerazdružljivi, ne moremo razdelati mikrokozmosa (na primer) družine, ki se bori z izgorelostjo staršev in odvisnostjo otrok od telefona, ne da bi se ozrli po strukturnih razlogih za to. Točno to je osnova najinega dela, ta anksioznost, ki pritiska nate z vseh mogočih strani, usmerjaš pa jo v stvari, ki so ti pač najbližje – v svojega partnerja, otroke, v odnose, v službo, v iskanje sreče –, namesto da bi jo usmeril navzven. Nemogoče je zajeti ta zunanji del pritiska brez doživljanja pritiska od znotraj. In to me najbolj zanima, kam se vse to kanalizira, nekam mora to odteči. In te anksioznosti pogosto ne usmerjamo na pravi način, v prave smeri. Pogosto se usmerja navznoter – v svojo celico, v družino, vase –, namesto da bi se ta jeza usmerila navzven. Ker je pač nekaj gnilega v tem, kako je urejena naša družba.

Kako je potekal tvoj ustvarjalni proces? Kako si razmišljala o dramski formi in njeni povezavi z vsebino?

Mislím, da se večinoma zgodi tako, da tema sama ponudi formo. Želela sva narediti predstavo o občutku, da nam zaradi nenehne naglice, v kateri si poskušamo zagotoviti boljši oziroma mirnejši jutri, prepogosto posamezen dan spolzi iz rok. Zato se nama je zdela dobra forma, da bi si za osnovo vzela sedem dni (in sedem prizorov), mozaik prizorov iz življenj navadnih ljudi, ki se po najboljših močeh trudijo preživeti iz tedna v teden, od ponedeljka do petka, v pričakovanju vikenda, nato pa ta težko pričakovani vikend pod pritiskom pričakovanj in pa predvsem utrujenosti enostavno razvodeni. In smo zopet na začetku.

Kakor praviš, se tvoja besedila izrazito osredotočajo na ozaveščanje sistemskih učinkov na intimna življenja v sodobnosti. Prav družina je mikrokozmos, ki se pogosto znajde v središču tvoje obravnave. Kateri so družinski mehanizmi in dinamike, ki te najbolj zanimajo?

Zanima me, kako se zunanji pritiski (okoljska kriza, bivanjska stiska, socialna nepravilnost ...) odražajo v mikrokozmosu, kot je na primer ena družina. Rada seciram človeška stanja, odnose, tako da se vrnem nekam na začetek, da bi morda tako lahko razumela pot, ki je vodila do situacije, v kateri so se, smo se, znašli. Morda je to nekaj, kar mi pomaga razumeti, zakaj smo takšni, kot smo, in obenem poiskati lepe stvari, svetle stvari v nas in odnosih, ki jih spletemo med sabo, da se splača vztrajati in še verjeti v nas ljudi.

Kako gledaš na hierarhijo v gledališču in ustvarjalnem procesu?

Na to vprašanje težko odgovorim, ker imam samo izkušnjo delanja z Žigo. Super je, če je na vrhu dober kapitan, kar Žiga nedvomno je. On izvabi iz vseh nas najboljše, s tem, da je tudi sam vedno popolnoma predan projektu, da ga živi, da zna ceniti nas sodelavce in nam to tudi pokaže – in tudi mi, oziroma bom raje govorila zase, tudi jaz lahko neobremenjeno ustvarjam, ker vem, da je nad mano nekdo, ki bo te misli uredil in znal ločiti zrnje od plev, znal voditi in mi odpirati nove možnosti, ideje.

Kako pa uravnotežiš potrebo po umetniški integriteti z zahtevami po hiperprodukciji in komercialnem uspehu v gledališki industriji? Se ti zdi, da bi se morale gledališče bolj zavedati lastne vpetosti v neoliberalni kapitalistični sistem oziroma se ji bolj upirati?

Kar se tiče vsebine, moram reči, da ne čutim nobenih pritiskov ali kakršnihkoli zahtev; da imava srečo, da so nama omogočeni pogoji, da delava samo to, kar naju resnično zanima, in imava pri tem povsem proste roke. Od tega tudi ne bi odstopila, ustvarjanje na kak drug način naju ne zanima. Občutim pa, da je tempo, ki ga diktirajo avtorski honorarji in stroški življenja, tak, da si prisiljen delati več, kot je zate in za tvoje delo dobro. Tu se potem vprašam o vzdržnosti kvalitete dela oziroma razumem, kje se zgodi, da spustiš svoja merila glede tega, kaj je še sprejemljivo.

Kaj pomeni pisati dramsko besedilo z mislijo na konkretno uprizoritev in režijsko poetiko?

Zame je to edino, kar poznam, in zdi se mi zelo velika olajševalna okoliščina. Ne vem, kako je pisati nekaj, za kar ne veš, kdo bo igral, in ne predstavljam si, da bi to režiral kdo, ki ti ni blizu ali pa ima samo popolnoma drugačno vizijo teksta, kot jo imaš ti. Meni se zdi super, da lahko z Žigo o stvareh že vnaprej debatirava, tudi z igralci se v glavi lahko kaj pogovorim; lepo je, če veš, kdo bo igral kakšno vlogo, slišiš jih in včasih ti kar njihov glas v glavi pove svojo repliko.

Za dramaturgijo predstave *Gejm*, ki je nastala v sodelovanju z režiserjem Žigo Divjakom, si na 56. Festivalu Borštnikovo srečanje prejela nagrado. Uprizoritev je tako po pristopu kot po obravnavani tematiki zelo pomembna, saj opozori na ustaljeno prakso nasilja nad ljudmi na begu, neupoštevanje mednarodnih konvencij, kršenje osnovnih človekovih pravic in kršenje naše zakonodaje. Hkrati gre za projekt, ki temelji na procesnih, sodelovalnih principih, z režiserjem vključujeta različne uprizoritvene forme in postopke, kot so Brechtovi učni komadi, načela gledališča zatiranih, dokumentarno gledališče in akcija, besedilo pa je še najbolj podobno proti nastajajočemu scenariju. Kako poteka stvaritev novega gledališkega dela brez predhodnega besedila, kakšna je izkušnja dramaturškega dela v snovalnem uprizoritvenem pristopu, kjer nastopita bolj kot urednika materialov kakor kot pisca?

Pri dokumentarnih predstavah je ogromno truda vložene v to, da temo zares raziščeš in zares spoznaš. Ne želiš pristopiti kot turist in pobrati samo njenih najatraktivnejših vidikov, nočeš delati za efekt, ampak se pregristi do bistva. Moraš si prislužiti to, da o tem lahko govoriš, zato zahteva to delo več kot le urejanje materiala, material ne pride sam od sebe. Je bil pa *Gejm* zame še posebej posebna predstava, pri njem sem bila v raziskavo manj vpletena – delovala sem namreč le kot dramaturška sodelavka, saj sem bila na porodniški z nekajmesečnim dojenčkom. Moje delo je bilo zato tokrat res vezano le na pridobljeni material, tako da sem se počutila bolj kot svetovalka in montažerka, ampak na neki način sem začutila, da je bilo to včasih prav dobro za predstavo. Kot montažer pri filmu, ki na snemanju ni prisoten in lahko tako na material v montaži pogleda neobremenjeno ter se ne ukvarja s tem, kaj naj bi bilo posneto, temveč gleda le to, kar je bilo v resnici posneto. Na koncu pa stremiš k istemu izkupičku – naj je izvor besedil dokumentaren ali fikcijski, želimo občutek avtentičnosti (še toliko bolj, če je besedilo fikcijsko), mislim, da se s tem največ ukvarjamo. Zanimivo je morda to, da je potrebne pri delu z nabranim dokumentarnim gradivom v resnici kar precej truda, da to zaživi – nabori dokumentarnega gradiva

so ponavadi zelo suhoparni in na neki način potrebujejo še več obdelave, če želimo, da se zares začuti človeka, ki stoji za njim.

Kako pomembno vlogo ima raziskava v tvojem pisanju? Ali principe, ki jih z Žigo uporabljata v snovalno-dokumentarnem pristopu, vnašaš tudi v svoje pisanje ali na to dvojce gledaš kot na ločeni praksi?

Vsekakor jih vnašam. Teme, ki jih obdelujeva, prehajajo iz predstave v predstavo, na neki način se mi zdi, da se vsaka do neke mere nadaljuje tam, kjer se je prejšnja nehala. Tudi Žigove predstave, pri katerih sicer nisem del ekipe, vplivajo name. Ker skupaj živiva, nekako niti ni ločnice med mojimi projekti, njegovimi projekti, skupnimi projekti. Na neki način vsi bijejo isti boj, midva pa tudi. Čeprav mi je pa res res super, kadar sem lahko na njegovi predstavi samo gledalka.

V besedilih, kot so *Sedem dni*, *Usedline* in *Kako je padlo drevo*, razvijaš prepoznaven slog, ki temelji na socialno-ekoloških in sistemskih vprašanjih, sodobnih, stvarnih likih, komunikativni dramski formi in verističnem jeziku, pri čemer se ne ponavljaš, temveč gradiš kompleksno, večperspektivno sliko sodobnega sveta. Kako razmišljaš o svojem slogu in vplivih, ki so izoblikovali tvojo avtorsko poetiko?

Zdi se mi, da se moj, ali pa najin, slog počasi gradi še iz študentskih let. Mislim, da nosiva s seboj izkušnje, teme in zanimanja iz predstave v predstavo, in rekla bi, da se na neki način nadaljujejo in oplajajo med sabo. Igralci, s katerimi sem se ujela – Iztok Drabik Jug je recimo najin sopotnik in skorajda v vseh predstavah, še iz časov Akademije, on ima čudovit pripovedovalski slog – to so pomembni vplivi, ti nanosi se počasi nalagajo iz predstave v predstavo.

Pomemben del tvojega ustvarjalnega procesa pri pisanju je tudi preverjanje že napisanega besedila v stiku z interpretacijo v vnaprej izbranih igralskih ekipah. Na kakšen način vključuješ igralce v kreacijo besedila in kaj besedilu prinese tovrsten kolaborativni pristop?

Predvsem se mi zdi, da imamo v našem prostoru res izjemne igralce, in vsakič znova sem presunjena, koliko dodatnih kilometrov prehodijo za to, da so, kljub temu da so odlični igralci in bi lahko speljali vse, tudi če bi prikrojili malo po svoje, vseeno res natančni in dosledni. Moje pisanje je namreč bolj podobno toku misli, ki je precej razdrobljen, precej dolgovezi in mnogokrat se izgubi. Na prvi pogled je to morda res dolgovezenje, ampak zdi se mi, da je lahko način pripovedovanja že pripoved zase. Če bi nekdo vse to pokrajšal, ne bi funkcioniralo – je pač zelo pomembno, da ostanejo vsi ti odvodi, medmeti, tropičja, nezaključeni stavki, pomote ... večina stvari se pač zgodi v teh medprostorih ali pa se povejo s tem, da se ne povejo, ne vem, kako bi temu rekla. In zelo veliko mi pomeni, da si igralci vzamejo čas, skočijo in splavajo, tudi če je težko. Najpomembnejše so zame prve vaje, ko se tekst prvih nekajkrat prebere. Takrat je hitro jasno, kaj ne štima, potem si ponavadi vzamem nekaj časa, da to popravim, da z Žigo sčrtava nepotrebno. S tem imam največje težave, ničesar ne znam pokrajšati, tu se zelo zanašam na Žigo, skratka – potem pa je načeloma to to. Mislim, da je natančnost zelo pomembna stvar pri najinem delu.

Vse izraziteje se v tvoja besedila vpleta tudi ekologija. Predvsem v *Kako je padlo drevo* posebno mesto nameniš rastlinskemu svetu in poudariš socialnost ekosistemov. Česa se ljudje lahko naučimo od narave? Razmišljaš o dramaturških prijemih, ki gledalca preusmerijo od antropocentričnega pogleda na svet in potencirajo empatijo do drugega?

Mislím, da danes skorajda ničesar več ne moremo delati ločeno od vprašanja okoljske krize. Enostavno smo, kjer smo, gori nam za petami, mi pa se še vedno obnašamo, kot da se bo vse uredilo. Ta pozicija je izjemno anksiozna, to anksioznost čutim v sebi, v ljudeh okoli sebe, kot da gledaš avto, ki drvi proti tvojemu otroku, ti pa od šoka obstojiš nepremičen. Ljudje bi se predvsem morali naučiti, ali pa na novo spomniti, da smo (zgolj) del narave. Da nam ne pripada nič več kot drugim bitjem, s katerimi si delimo ta planet, in da bi se moralo do vseh obnašati spoštljivo in sočutno. Zdi se mi, da je občutek stvarnosti, ki ga tako na vsebinski kakor tudi na formalni ravni tako izvrstno ujameš v svojih besedilih, pogosto izvezen z brezperspektivnostjo, odtujenostjo, pregorelostjo, navzkrižjem med sanjami in realnostjo.

Zakaj se ljudje ne zmoremo izvleči iz kletke, v kateri živimo? Zakaj si neprestano lažemo in bežimo pred nesmiselnostjo kapitalistično-potrošniškega sistema?

Ne vem, tudi sama se o tem sprašujem. Mislím pa, da je zelo lahko zvaliti krivdo na pasivizirano rajo, ki ji ni mar za nič drugega kot zase, namesto da bi se ozrli na multimilijardno industrijo, ki se na vse pretege trudi, da bi tako bilo in da bi tako ostalo. Meni je recimo huje videti otroke, ki kot v transu bulijo v svoje mobitele, kot pa tiste s čikom v ustih.

Kakšne so uprizoritvene ali dramske strategije, ki jih uporabljaš in za katere verjameš, da imajo moč, da nagovorijo posameznika v smeri večje skrbi za okolje? Kaj meniš o potencialu in zmožnosti posameznika, da se bori proti družbenim spremembam, in kako ga pri tem lahko nagovori ali premakne umetnost, literatura, gledališče ali film?

Mislím, da moramo ustvarjati besedila in predstave, ki se ukvarjajo s tem, kar neposredno živimo, na neki iskren in avtentičen način, ki se zares ukvarja s temami, za katere nam je res res mar. Ne verjamem v strategije, verjamem v iskrenost in nepreračunljivost. V potencial in možnost posameznika, da se bori proti družbenim krivicam, sistemskim neenakostim, vladavini kapitala, enostavno moram verjeti. To je motor, ki nas poganja.

Januarja te v MGL čaka premiera tvojega novega besedila *Zakaj sva se ločila*. Kaj si raziskovala v tem besedilu?

Uprizoritev ravno nastaja, tako da šele dobiva obliko, ampak ja, besedilo govori o podobnih stvareh kot ta, o katerih sva se pogovarjali. Govori o pritisku izgorelosti in anksioznosti, ki ga čuti par, ki ni več tako mlad, da bi bilo še vse pred njima, niti ni tako star, da bi bilo že vse za njima, sta, kjer sta, preutrujena za naprej, prepoznana za nazaj.

V *Zakaj sva se ločila* prikažeš, kako trivialne naloge, kot so organizacija obrokov, skrb za gospodinjstvo ali logistiko ne služijo več človekovim avtentičnim potrebam, temveč ohranjajo potrošniški sistem in preoblikujejo

Življenje v serijo umetno ustvarjenih potreb in distrakcij; Tine in Tina se nenehno poganjata v izvajanje opravil, prepričana, da s tem izpolnjujeta svoje cilje, vendar pri tem zgolj perpetuirata svojo lastno izčrpanost in tako nihata med preobremenjenostjo, brezupom in potrebo po samospozabi v razvadah, ekranih ... Se ti zdi, da so vsakodnevne aktivnosti postale sodobni rituali, ki pravzaprav le prekrivajo globljo eksistencialno praznino?

Malo mi je težko odgovoriti na to vprašanje, ker si ne želim vsepovprek stresati negativizma, pravzaprav trenutno zelo aktivno in zavestno poskušam iskati dobro, da se ne potopim v vse tole slabo okoli nas, ampak glede nekaterih stvari res ne najdem prav veliko svetlobe. Če me vprašaš direktno, pač ne, ne zdi se mi, da se imamo tako fajn. Precej butasti smo videti pravzaprav, zagledani v svoje naprave, povsod drugje smo kot v tukaj in zdaj, okoli nas vse propada, mi pa raje doom scrolamo, kot da bi se dejansko čemu odrekli, kaj spremenili. Ne vem, eksistencialna praznina se mi zdi kar pravi izraz, ja.

Tina in Tine si prizadevata za trajnostni način življenja, poskušata zmanjšati uporabo plastike, uporabljata vrečke za večkratno uporabo, polnita šampone in pralne praške v embalažo za večkratno uporabo ter izbirata lokalne in organske izdelke in prakticirata vzgojo brez pretiranega vpliva tehnologije; a tudi načela trajnosti in najboljši nameni postanejo predvsem nove obveznosti v nizu vsakodnevnih obremenitev. Protagonista se ujameta v cikel prevzemanja individualne odgovornosti, nemoči in krivde, ki je pravzaprav sistemska. Kako bi opisala ta cikel, je to temeljni mehanizem, na katerem gradi potrošniška kultura?

S tem njunim trudom oziroma iskanjem načinov, kako biti manj potraten, manj smetiti, manj umazati, manj poškodovati, se zelo poistovetim. Močno upam, da nisem edina. In ja, jaz čutim izjemno krivdo, ko spet nosim polno vrečo smeti v smetnjak, čeprav sem eno nedavno odvrгла in niti se ne spomnim, da bi kaj posebej takega kupovali, celo močno se trudimo kupovati manj embalaže. Nabere se pač, ker v resnici te stvari ne bi smele biti prepuščene posamezniku. Antidepresivi morda pomagajo pri anksioznosti, sistema pa pač ne spremenijo. Pa bi verjetno to več stvari rešilo, mar ne?

V drami razgrneš, kako se poslovni model konzumerizma zajeda v medčloveške odnose. Ali lahko v tem sistemu sploh najdemo ravnovesje med trajnostnimi cilji in psihološko dobrobitjo?

Mislím, da je treba predvsem ODRAST-i (Degrowth). V sistemu, kot ga imamo, za človečnost ni kaj dosti prostora. Še manj pa ga je, če pripadaš kaki drugi vrsti, če si na primer lev, če si delfin, če si drevo ... Dokler bo najvišje na vrednostni lestvici zlato, ki niti diha ne, pa tudi pojesti ga ne moreš, mislim, da nedvomno nismo na pravi poti.

Intervju je nekoliko razširjena poobjava intervjuja, ki je izšel septembra 2024 v reviji Literatura, letnik XXXVI, številka 399.

Schach
Klavis Line
JETZ DICH FÜR SCHACH • CHESS • AÉDREZ
SCHACH • CHESS • AÉDREZ

Open book with green and yellow highlights.

Orange and blue water bottle with a black lid.

Handwritten text on the white paper bag, including a logo and the name "Krispy Kreme".

IGOR VASILJEV

Nagrada na Bienalu scenskega oblikovanja (BiSD) 2024 v Novem Sadu

za scenografijo v uprizoritvi *Usedline* Katarine Morano v produkciji Mestnega gledališča ljubljanskega

Iz obrazložitve:

Scenografska rešitev Igorja Vasiljeva v uprizoritvi *Usedline* Mestnega gledališča ljubljanskega privablja predvsem z razdelano dramaturgijo prostora, ki zvesto sledi dramaturgiji uprizoritvenega besedila in zavzema pozicijo ključnega segmenta v snovanju odrske igre.

Scenografija v *Usedlinah* ni le prostorska, temveč dinamična, polivalentna prostorsko-časovna oznaka, v stalni sinergiji z ritmom izpovednih blokov (post)dramskega besedila Katarine Morano. Če parafraziramo Branka Gavello, ki je v lastnem pedagoškem in umetniškem delu pogosto uporabljal enačbo *režija = dramaturgija*, lahko rečemo, da sodelovanje med Divjakom in Vasiljevom kot eno izmed strategij v ustvarjalnem procesu ponuja različico enačbe *režija = scenografija* z natančno uravnoteženim dramaturškim razvojem scenskih oznak kot posebno pomembnim elementom v režiserski obravnavi izhodiščnega besedila.

V morju uprizoritev s statičnimi scenskimi hišami in plešočimi statisti sta Žiga Divjak in Igor Vasiljev dosegla duhovit preobrat, ki igralce v izpovednih govornih prostorih tesno veže na ozek razpon dinamičnega mikrofona, elemente scenografije v ozadju pa osvobaja v igrivo mizansceno prečiščevanja, če ne že očiščenja. *Usedline* imajo torej svoj scenski odsev v akumulacijah realistično urejenega življenjskega prostora, katerega postopno prehajanje v metafizični nič praznega odra se pojavlja kot eno najpomembnejših izraznih sredstev v dramaturški zasnovi uprizoritve.

Iskreno čestitamo!

Bernard-Marie Koltès
DEL MOJEGA
ŽIVLJENJA

Intervjuji (1983–1989)

Bernard-Marie Koltès

DEL MOJEGA ŽIVLJENJA (Intervjuji 1983–1989)

Prevedla Suzana Koncut

MGL (Knjižnica MGL, zv. 185), Ljubljana, 2024

Ko se je 17. februarja leta 1983 v *Le Mondu* pojavil intervju, ki ga je s Koltèsom opravil še en mitski pisatelj generacije Hervé Guibert, je Koltèsu preostalo le še slabih šest let življenja. V teh šestih letih, ki so vodila v njegovo napovedano in neizogibno smrt, se je predvsem naučil svobode in neodvisnosti v odnosu do vseh omejitev. »Po *Zahodnem privezu*, pri katerem sem se pustil ujeti v past strogosti, sem instinktivno hotel spet občutiti svobodo in sem znova našel užitek.« (januar 1989).

Ti intervjuji, objavljeni v francoskih in nemških časopisih z avtorjevim pooblastilom, v medijih, kot so *Le Monde*, *Gai Pied*, *Le Républicain Lorrain* ali *Der Spiegel*, so gledališka avantura, potovanje, beg pred omejitvami, ki jih postavlja gledališka situacija. Omenjeni mediji se razvrščajo od globalno vplivnih, regionalnih in s queer predznakom. Intervjuji so raziskovanje lepote življenja, so igre z radovednostjo, z ogromnim hrepenenjem po Drugem («Kadar jezik uporabljajo tujci, se mi zdi zelo lep. To popolnoma spremeni stanje duha in sklepanje.«), po človeštvu, in vse to v eksistencialni samoti. Koltès je utelešenje paradoksa, »izkoreninjenja« bega in margine, kjer je to pomembno. Koltès je skozi te intervjuje ponudil pomembne vpoglede v lasten umetniški proces, razkril kompleksnost svojih dramaturških pristopov in filozofsko ozadje, ki stoji za njegovimi najbolj znanimi deli. Zbirka pogovorov ni le kronika avtorjevega življenja, ampak tudi ogledalo, v katerem odsevajo največji problemi umetnosti nasploh – problemi identitete, moči, jezika in tišine – ter nenazadnje obstoj drame kot filozofskega vprašanja.

Ivica Buljan, iz spremne besede

Katarina Morano

WHY WE GOT DIVORCED

Zakaj sva se ločila, 2024

World premiere

Opening 16th January 2025

Director **ŽIGA DIVJAK**
Dramaturg **KATARINA MORANO**
Set designer **IGOR VASILJEV**
Costume designer **TINA PAVLOVIĆ**
Composer **BLAŽ GRACAR**
Language consultant **MAJA CERAR**
Lighting designer **BORUT BUČINEL**
Sound designer **SAŠO DRAGAŠ**
Assistant dramaturg **NEJKA JEVŠEK**

Stage manager **Borut Jenko**
Prompter **Snježana Vrhunc Vurušić**
Technical director **Janez Koleša**
Stage foreman **Matej Sinjur**
Head of technical coordinators **Dimitrij Petek**
Sound masters **Sašo Dragaš** and **Matija Zajc**
Lighting masters **Boštjan Kos** and **Bogdan Pirjevec**
Hairstylist and make-up artist **Anja Blagonja**
Wardrobe mistresses **Angelina Karimović** and **Urška Picelj**
Property masters **Erika Ivanušič**, **Ana Johana Scholten** and **Andrés Alejandro Klemen**

The set was made under the supervision of master **Vlado Janc** and costumes under the supervision of mistresses **Irena Tomažin** and **Branka Spruk** in the ateliers of Ljubljana City Theatre.

Cast

Tina **JANA ZUPANČIČ**

Tine **MATEJ PUC**

If a long-standing relationship between two people was cut across and observed as a kind of matter, one could probably see concentric circles, much like the ones one sees when a tree is cut down – layers that have been piled on top of each other or next to each other over the years would show. These were years and years and years of feelings, events, hopes, expectations, plans, surprises, lightness, heaviness, pressures, changes, stagnations, ups, downs, quarrels and reconciliations.

In *Why We Got Divorced*, a husband and wife take us through their “tree rings” – each from his or her own perspective, leading us through key and incidental points in the history of their cohabitation in order to make sense of what happened to them. Where are all these seemingly petty grievances stored, and why does it matter who said that you didn’t need to take a parking ticket out of a vending machine, or that there was certainly enough milk at home? Who rooted for them to adopt a dog and who is now taking it out for a walk? Who never wipes up wet floors after a shower and who is the only one who knows how to properly put the dishes in the dishwasher? Who said right away that foldable mosquito nets are impossible to clean and who always leaves the drawers open? Who used to want to travel round the world, but now does not even walk from Spodnja Šiška to the Ljubljana city centre? Who used to play hours and hours with their nephews, but now cannot even colour a colouring book with their own child? Who used to devour piles of books, but now just scrolls through Instagram? And why should someone who still knows how to make time for a workout, a beer or a concert have bad conscience, because someone else can’t? Why don’t they talk anymore, and how did they end up in the stereotype of “the days are long and the years are short”? Who has changed and who has shown their true colours? What grandiose dreams did they have and where did they end up? How did they get there in the first place?

After the great success of *Seven Days* and *The Sediments*, two young artists have been invited once again to collaborate with us: Katarina Morano, a film director, screenwriter, playwright and dramaturg, and Žiga Divjak, a theatre director and co-writer. Both artists have received many professional awards and prizes for their work. In their productions and original projects, they question with a strong sense of social and human injustice the structure of the current society and the role of an individual in it. In the production of their latest text *Why We Got Divorced*, they expose and explore with sensitive precision the most intimate map of a partnership between two contemporary people.

Pokrovitelj
Mestnega gledališča ljubljanskega

Energija za življenje

Gledališki list Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXV, sezona 2024/2025, številka 7
Izdaja Mestno gledališče ljubljansko
© 2025 Mestno gledališče ljubljansko

Za izdajatelja **Barbara Hieng Samobor**
Urednice **Alenka Klabus Vesel, Eva Mahković, Petra Pogorevc, Ira Ratej**
To številko je uredila **Alenka Klabus Vesel**
Lektorica **Maja Cerar**
Fotograf **Peter Giodani**
Oblikovalka **Mojca Višner**

Tisk **MatFormat**
Naklada **500 izvodov**
Ljubljana, Slovenija, januar 2025

Po 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 davek ni obračunan.

SEZONA 2024/2025

www.mgl.si
info@mgl.si
01 4258 222

DRAMSKO BESEDILO

Katarina Morano

ZAKAJ SVA SE LOČILA

Oktober 2024

1. KAJ BOMO PA JEDL?

TINE: Kaj bomo pa jedl?
 TINA: Kaj pa prnesem iz trgovine?
 TINE: Dej poglej, kok mamu pa še kruha.
 TINA: Kaj pa mleka?
 TINE: A je še dobro korenje?
 TINA: To je vse raztresen!
 TINE: Pozabu sm jajca.
 TINA: Ne spet makaronov.
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: Dej poglej, če mamu še jajca.
 TINA: Jst ne jem več mesa.
 TINE: Jst ne jem več jajc.
 TINA: Jst jem sam ribo.
 TINE: Ne jem več ribe.
 TINA: Jem sam ribo.
 TINE: Pa jajca.
 TINA: Pa mlečno čokolado.
 TINE: Kaj prnesem iz trgovine?
 TINA: kruh jajca mleko
 TINE: kruh jajca mleko
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: Dejmo kr pico naročit.
 TINE: Jst kuham.
 TINA: A boš ti kuhal?
 TINE: Jst kuham.
 TINA: Jst kuham.
 TINE: A boš ti kuhala?
 TINA: Kaj to kuhaš?
 TINE: Hrenovke za naju z Jakijem.
 TINA: Dej mal okn odpri, no.
 TINE: A se lahko ne zmrduješ nad mojo hrano, pliz.
 TINA: Kaj bo pa Mija?
 TINE: Ni lačna.
 TINA: Kako ni lačna, kje pa je?
 TINE: Tečt je šla.

TINA: A ni že zjutri?
 TINE: Neke se prpravla ...
 TINA: Kaj se prpravla na olimpijske, kdo gre dvakrat tečt, pa ni lačen?
 TINE: Kaj prnesem iz trgovine?
 TINA: kruh jajca mleko
 TINE: kruh jajca mleko
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: Dejmo kr pico naročit.
 TINA: Jst kuham.
 TINE: Dej, pliz, ne mi teh majc dajat v sušilca.
 TINA: A lahko ne s tem tonom?
 TINE: Vsi majo telefon, samo Jaka ne.
 TINA: Nisem v depresiji!
 TINE: Dej a se lahko sam zmenmo?
 TINA: Pozabla sm jajca kupit.
 TINE: A mi daš metlo, pliz, organski so se mi raztresl po štengah.
 TINA: A greš ti po Jakija?
 TINE: Ne, a nisi ti dons?
 TINA: Jst sm popoldan.
 TINE: Jst sm dopoldan.
 TINA: Jst sm popoldan.
 TINE: Jst sm popoldan.
 TINA: Zakaj sta pa take čevle kupila?
 TINE: Ja ne vem, take je hotu.
 TINA: To vse premoč, pol mu moramo še ene kupit za dež.
 TINE: Dej sam poglej, če mamu mleko.
 TINA: A si ti do konca pogledu pol serijo?
 TINE: Ne vem ... do kje si gledala?
 TINA: Pizda, sploh ne vem.
 TINE: Jst kuham.
 TINA: Jst kuham.
 TINE: Ti kuhaš.
 TINA: A jst kuham?
 TINE: odbojkarska tekma
 TINA: judo
 TINE: sejem
 TINA: delavnica
 TINE: Jst kuham.
 TINA: Ti kuhaš.
 TINE: kros
 TINA: Z Mijo sva šli kupit modrc.

TINE: Pozabu sm dat Jakiju dnar za delovni.
 TINA: Jst bi kr makarončke na hitr.
 TINE: O ne, spet ma banana speštano v torbi!
 TINA: U! Za Liama darilo!
 TINE: A Lili še zbira te nalepke?
 TINA: Vzela sm ji telefon.
 TINE: Ne bo šel na judo, briga me.
 TINA: Dala sm ji telefon nazaj.
 TINE: Kje si zaspala, a to, k ona ubije unga lorda, si še vidla?
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: riž makaroni krompir mineštra
 TINA: riž makaroni krompir mineštra
 TINE: Sej zdej bi pa tud ona lahko že kej skuhala.
 TINA: Ni lačna.
 TINE: Ne je brokoliija.
 TINA: Ne je cvetače.
 TINE: Nism kupu jajc.
 TINA: pesketarijanka
 TINE: veganka
 TINA: vegetarijanka
 TINE: pesketarijanka
 TINA: vegetarijanka
 TINE: pesketarijanka
 TINA: Dej bom jst pogledala do konca od tm, k sm zaspala, ti pa nardiš toaste.
 TINE: Kul.
 TINA: Kul.
 TINE: Kul.
 TINA: Kako je šlo?
 TINE: Dobr. Teb?
 TINA: Dobr. Kaj bomo pa jedl?
 TINE: Jaka bi rad telefon.
 TINA: Ni šans.
 TINE: Odbojka odpade.
 TINA: Jst mam drug teden spet popoldan.
 TINE: Jst tud.
 TINA: Nimamo kave.
 TINE: Nimamo mleka.
 TINA: Nimamo kruha.
 TINE: Nimamo jajc.
 TINA: Dejmo kr naročit kej dons.

2. DIALOG

TINA: A si ti pol govoru z mami?
 Tine? Tine?
 TINE: A?
 TINA: A si ti govoru z mami?
 TINE: Am, ja. Mislm ... ne čist, ampak ja.
 TINA: Mhm? Ja, ampak ne?
 TINE: Ammm, sem v smislu ... pač, kako je pa da je okej ... ammm ... pa da jo v četrtek itak pelem na magnetno, nek Slovenj Gradec al kje je dobila ... no pa sm mislu, da bova takrt ... ane ...
 TINA: Torej nisi vprašu še?
 TINE: Ne, pač sej bom v četrtek.
 TINA: Ja, ampak jst moram vedt, jst moram povedat, če ne morem it.
 TINE: Ja. No ... a četrtek se ti zdi prepozn?
 TINA: Ja, ja! Pač zdej bi rada povedala, če ne morem it, da pač, gresta sami al pa pač ne vem, gremo drug vikend. A drug vikend si doma?
 TINE: Ja. Sam v soboto mam neki do dveh ...
 TINA: Ja sej to je vikend!
 TINE: Ja ... am ... ne vem ... men se zdi, da pol še nasledn nimam nč, bom pogledu. Al pa tud drugo soboto, da jih ma mami, če ne more to mogoče ...
 TINA: Ja, dej poglej, vpraši, kr jst moram pol še z njima prevert ...
 TINE: Ja, evo ...
 TINA: Sam najprej pa mami res vprašaš za ta vikend, ane?
 TINE: Ja.
 TINA: A lahk zdej?
 TINE: Ja, sam da to dokončam ...
 TINA: Kaj pa delaš to, za job?
 TINE: Ne, basket igram, ampak mam sam še dve minuti do ...
 TINA: A nisi zbrisu to?
 TINE: Ja sm, sam ... kaj no?
 TINA: Nč, sam ... enkrat neki zame, pizda, pa ti je cel problem sam pogledat, vprašat, kdaj lahk grem?
 TINE: Pa dej jo ti poklič!
 TINA: Ne, ti jo dej!
 TINE: Zakaj?
 TINA: Kr si reku, da boš!
 TINE: No dobr, ampak zdej jo morva, pa jo pač lahk tud ti.

TINA: Stari, k ste vi šli s fanti na Portugalsko surfat, sem ne sam vse zrihtala tamala, še antibiotike sm ti rihtala za zob pa letalske karte, k ste zafukal datume, še pelala sem te, s tamalim, k je mel vročino, pizda, v pižami, če se spomnš, ti pa ne morš niti mami vprašat, če bi bla z njima en dan, da grem jst lahk s puncami v toplice za en faking vikend, prvič od poroda!

TINE: Ni prvič, no ...

TINA: Prvič od Jakija!

TINE: Ni!

TINA: Je, Tine, prvič grem.

TINE: Kaj pa ...

TINA: Pa bom ja vedla.

TINE: Prvič?

TINA: Ja, pa a je važn sploh?

TINE: Ja sej si ti rekla!

TINA: Ja pač kot primer, ne da je to ena tekma!

TINE: Ja ampak sej si ti rekla!

TINA: Ja, v smislu, poklič pizda, vpraši.

TINE: Zakaj pa pol to surfanje pa ...

TINA: Dobr, Tine, no, a je važn?!

TINE: Ja ampak sej ti to govoriš!

TINA: A lahk sam, pizda, vprašaš mami, kr bi rade rezervirale, no!

TINE: Ja pizda, vi se tud neki zmente iz dons na jutur, mal mi neki omenš, jst ne vem, pizda, zdej ti pa to tok pomen.

TINA: Ja, mi, pizda, pa tud ful bi mi pomenl, da bi sam naredu, ne da te moram jst spomnt pa prost tri dni, na kurac mi gre to.

TINE: Ja pa bi jo ti poklicala!

TINA: Če si pa reku, da jo boš ti!

TINE: Jst ne vem, kaj se midva zdej sploh pogovarjava.

TINA: Jst tud ne vem več.

TINE: Pizda!

TINA: Kaj pizda!

TINE: Mah, trojko sm zgrešu.

3. NISEM ŠLA

TINA: Nisem depresivna.

Men se zdi.

Mogoče mal, ampak tko normalno depresivna.

Jst se razveselim, ko pomislm na otroka moja.

Na počitnice naše.

Tud če so ble bolj take ...

Ma ne, sej so ble.

Sej so ble.

Ne smem skoz tko razmišlat.

Kdo se pa ma dobr na počitncah?

Uni Nizozemci dva šotora naprej. Njim je blo ful dobr. Pa majo tri.

Ful sta bla ...

Sej midva sva tud ...

Pač vsak po svoje.

Ne smeš tko razmišlat.

Ne smeš tko razmišlat.

Mogoče bolj slabokrvna ...

Železo bi mogla spet začet jemati.

Sam to bi mogla ... do lekarne.

No, sej itak bi mogla tud v trgovino ...

Pol enkrat ...

Ne še čist zdej zdej ...

Al pa tud če štrukle porabm dons, pa grem jutur pol v trgovino ... pa še to vse, kar mam ...

Če so še dobri ...

Sej kak dan čez ni nič tacga.

Ne, kruh rabmo.

Mah, sej itak bosta v šoli jedla.

Za večerjo pa lohk kosmiče.

Jogurta nimamo!

Mamo pa mleko ...

Sej to je čist v redu ...

Včasih smo ful z mlekom jedl, k sta bla manjša.

Ne vem ... jst sm ...

Jst sm bolj ...

Bolj ...

Ne vem, kaj sm.

Utrujena.

Preutrujena, da bi lahko vedla, kaj sm.

Da bi skuhalo.

Bla lačna sploh.

Zmetala ta gnilo zelenjavo vn iz hladilnika.

Kaj še moram dons?

kruh

jogurt – navadni plus grški

sir

parmezan
 jajca
 radenska – NAJPREJ ODDAJ STEKLENICE
 oreški – mogoče kar samo mandeljne
 arašidovo maslo – SAM ČE JE S KOŠČKI
 zobna krtačka za tamalo – BOLJŠA
 tofu, ne takisu
 2 bučki
 malancan – če je v redu
 neki za zraven krompirja
 humus
 umij si zobe
 dej prat belo
 UTRUJENOST JE LAHKO TUDI SIMPTOM RAKA

Al pa da odjebem vse.
 dam odpoved
 flet damo v najem
 pa si pokrijemo kredit z najemnino
 pa še mal ostane, plus služba od Tineta
 mi pa gremo nekam bolj v naravo
 k je itak cenejša najemnina
 pa ptički so zjutrej namest avtov
 pa mogoče lahko vn stopš na zemljo
 piješ kavo
 gledaš kakšno drevo
 mogoče srno zajca
 ne vem – mir
 gledaš mir
 poslušáš mir
 počivaš
 počivaš ...
 usedeš se s kakšno sosedo ...
 gledaš
 poslušáš
 počivaš
 si
 tko kt bi mogli bit
 vrt pa družina
 družba za mizo
 otroc se zuni igrajo
 delajo pizdarije
 pa jih noben ne gleda
 Sam brez telefonov.
 Telefone stran!
 Vsi!

Pizda, ti telefoni!
 Na bruhanje mi gre, ko vidm te face skrolajoče.
 Fuj in fuji!
 Iskreno mi je grš videt otroka, ki bul v telefon,
 kt pa otroka, ki kadi.
 Ne, res.
 Telefone stran!
 Sam kako pa šola?
 Ja, vozila bi se.
 Al pa bi zamenjala šolo.
 Tamala bi me ubila.
 Valda bi me.
 Valda da bi me!
 Vozila bi se.
 Daleč je treba, da si v naravi.
 Pa Tine bi se mogu vozt pač.
 Pol bi se vsi vozil ...
 ... jst bi pa ...
 Ne vem.
 Sam to se je treba selit.
 Vse spucat, preselt.
 Prebelt.
 Najdt.
 Fak, to je ful dela.
 Jst ne morem.
 Jst nč ne morem.

Jutri boš začela spet telovadit.
 V lekarno boš šla po železo.
 Pa še kej drucga bi lahko ... uno k sm
 v nosečnosti jemala, tist ma vse ...
 Ma, bom njo vprašala, mogoče je še kej boljšga.
 Zobe bom umila.
 Lase.
 Joj, tamalima moram D-vitamin tud kupit, to mi
 nč ne dajemo ...
 Pizda.
 D-vitamin je ful pomemben.
 Pa C-vitamin.
 Tud za njiju bi lahko kej vzela.
 A majo kej za otroke?
 Ma ne, sej oni ne rabjo.
 Al kaj?
 Ne ne, ne bom nč.
 Razen D-vitamin.
 Pa kaj sm še rekla?

Eh ... zakaj se sploh sekiram?
Itak bo kmal vsega konc.

Umrli bomo, vsi bomo umrli, umrli.
Vsi bomo umrli, vsi bomo umrli.
Umrli bomo, vsi bomo umrli.

Zajebala sem se s to poliestrsko majjico.
Ful smrdim.
Še stuširat se moram zdej.
Al pa vsaj predn pridejo.
O fak, a je že ena?
Pizda, hitr.
Ma sej lohk se tud zvečer.
Al pa k pridejo, no.
Sej ne smrdim spet tok.
Al kaj?
Itak bomo umrl. Umrli. Vsi bomo umrli.

Ne smeš tko razmišljat.
NE
SMEŠ
TKO
RAZMIŠLJAT

Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.

Uf. Blah.
Kok je že bla ta majca?
PREVEČ, ČIST PREVEČ
Pizda, pa sem si rekla sam še stoprocentni
bombaž.
To vse smrdi. Takoj smrdi. Al se nam to v stroju
al ne vem. Moram ga dat mal na 90 prat ... pa
tisto tableto ... al kaj
...
TI smrdiš.
TI smrdiš.
TI smrdiš.
TI smrdiš.

Dobr, da bomo umrl.
Vse smo zjebal.
Vse.
Ker smo!
Ker smo ...
Kdo smo ...
Kdo je to smo?

Jst kupujem organsko.
Jst kupujem lokalno.
Jst sm včerej skuhala rižoto sam s porom, ker je
bil korenček samo v plastiki pakiran.
Dva kvadratna metra balkona sva trikrat
preplačala, ker nisva hotla lesa iz tropov po tleh.

pol pa sam vidm v glavi
vse te hotele
vile
savne
bazene
terase
stanovanja
jahte
jadrnice
oblečene v ta tropski pragozd
pa u pičku mater res
kamorkol se obrnem
to je vse narobe
to je vse narobe

to k enkrat začneš razmišlat
jst se sam potapljam v te številke
to kr gre
to sam gre

drevesa narezat
nafto pokurit
kakšno žival v živalski vrt, če nam je luškana
ostalo pa pojest
lahko sam ubit, izničit
kaj pa veš, kje so ble
in kaj majo

letos je 31.856 divjih srn preveč ... bambambam
dejmo tole mal uredit
kr vemo pač, kako mora bit

14.340 fazanov bambambam
 14.122 lisic bambambam
 13.176 divjih prašičev bambambam
 7151 jelenov
 2823 rac mlakaric
 2357 gamsov
 1432 zajcev
 167 medvedov
 in to samo pri nas
 bambambam bambambam bambambam
 en mora to mal uredit, res
 kr mi ljudje zlo vemo, kako morš
 zlo

orke napadajo jadrnice pri Gibraltarju
 dajmo še njih bambambam
 sicer jih je samo še mal ostal
 ampak nas zlo ogrožajo
 bambambam
 ker mi smo največji
 bambambam
 najboljši
 bambambam
 najpomembnejši
 bambambam
 in Zemlja je naša in morje je naše in vesolje
 je naše
 bambambam

v tole halo milijon kokošk, da bomo imel jajca
 pa salamo
 vse je naše
 vse pojest
 vse je naše

žrebički
 jagenjčki
 telički
 prašički

vse pojest. hrenovke se pakirajo. ves čas
 pakirajo. ves čas. zrezki se pakirajo. ves čas,
 ves čas. konzerve se pakirajo. fileji se pakirajo.
 paštete se pakirajo. salame se pakirajo. biftki se
 pakirajo. polpeti se pakirajo. jetra se pakirajo.
 čevapčiči se pakirajo. pleskavice se pakirajo.

kotleti se pakirajo. rakci se pakirajo. školjke se
 pakirajo. ribje palčke se pakirajo. klobase se
 pakirajo. pršutki se pakirajo. pakirajo, pakirajo,
 pakirajo. neprestano se pakirajo.

vse se pakira
 plastika
 plastika
 telefoni
 podbradki
 plastika
 plastika
 plastika

350 milijonov ton mesa na leto
 to je
 72 milijard živali
 milijard – to je devet nul
 za meso
 na leto
 bambambam

pakiramo pakiramo
 joj, ne se s hrano igrat, lubica
 če ti pa ni dobr, pa dej na stran no
 piščančke
 žrebičke
 jagenjčke
 teličke
 prašičke

pakiramo pakiramo
 Umrl bomo, vsi bomo umrli, umrli.

Ne smeš tko razmišlat.
 Ne smeš tko razmišlat.
 Nikol ne boš babica.
 Nikol ne boš vidla kita.
 UTRUJENOST JE LAHKO TUDI SIMPTOM RAKA

za lakoto pride vojna
 po vojni je lakota

za lakoto pride vojna
 po vojni je lakota

za lakoto pride vojna
po vojni je lakota

Bomo kr naročil danes.
Briga me.

plastika
plastika
plastika
podbradki telefoni
plastika
plastika

Kaj kurac mam jst s tem?
Jst bi vse drgač.
Pa nism sama.
Nikol ni blo tukej teh komarjev.
Niti teh niti tok.
To bodo zdej virus Zahodnega Nila pa to.
Fak.
Malarija.
Pa ne vem, kaj vse.
Umrli bomo, vsi bomo umrli, umrli.

Pol sveta živi s tem.
Zakaj bi bli pa mi kej drgač?
Virus Zahodnega Nila.
To je ful bed.
Živčevje pa to neki, se mi zdi.
Enim ni pa nč.
Čaki, kdo je že umrl od tega ...
Men bo zih ful bed.
Jst sm taka pač.
Z mano je vse narobe.

Ne smem tko razmišlat.
Je, tko kt je.
Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.
Vse je tko, kot mora bit.

A ni tko, da netopirji lovijo komarje?
Netopirje bi moral naselit.
Al neki.
Spet urejam.
Urejam, urejam, urejam.

Zakaj se sploh sekiram?
Itak bomo vsi umrl.

Vsi bomo umrli, vsi bomo umrli.
vdih izdih
vdih izdih
vdih izdih
vdih izdih
vdih izdih
vdih izdih

Tinino glasno dihanja prekine Tine, ki potrka na vrata spalnice. Tina leži na postelji, noče/ne more vstati.

TINE: Tina ... Tina ...
Dej vsaj odpri no, da se zmenmo, kako bomo ...
Tišina.
TINE: Jst ne smem dons zamudit ... Mija ma preduro, ona gre zdej ... jst bom tud mogu ... nima smisla, da gre Jaka zdej z njo al z mano – kaj bo tm delu eno uro prej ... kako maš pa ti? A ga boš pelala?
A?
Tina no, a ga boš ti pelala?
Tina, pa u pičku mater, dej zmenmo se!

4. K JE MOJ FOTR UMRIL

TINE: K je moj fotr umrl ... Moj fotr je umrl zlo na hitr ... srce, kap. Bil je šok čisti za nas, noben ni pričakval, niti mal v bistvu – ne zgleđajo več tko, kt so zgleđal na primer naši dedki, babice, prababice nekak ... ne vem, moj fotr je nosu adidaske pa za kak džoint me je nafehtu ... kle smo bol ... moja babi je na primer izgledala stara že ... tam v črnem od petdesetga leta, no, ja, k je dedi umrl, to sm jst čez pet let, ne vem, no, drugi časi so mal ... moja mami hod na nohte pa nosi tist, kar je moja sestra vrgla iz svoje omare, ker je kao že sama mal prestara za njih. Skratka ne pričakuješ, da bodo šli, no, to se mi zdi, nimaš filinga, da so že tam ... no ampak ... hotu sm rečt ... da je bil pač šok, za nas vse, mamo, sestro, nečaka moja dva, k sta že mal večja ... pa tud moja dva tamala sta se prvič nekak tko s tem soočla, da ti en k ti je res res

bliz, umre, da veš, da ga ne bo več, niti rojstnih dni, da te ne bo več pršu iskat v vrtec, tamala je bla pa ja glih tam kak drugi razred, ja ... da ne bo več ... pa da greš pol skupi čez vse to, ta dogodek pač, da vidš svojga fotra jokāt, pa to ... no ampak hotu sm rečt, da je blo pač zlo temno nekaj, niso vsi pogrebi taki, vem, ampak naš je bil, blizu smo si bli in res je bil šok, to sem že reku, no in ko že tm stojiš, sonce je blo ful, mene je opekl recimo, nisem vedu sploh, da sm na soncu stal, ta pač dogodek ... no in od mojga strica žena je ... kako bi reku ... ona govori. Ona govori skoz in govori o vsem, oziroma pove vse, to se pač ne ustav ... in načeloma v teh nekih situacijah z njo nekako zgineš, najdeš en ne vem opravl, znaš nekaj, ane, it, no pol pa je ta stvar, kt je na primer pogreb očeta, in si ti, kt da bi bil zadet, čist iz sebe, in tam pač si, ker skor niti ne veš, da si, oziroma da se lahko premakneš sploh, oziroma ne vem ... no in ti tam stojiš in ona pride, se pržge in govori in govori in govori in mogoče se je še začel kej približno povezano, mogoče mal o očetu, ni ona slaba tko, se mi zdi, al pa tud, v glavnem ti si pa tam pa mal si mehok od vsega, tud če te lulat, ne bi čist šou, ker nočeš še koga srečāt, in spet roke in te besede iste in ne vem, pristaneš tam s to teto, ki govori in govori, in smo že pr delikatesah in parkiranju in nogavicah s tržnice in jst kr tam stojim in jo zlo poslušam v bistvu, ne vem zakaj čist, oči mi je umrl, sonce je, lulat me, nikol nisem še nogavic na tržnici kupoval ... in to traja in pride moja Tina. Tkole smo v vrsti stal, ane, tko moja sestra, mami, isto iz sebe tko kt jst al pa še bolj, tko jst in tko Vera. Ki govori. In govori. Jst sm bil že čist ... ampak nč nisem mogu, sam stal sm tam, na koncu z vsem, čist. No in se postav moja Tina tkole direkt pred teto Vero, da jo že tko mal zasenč, gleda tja nekam, ane, no in nardi sam tkole en korak nazaj, sam tkole. Dobesedno jo je izrinla iz vrste, si dala gor sončne špegle in gledala tja nekam, kt da že skoz kle stoji. In una končno utihne. Vsi so utihnli v bistvu, bil je prov ta en moment, k se vsi mal ustavjo, čakajo, kaj bo. Una je prebledela, itak, skor padla tud, skratka na robu tega, da se bo

kr razpočila tam, mislm, strelja Tino z očmi, uno ... Tina pa nč. Sploh je ne pogleda, stoji tm, kt da ni nč blo ... Vera gre, šokirana kompletno, Tina pa sam stoji zraven mene v tišini, ja, kt da ni blo nč. In to je blo to. To mi je blo res ... ja.

5. KAJ JE S TABO NAROBE?

TINA: Pa kaj je s tabo narobe?

Nisi invalidka.

Nimaš nobene diagnoze.

Fizične vsaj.

Maš roke, noge, slišiš, vidiš, govoriš.

Maš službo.

Imaš moža, otroka.

Dva.

Luškana.

Kar velika že.

Vn si iz tahudga provzaprov.

Tamala bo šla v srednjo šolo.

Srednja šola!

To so že čiki pa to.

Lahko plačuješ za stanovanje.

Čez 22, ne, čak, čez 25 let bo tvoje.

Otroka sta v redu.

Mož je v redu.

Ti si v redu (mogoče, ne vem).

Imaš avto, ki načeloma dela.

Lahko si privoščiš njegova popravila.

Maš prjatle (moraš se večkrat videt z njimi).

Maš za jest.

Nisi v obliči.

Maš za oblečt.

Živiš v urejenem.

Ne vem.

Blizu maš kako drevo.

Igrišče.

Pošto.

Lahko greš na bus nekam.

Lahko bi potovala, če bi hotla.

Blizu so gore.

Blizu je morje.

Vsako leto greš na počitnice.

Ko je kateri od otrok bolan, mu lahko poiščeš pomoč.

Kadarkoli.

Še vedno imamo javno šolstvo.

Zdravstvo.

Kakršnokoli že je – je, vsaj je.

Maš 45 let.

Živela si.

Eni umrejo tud dost prej.

Ne vem, kaj je narobe s tabo.

A ne moreš bit sam mal bolj vesela?

vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela

vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela

vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela vesela vesela vesela vesela vesela
vesela vesela

plastika

telefoni

podbradki

smeti

plastika

telefoni

podbradki

smeti

Umrli bomo, vsi bomo umrli, umrli.

UTRUJENOST JE LAHKO TUDI SIMPTOM RAKA

6. VELÍK JE

TINE: Mi si kr nardimo, se mi zdi, da je najteži.

Ne vem, risank nismo gledal do tretjega leta pr Miji, pr Jakiju ni šlo čist sicer tko, ampak ja, smo se vseen trudil, da smo ga dal tko v drug prostor, oziroma Mijo, da je tam gledala, tko da Jaki ni opazu – na primer televizije nimamo – gledamo na projektor al pa na računalniku ... pač no – da sami izberemo ... zdej smo že pr filmih bolj no, ampak mammo nek izbor, in prej risanke in zdej filme, ne kr vsega – to se mi ne zdi neumn sploh, je pa kr enih priprav, sploh zdej, k ni več tko izi downloadat, k je bil Partis, je blo to precej laži ... isto sladko ne do dveh let, kukr je šlo, valda spet Jaki ful prej, to nimaš kej, pač ampak mammo to tud ful – natančno pranje

zob, ne sam kr neki, še zdej ni sladko čist tko – ne jemo sladko vsak dan ... čipsi pa to slano brezveze nikol v bistvu, sam kaka praznovanja ... ful je vedno to stvar, da gremo vn – tud ko sta bila mala, dež nima veze, pelerine, to smo se zmeri opremil, da smo mel za vsa ta vremena, še jst sm si prvič u lajfu kupu dežne hlače na primer ... zdej mal mn, no ampak včasih ja, ven skoz ... knjigice obvezno, pravljice

... ko sta bla majhna, mi je fotr zrihtu kasetar še, moj tastar, pa smo vse te kasete naše zbral iz otroštva, to smo skoz, še dons mi Mija kdaj reče, k je bolana, zdele je bla ful pred kratkim, pa je Sovico Oko zdelušala ... pa tko ful second hand probamo vse – razen čevljev, to je bil nek nasvet tam že čist na začetku, kao jogi pa čevlji to kupiš, ostalo pa ful, to se Tina zlo posveča, pa so si menjale, ko so bli mejhni, sam zdej pa ne gre več čist, k sta že večja – to itak vse znucajo, to nč več ne traja, te obleke, sej pr seb vidm, fotr je mel stvari trideset let, jst lahko majce vsak let nove kupm, to se vse začne trgat, jst ne vem, kaj je to.

Kupujemo organsko, lokalno.

V trgovino gremo s svojo vrečko.

Tud za sadje, zelenjavo.

Šampon in prašek mammo na refil.

Men sicer smrdi, ampak to sm nekaj pač sprejel.

Probamo ne pač plastike kupovat.

Tud ko sta bla majhna tamaladva.

Sva kr težila.

No Tina je bla zlo.

Moji mami je šlo to kr na kurac, ampak ja.

Takoj se ti te plastike cvileče nabere.

No mi smo se kr uspešno temu izognl.

Aha, Temu.

Ja, to je pa zdej.

Zdele mammo nov krog tega v bistvu.

K tamala sama kej najde na Temu pa teh kitajskih raznoraznih.

Neke verižice so zdele zlo ...

to je sam par centov ena, to je noro, res se vprašaš.

No in bi pač, da ji kupmo.

Tina je zlo, da ne ...
 ker to je res nek kitajski čip šit,
 to se takoj zlom, unič ...
 in jst valda tud ... sam ...
 ni pa glih izi tole njej razložit
 vsakič znova.
 Ona še kr skoz sam neje dobiva ... glede stvari,
 ki bi jih mela ... že k je bla mejhna, po mojem
 najpogostejši stavk, naš, v trgovini je – ne bomo
 te plastike kupoval no.
 In tko je.
 Pač tko je.
 In men se res zdi prov ... sam ostali pa majo ...
 in to tko je ...
 vedno blo ... mal je grenko no ... tud če maš
 prov.
 mami a lahko telefon
 ne
 a lahko te čevlje k se svetjo k stopiš
 ne
 a lahko to pištolo k ma ta male metke plastične
 ne
 a lahko nurf gun
 ne
 a lahko tega dinozavra k ...
 ne
 a lahko tak rajf da zgleda kt da maš tko dolge
 lase
 ne
 a lahko tak telefon k je v bistvu za pod vodo in
 ma ...
 ne
 a lahko tak kuli k ma lučko
 ne
 a lahko tak zvezek k ma lučko
 ne
 a lahko tak meč z lučko
 ne
 a lahko tako lučko k ...
 ne
 Malala ma pa tacga samoroga k ...
 ne
 a lahko facebook
 ne
 a lahko instagram
 ne

a lahko tik tok
 ne
 ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne ne
 Pa jst res mislm, da je ful prov, da ne.
 Sam mal pa tud, pizda, no ...
 Kr res vsi majo.
 Pol jih pa vidš na igrišču, šest mulcev bul v dva
 mobitela ... glih tko ... pač dost je, da ma en, pa
 so vsi tm, ne vem ...
 Tina ma zlo to vse ... in jst se res res strinjam ...
 sam mal je pa ... ne vem, kako čist žvet vse to ...
 ... hkrati pa ... njena mami je na enem koncu,
 moja na drugem, tuki nimamo nobenga zares ...
 sosedo mamo eno carsko, zelo, ampak tud je
 ne morš skoz ... zlo smo bli sami no ... in ja ... ne
 vem čist, kako to prjet ...
 Zunej mulcev pr nas ni no, to je dejstvo.
 Pol si pa ti z njimi, in to sam ... pa neki morš,
 skoz. Pa skuhat pa pospravn pa delat pa ...
 Velík je.
 Men se zdi zlo velík.
 Skoz.
 Skratka ful smo se trudl neki skoz, zdej mata
 pa oba telefon pa oba sta skoz gor, tko kt njuni
 frendi, k jih majo že od prvega razreda. In nč
 ne morš, na koncu si pač kle. In zakaj sva se pol
 sploh trudila tok?

7. KAJ PA KUHAMO?

TINA: Ti Mijo, jst Jakija?
 TINE: Kdaj ma Mija?
 TINA: 16.30.
 TINE: Ne, tork je.
 TINA: Aja fak, ja ob treh.
 TINE: Kaj pa če ti Mijo pa jst Jakata, pa bi šou še
 u Bauhaus po pipo?
 TINA: Jst bi rajš Jakata, kr moram še oddat stole
 pr Vesni. Sej grem jst lahko u Bauhaus.
 TINE: Ja kul ...
 TINA: Kero pa si mislu?
 TINE: Ja uno, k sva rekla.
 TINA: Kero sva pa rekla?
 TINE: Una Tp neki.
 TINA: Te bom poklicala, sam ne met naglas,
 kr bo znoru un.
 TINE: Kater?

TINA: Ja trener.
TINE: Ja pa sej ne bom not.
TINA: Ne boš?
TINE: Ja ne, a ti si not?
TINA: Ja ja.
TINE: A pr Miji tud?
TINA: Ja, ne vem, ja.
TINE: Aja ne, jst ne.
TINA: Ok, jst Jakata, Bauhaus, še kej?
TINE: Ja, v trgovino pejt pol še.
TINA: V kero?
TINE: Al pa bom šu jst pred Mijo, kdaj pa bota vidva?
TINA: Ob petih nekje ... sam Mija ma ob petih rojstni dan.
TINE: Kater?
TINA: Od Lare.
TINE: Kje pa?
TINA: Same grejo, na Prešercu se dobijo.
TINE: Aja?
TINA: Darilo ma pa ona, ne sme ga pozabit na trening vzet, to jo spomn. Pa dej ji 20 evrov.
TINE: Dvajset?!

TINA: Ja, velík, sam 10 je pa premal, a ni?
TINE: uf! A tm jo čakam pol?
TINA: Ja.
TINE: Ja pol grem pa lahko jst v Bauhaus, kaj bom delu u centru?
TINA: Ja sej greš lahko tud dam vmes.
TINE: Ma kaj čem dam vmes za eno uro, razen če grem skuhat ... ja kdaj bo pa jedla ona?
TINA: S sabo mej.
TINE: Kaj burek al ...
TINA: Ne, jst pridem po službi, skuham, grem po Jakija, ti prideš, poješ, vzameš za Mijo, gresta na trening, poje u avtu, po treningu v Center, ti pa ne vem ... do osmih sva zmenjeni, tko da ...
TINE: Dej pol bom šu pa jst vmes v Bauhaus, pa dejta vidva magar pol brat.
TINA: Aja šit! ok, ja, dejmo tko.
TINE: Najbolš.
TINA: Aja ne, jst mam tist zoom še ob sedmih!
TINE: Ampak to maš na kratko neki, nimaš?
TINA: Ja načeloma, sej veš, kako je ...
TINE: Ja bo počaku al pa nej sam mal bere tud, ne?
TINA: Do kje sta pa pršla včeri?

TINE: Včeri nisva.
TINA: Kaj?
TINE: Ja kdaj bi?
TINA: Fak, dej dons bova dvojno, ubila nas bo Smrdejka.
TINE: Ne bo zdržu dvojno.
TINA: Kaj da ne bo, pol ure?
TINE: Boš vidla no, ne more, njemu je že petnajst minut čist preveč.
TINA: Ja mora pač.
TINE: No, sej boš vidla.
TINA: Do kje sta pa pršla?
TINE: Sej ma označen tam, pa napisat mora pol na kratko, kaj je bral pa kolk ...
TINA: Časa?
TINE: Ja.
TINA: Jst bom napisala še za včeri, da je bral.
TINE: Ma ja, dej.
TINA: Kaj pa kuhamo?

8. K SE DOBIM S FRENDI

TINE: K se dobimo s frendi, kar je praktično nikol, se vsem mudi domov. To me ful ... Pa jst jih poznam še iz srednje, dva clo od prej ... no in ni blo tko niti, k smo še pr starših živel. K se dobimo, smo itak že vsi utrujeni, vsaj en je zmeri z avtom, nč ne more, pa preden se trgovina zapre, mora še neki kupit, vedno. En je lahko max dve uri, zato začne takoj tok pit, da ga čez pol ure nč več ne razumem, en je na mobitelu in rešuje zakonske težave že med našo pijačo, pol pa še doma celo noč verjetn, enga nikol ni, kr ma žena vedno migreno, kadar bi se mi mogli dobit, en je nehu pit pa mu je nasplošno bedno zdej z nami, skratka, na koncu sva v glavnem zmerej jst pa Tomo. To je še kr zanimiv v bistvu, ker sva se v srednji midva še najmanj nekaj, se mi zdi, al pa ne no ... sej smo vsi bli skoz bolj al mn ... No on je pa ful zdej v športu, mislm gleda, vse gleda ... otrok nima, to mi je mal kul, da se mi ni o tem treba pogovarjat skoz, mal pa tud ne, kr ne šteka čist, zakaj ne morem prit na fuzbal, k se tamali spat dajejo, prej no, zdej itak ne vem več, kje smo čist. No in pol sm še jst začel spremlat mal, najprej Dončiča itak, Rogliča, Pogačarja in na koncu se zapazm, da tud jst zdej

spremljam vse – kolesarstvo, nogomet, košarko, rokomet, odbojko, plezanje, smučanje, skoke, biatlon, hokej, formulo, moto GP, kar pač je, pa če je pripravljalna tekma al pa neka obskurna disciplina na olimpijskih ... vse pogledam.

Ne vem no ... nism se glih vidu tuki, sam to no.

Tine tiho nagovori Tino, preverja, če ta spi.

TINE: Tina? ... Tina? ... A si podpisala ti Miji tist?

Do dons je, men se zdi, blo?

Tina? A spiš?

TINA: Ja.

TINE: Ja, spiš al ja, do dons al ja, podpisala?

TINA: Do dons in podpisala.

TINE: A prideš mal v kuhno pa neki spijeva?

TINA: Ne bi pila.

Tišina.

TINE: A si jedla makarone?

TINA: Ja.

TINE: Pa Mija?

TINA: Ja, je neki.

Tišina.

TINE: A prideš sam tko mal v kuhno?

TINA: Ma ne bi ...

Tišina.

TINE: A bova gledala neki?

TINA: Ne bi gledala.

Tišina.

TINE: A je bolš Jaka?

TINA: Ne, po mojem bo doma jutrn, tak filing mam.

TINE: Kako pa bova?

TINA: Ne vem še, jst se bom probala zment, da bi šla ob dveh že dam ...

TINE: A te bo pustu?

TINA: Ne, po mojem ne.

TINE: Aha ...

Tišina.

TINE: Ja, jst ga lahko pridm za malco pogledat ...

TINA: Okej.

TINE: Pa omake je še za jutrn, če bi še enkrat isto ...

TINA: Ja, okej ...

TINE: Okej.

TINA: Kul.

TINE: Kul ...

Tišina.

TINE: Lahko noč ...

TINA: Lahko noč ...

9. MOJI PORAZI

TINA: Obupala sem nad svojim telesom že zlo dolg nazaj.

Vedla sm, da ni kul, da Mija dobi telefon, pa sem popustila.

Grda mi je, k bul vanga.

K skrola po tiktoku.

K ne more sekundo sam sedet.

K ne bere več.

Tud jst ne berem več.

Ful se matram, da tud jst ne skrolam – vsake tri minute pogledam na telefon.

Hinavka sem.

Tisočkrat sem naročila pico, k se mi ni dal kuhat.

Kakšn zgled sm?

Moja mami ni nikol naročila.

Nikol nismo zuni jedl.

Mi se včasih tud cel teden ne usedemo skupi za mizo.

Ne znam naslovit, da je njena prjatca presuha.

Da to ni kul.

Da nej neha tud ona tok mal jest.

Ful mal jê.

Pa ful telovad.

Ko je bla mejhna, je bila mal bolj okrogla.

Mislím, da sem ji preveč težila za sladkarije takrat.

Zdej pa ...

Ful pazi.

Ful ful pazi.

Ne znam to naslovit.

Spet sm si naložila instagram.

Ista sm.

Grda, ko skrolam.

Vidm se.

Nikol ne nardimo solate za h kosilu.

Preveč smo doma.

Vsak na svoji pojstli.

Kr zgodi se, da psa ne pelemo na orng sprehod – to mi je blo nekoč nepredstavljivo – tud dva, tri dni zapored, pa tko s prjatli se nč ne vidmo ...

vsaj ne tko redno ... z Lino sva skupej rodili, en mesec narazen, pa tamaladva sta tud dost blizu – pa se mi je zdel vau dbest, skupi bomo vse, otroc bojo skupi gor rastl, počitnce, sleep

overji – komej se za rojstne dneve zberemo,

Jaka ma februarja – letos je septembra dobil na Mijinem. Midva pa ... midva pa ...
 Vedno sm si rekla, da ne bova šla nikol jezna spat.
 Po novem letu nisva govorila tri mesece.
 Ne dava si lupčka za adijo, živjo.
 Zadnjič sva bila v Foculusu vsak na svojem telefonu celo kosilo.
 Pa jst sm in svojo pojedla pa še negove mal, ker je on ni mogu.

telefoni
 podbradki
 plastika
 smeti

Sam jst nism slab človk.
 jst nism slab človk
 jst nism slab človk
 jst nism slab človk
 jst nism slab človk
 jst nism slab človk

Pizda.

Nism v redu.
 diham meditiram
 diham meditiram
 meditiram diham
 meditiram meditiram
 diham
 diham
 diham
 Nisem v redu.
 diham diham

first world problems
 first world problems

A sm si umila zobe pol?

vse je tko kot mora bit vse je tko kot mora bit
 vse je tko kot mora bit vse je tko kot mora bit
 UTRUJENOST JE LAHKO TUDI SIMPTOM RAKA

10. KAJ JE ŠE ZA NARDIT?

TINE: Mija, ortodont – dvojke pa zadnje zrihtat.
 TINA: Mija, čevlji – martinske hoče – to ne vem, kako jo bom, to je dvesto evrov, to ni šans.
 TINE: Plesen moram zrihtat nujno, ful se širi!
 TINA: Darilo za Vala pa Kajo, pa še za Lejo moram tud, kr se še nisva od njenga vidle.
 TINE: Par srajc moram kupit nujno, vse mam zmahane čist. In to dans, da se še posušijo do vikenda!
 TINA: Joj, Jaka ma tud sošolčka enga v petek, ne vem, kateri je že ... Bor al Oskar ... To bova šla skupi, za kolk se to kup, niso neki ful prjatlji.
 TINE: Wafi moram pogledat, kdaj moramo cepit, mislm, da smo že zamudil, ne bi je matru zdej še z nekimi dodatnimi cepljenji, ful se boji tega.
 TINA: Za znamenje pogledat moram poklicat, al je dons bla sam do enih, pismo? Pa če bi še Jakija vzela, on ma prov na podplatu neki, to je, men se zdi, najslabš.
 TINE: Uuu, po sesalc na servis!
 TINA: Kluč moram dat delat nujno, dosadno je to dogovarjanje med sabo, zdej je več kot očitno, da svojga ne bom našla.
 TINE: Mami moram poklicat.
 TINA: Pas za mami od Tineta, za gret – M al L – moram ugotovit, to je mal fajn, da je tesno, a ni?
 TINE: Nečakinjo moram poklicat, k sm nastop pozabu – skoz sm vedu, pol mi je pa ušlo. Pa res bi ... moram jo poklicat no vsaj.
 TINA: Začimbe obnovit, ne morem več vsega z mediteranskimi kuhat, vsi so že opazl.
 TINE: Knjižnica, pizda! To je že ...
 TINA: Gate moram kupit nujno, za Jakata tud, za Tineta tud v bistvu.
 Od Mije si sploh ne upam več predala odpret, to si že neki menjajo pa je že neki rdeče pa podloženo pa to.
 TINE: Filter od sušilca sčistit, nč ne posuši več.
 TINA: Šolo v naravi plačat.
 Pa vodovodarja. Al je to Tine? To moram vprašat.
 TINE: Vodovodarja moram plačat. Al je to Tina? To moram vprašat.
 TINA: Po lak za glivice na nohtu nujno.

TINE: Tini moram povedat, da ne bom mogu jst na roditeljski od Jakija v sredo.

TINA: Wafi – cepljenje!

TINE: Pecilni prašek!

TINA: Z Lidijo se zmenit, če lahko kej drug teden – pondelk, tork, petek pride k tamalima, k Tineta ni, da ne bosta po cel dan sama.

TINE: Mami moram poklicat, pizda!

TINA: Jaki judo četrtek al petek?

TINE: Za jutr moram sprintat!

TINA: Deodorant za čevle moram kupit, tok mu noga smrdi, da je noro.

TINE: Kartušo sm pozabu kupit!

TINA: Mogoče tud čevlje nove, ne morjo bit na balkonu skoz.

TINE: Koš od smeti moram sprat, neki je vn stekli, vse smrdi, pizda, že od pondelka!

TINA: Mija ma tekmo v sredo ... ja, sreda skor zihr. Pa jst pelm še Tamaro pa Doro. Dora je na Vrhniki, moram tok prej, to ne smem pozabt.

TINE: Joj, za judo mu nisem dal!

TINA: Vesno prosit za tist o laktozi, res bom probala mal brez.

TINE: Kaj sm že pozabu?

TINA: Tineta moram vprašat, kaj ma on kej, nč ne vem.

TINE: Zobni kamen sčistit, upam, da je sam to, zadnč je pomagal, upam, da je to to.

TINA: Kopalni plašč za Jakata za v šolo v naravi, to bi lahko Vesno vprašala, mogoče ma ona še kej od Liama.

telefoni
podbradki
plastika
smeti

telefoni
podbradki
plastika
smeti

telefoni
podbradki
plastika
smeti

11. TREBA JE ŽIVET

TINE: Tina!

Tina, no! Dej prid vn, no ... A greš lahko ti dons po Mijo?

Tina?

Nism jst ... Mam jst te neke frende okol sebe ... k se jim nč ne da ... k pride dam, pa ... ne vem ... nč – teveji, telefoni, cvički, piččki al pa kontra tud bajki, fitnesi ... pač neki, da greš stran, da ... ne vem ... No, nism jst ta ... men je kul. Men je kul doma z mojimi. Kadar pač ... smo v redu ... am ... težko je, težko mi je, če je bed, če je Tina v nekih scenah k pač ... če je bed, je bed pač, ampak ne da bi mi to blo ... ne zdi se mi, da tega ne bi smel bit, zdi se mi normalno, da tko je ... pač, kdaj ... je pa naporno, itak je naporno, če je pa tega velik, je pa zlo naporno, pa nimamo se pač dobr takrt. Ampak mislm, in to res mislm, da je tud to okej ... ammm ... če pač to tko vzamemo. Zdej sm mal zakomplicu, ampak mislm tko – bom konkretno. Ja. Recimo. Tina je kdaj težko, am, slabo. In to mi je okej, to je tud lajf, splava ven, mi vsi, to gre. To pride, to gre. Bed mi je pa ... oziroma tud tamalima ... se mi zdi, to jst tko vidm ... kadar se mi pa zdi, da se v tem zdej pacamo. V tem bedu. Recimo najboljš je blo, k je blo res res bed, k je tud sama vidla, da ne bo šlo, k je mislna, da bo umrla, in pol se je borila. Sliš se bedno, sam res je tko blo. Blo je tok grozn, da se je mogla borit in pol sploh ni to tko bed, ker je nek lajf v tem, ker je neka sila, neka borba, ker nekam gremo. Si je poiskala pomoč, to so bli sprehodi, skoz, pes naš še nikol ni bil tko srečen, to so bli sprehodi trikrat na dan ... ampak nekam je šlo, tok je šlo čez, da je blo jasno.

Zdej težko mi pa je, kadar ni to čist tko in ne vem, al sam ni tko močno al ona sama ne ve še, da je, k je sam neko stanje, k je vse bed, pa vse se nč ne da, pa vse je težko, pa spet je treba jest, samo jemo skoz, sam kaj bomo jedl pa u trgovino je spet treba pa smeti je spet treba. To ona skoz reče. In pol se paca v teh nekih stvareh ... jst sm tko, dejmo! Lahko je bed, ampak ne bomo pr mir, dejmo neki. Ona pa ... v tem bedu. Bolj k je ona bed, bolj bo novice

Zdej težko mi pa je, kadar ni to čist tko in ne vem, al sam ni tko močno al ona sama ne ve še, da je, k je sam neko stanje, k je vse bed, pa vse se nč ne da, pa vse je težko, pa spet je treba jest, samo jemo skoz, sam kaj bomo jedl pa u trgovino je spet treba pa smeti je spet treba. To ona skoz reče. In pol se paca v teh nekih stvareh ... jst sm tko, dejmo! Lahko je bed, ampak ne bomo pr mir, dejmo neki. Ona pa ... v tem bedu. Bolj k je ona bed, bolj bo novice

brala, prov išče in išče po vseh možnih kanalih vse te grozne napovedi, kaj bo s svetom, kaj bo z vodo, Gaza skoz – to je ... prov s prstom v rano, to so sami otroc, to so sami otroc, to se sploh ne konča, zakaj to noben ne ustav, to bi loh k bli mi, kdo bo to ustavu, in sam še bolj notr, o mamah ki pokopavajo svoje otroke, cele družine, o dojenčkih tam, ki zbolijo za otroško paralizo ... In pol jst znorim. Ker pizda matrna. Kaj pa bomo? Kaj boš ti? Kaj, greš tja? Ne vem, jst ne vem ... ne vem, kaj točn, sam tkole se ne da žvet. Kdo bo to ustavu, jst ne vem, tud sm v šoku, valda, in ja, to kr traja ... ampak jst ne vem. Mi se moramo stuširat, pelat otroke, jest neki, delat pač ... jst ne vem ... jst ne vem, kaj lahko ... Tud jst se skoz to sprašujem. Ampak midva mava tud otroke in sva tuki tud, moramo nekaj ... ne smemo se prepustit temu bedu. Ne vem pa, kaj čist.

12. BOJIM SE

TINA: Bojim se:

operacij
narkoze
borelioze
klopnega meningitisa
letenja
dvigal mal, ampak ne tok
da bi izgubila službo
da bi Tine zgubil službo
virusov, ki jih prenašajo komarji, kot so: virus zika, virus Zahodnega Nila, japonski encefalitis, čikongunja, denga, rumena mrzlica, malarija
raka
bolezni nasploh
počasnega umiranja
smrti
smrti bližnjih
vojne
jedrske vojne
globalnega segrevanja
uničenja morja
epidemije nekega hudega prastarega virusa, k bi pokukal iz talečega se ledu
fašizma
paničnih napadov

antidepresivov pa tud drugih zdravil
psihoaktivnih drog pa tud mal trave
prometnih nesreč
da bi se nam pokvaru avto na avtocesti
da bi se nekdo zaletel v nas, medtem ko poskušamo zapustit naš pokvarjen avto na avtocesti
kadar se moja otroka peleta s kom drugim v avtu
da bojo mel moji trije prometno nesrečo, k mene ne bi blo zdravn – rada bi bla pol zdravn
sepse
salmonele
mišje mrzlice
stekline
možganske kapi
invalidnosti
vegetiranja
morskih psov
sršenov
da me nekdo ponoči gleda skoz okno
da me en gleda čez kamero na kompu al pa na telefonu
da bo nekdo ponoči pršou in se bom zbudila in ga vidla, kako me gleda, k spim
da bi mi kdo ugrabu otroka
da bi jima kdo kej naredu
da bi njima al pa tud men kdo podtaknu kej v pijačo
da bi se mi zmešal, da bi zgubila kontrolo
da bi nas zasul potres v tunelu
tunelov na splošno
potresov na splošno
požarov, sploh na morju
da bi eksplodiral plin
puščanja ogljikovega monoksida
da bi posekal kšno drevo okol našga bloka
da bi mel kdo hudo alergično reakcijo pa ne vemo še, da je alergičen na to, pa nimamo nč s sabo, recimo tamale ni še nikol pičla osa, tamalga je sicer enkrat, ampak pravjo, da se to šele v drugo pokaže, no in kaj nardiš, k še ne veš in je ful hudo?
da bi zlelet z avtom v morje pa ne bi mogl šip odpret
da bi se komu od nas zataknila hrana v sapniku in ne bom vedla, kaj narest

13. ZLATA POROKA

TINE: K sta bla moja babi in dedi kr že v letih in sta že fejst težko hodila, je valda moja mami skoz hodila k njima, da ju je vse porihkala – če sta kej rabla, pa za v trgovino pa to. No in enkrat k moja mami glih gre, tko mi pol ona razlaga: A mata vse? Mava! Zihr? Zihr! Pejti no, pejt že! In ona res gre, moj dedi se pa valda čez pet minut spomni, da on bi pa ful nujno rabil limone. Babi ga sicer prepričuje, da naj ne hod, ane – *pa kaj morš ti zmeri neki po svoje, bo že jutr prnesla* – ampak dedi ne more, ane, in je valda vzel svoje bergle in šou. In seveda, k se je vrnu iz trgovine, so mu, ko je hotu odklent vhodna vrata, odzadi je hodu not pa vn, k so lažja vrata, tista ta sprednja so res taka masivna in je težko to z berglami vse, no skratka, so mu ključi padl na tla in k jih je tkole nekaj hotu pobrat, se valda ni mogu več dvignt potem. In ker je to bil zadnji vhod, se ga ne vid z ulce, tko da je bil res tam pol kar kako uro pa pol, dokler ga ni našu nek sosod in mu pomagu vstat in vse to. Ker babi je valda mislna, da se je v kaki gostilini zataknu, je znal on to včasih, ane ... No in spet mine kak teden, dva in ista zgodba. Mama: A mata vse? Ja mava mava, pejt pejt, in ko ona gre, dedi spet: *Joj, limone nujno!* In spet vzame bergle in gre on. Pol pa, ker ga že kar nekej časa ni nazaj, se babi ustraš, da se ni slučajno spet isto zgodil, in vzame zdej pa ona svojo berglo, k je tud bolj slabo hodila, čakala na nov kolk pa to ... ja pač ... da gre ona zdej pogledat, da ne kleči spet tam dol pred vrati. In dokler ona tko počasi pride do dol, glih sreča dedija, k se vrača domov, z vrečko limon, tko da okej, evo super vse v redu, ne. In nč, pol sta šla pač skupej nazaj počasi gor, vsak po svoje, ane. Dedi je hodu spredej, babi pa za njim, take kr strme stopnice so, mal zavite. Ampak na neki točki njemu zdrsne in pade tko nazaj po štengah direkt na babi v bistvu, k je bla takoj za njim, tko da sta pol oba zgrmela dol po štengah in ja ... pol valda presekana glava, kri povsod, uno, nista mogla vstat, vse to ... Mama je rekla, ane, pol k so jo poklical, da jo je skor kap, k sta bla pred blokom dva rešilca, pa v enem babi, v enem

dedi, hodnik vs krvav, uno, da ji je mrak na oči padu. Fora je pa bla, da je bil to dan njune zlate poroke. Tko da sta mi pol mami pa sestra prov poslale sliko tam iz bolnice, kako ona dva potem na ta dan zlate poroke ležita v bolnici en zraven drugca – vsak na svoji postli. Dedi ni blo nč tacga razen teh površinskih ran pa to, babi pa si je v bistvu zlomila ta zdrav kolk, tko da je blo še kr okol tega ... No ampak ok, je blo pač tko, mi se pol že temu smejimo, da je v bistvu pa mal luškano vse to, sej kaj pa boš. Dedi je že kmal pršou iz bolnice, babi pa kar ene par tednov za njim, k so ji pol oba kolka menjal, ane. No ampak pol men mama pove, da je neki čudn med njima, da odkar sta doma, da se ona dva sploh ne pogovarjata. In men to čudn – kako ne govorita? In ona – ja, ne govorita, nč. In to je trajal! Tko, mesec pa pol, dva mesca. Torej ona dva sta ležala v postlji drug zraven drugca in nista spregovorila niti besede. Pa to, k sta dva nepokretna, si predstavlam, da je pa res kr zlo zlo težko, da ne govoriš. No, pol pa enkrat k sva bla s Tino na obisku, študenta sva bla takrat, glih na sveže bolj skupi, moja Tina, ane, valda – ona vpraša dedija – kaj pa je narobe med vama, zakaj pa vi ne govorite z babi Slavov? In on ji reče: *»A veš, da k je pršla iz bolnice, me niti pozdravla ni! Niti pozdravla!«* In pol je valda še Babi vprašala, kaj, ane, in ji je babi rekla: *»A veš, da k sm pršla iz bolnice, me ni niti pozdravu.«* In onadva sta bla v tem filingu mesec pa pol, dva – preležala drug zraven drugca v tišini. No pol pa je le dedi, ker ga je Tina mal – *pa dejte, deda Darko, pa ne morte tko no* – je on prekinu ta molk in to tko, da je naredu zeljno solato in je vprašu pol babi, če bo ona tud mal solate. In pol je ona rekla, da *ja, prosim*, in tko sta spet začela.

14. KAJ NAREST?

TINA: KAJ NAREDIŠ, ČE Z AVTOM PRISTANEŠ V VODI

Če tvoj avto pristane v vodi, je zelo verjetno, da se ne bo čisto takoj potopil, da bo malo še plaval na gladini, tako da imaš nekaj časa da v miru odreagiraš. Najprej vsi odpnemo pasove. Če se je zaponka zataknila, recimo da visiš na glavo

al pa na boku, ga prerežeš, to bi blo fajn met kr en olfa nož v avtu. Potem odpreš okna, vsaj eno, da voda počasi prodre v notranjost in tko potem lahko tud odpreš vrata, ker bo pritisk iz obeh strani vrat izenačen. Potem pomagaš vsem ven – in splavaš na površje. Če okna ne moreš odpret, ga probaš razbit – probaš s stranskimi, ker vetrobransko je ful teži razbit. Če nimaš nč tacga pri roki, si lahko pomagaš s kovinsko štango iz tega naslona za glavo, k ga povlečeš iz sedeža. Najbolš bi blo kr met tisto kladivce za razbijat steklo v avtu. To moram tud ...

KAJ NAREDIŠ V PRIMERU POTRESA

Določiš varna mesta – to lahko že vnaprej določiš – jst se doma mal ne morem odločit med mizo, k je kr masivna, al pa enim takim podbojem k mamu, k mi zgleda kr kul, sam smo pa blizu njega eno steno rušli, jo sicer ojačali z nekim tramom, da ohrani nosilnost, sam vseen mu ne zaupam čist v primeru potresa, no tko da ne vem.

Med potresom nikol ne greš ven iz stavbe. Ne smeš na balkon, ne smeš na stopnišče, stran od oken, omar, k niso pritrjene, ogledala, predvsem če si zunej – stran od stavb, nekam, kjer ne more nč past nate.

HEIMLICHOV PRIJEM

Če se otrok duši, ga najprej petkrat butneš po hrbtu, če to ne pomaga, stopiš za njega, če je majhen, ga daš na koleno, če je mal večji, lahko tud počepneš al pa kukrkol, no in ga primeš tko pod rokami nad popkom tkole nekje, nad popkom pa pod žličko narediš pest, jo s tole roko prekriješ in pol tkole obrneš in pol tko nekak potiskaš not pa navzgor. Če ne izpljune in rata nezavesten, ga oživljaš, pogledaš mu tud v žrelo, če vidš to stvar in jo lahko varno vzameš, jo vzameš, če ne, pa ne, da ne potisneš še bolj not, v glavnem oživljaš, tridesetkrat prtisneš not pa pahaš tud, to ne vem čist, zakaj, ampak tko piše, pač dokler reševalci ne pridejo.

KAKO SE OŽIVLJA?

1. Zagotovimo varnost reševalca in prizadetega.
2. Ocenimo stanje zavesti – prizadetega nežno stresemo za ramena in glasno vprašamo »Ali ste v redu?«.

3. Če se prizadeti NE odziva:
 - poskušamo priklicati pomoč, glasno vzkliknemo »Na pomoč!«;
 - obrnemo ga na hrbet in razpremo zgornji del oblačil;
 - sprostimo dihalno pot tako, da zvrnemo glavo nazaj in dvignemo brado;
 - dlan položimo na čelo in s pritiskom zvrnemo glavo;
 - s konicama dveh prstov dvignemo brado, izogibamo se pritisku na mehke dele vratu;
 - odstranimo samo vidne tujke iz ustne votline (tudi slabo prillegajočo se zobno protezo).
4. Če prizadeti NE diha oz. ne diha normalno:
 - kličemo službo NMP na tel. 112 in pridobimo avtomatični defibrilator, če se nahaja v bližini;
 - pričnemo z zunanjo masažo srca:
 - pokleknemo na stran prizadetega;
 - dlan dominantne roke položimo na sredino prsnega koša;
 - dlan druge roke položimo nad prvo roko in prepletemo prste, da ne pritiskamo na sosednja rebra;
 - nagnemo se nad prizadetega in z iztegnjenimi komolci pritiskamo pravokotno na prsni koš, tako da se vda za 4–5 cm;
 - popustimo pritisk, vendar rok ne odmikamo od prsnega koša ter ponovno pritisnemo;
 - poskušamo porabiti enak čas za pritisk na prsni koš in za popuščanje pritiska;
 - izvedemo 30 stisov prsnega koša;
 - med masažo lahko glasno štejemo, da zagotovimo potrebno frekvenco masaže, ki je 100 stisov/min (tj. nekoliko manj kot 2 stisa v sekundi).
5. Povežemo zunanjo masažo srca z umetnim dihanjem:
 - po 30 stisih prsnega koša damo 2 umetna vpiha;
 - tehnika umetnega dihanja:
 - sprostimo dihalno pot tako, da zvrnemo glavo nazaj in dvignemo brado;
 - s palcem in kazalcem roke, ki jo imamo na čelu, stisnemo mehki del nosu;
 - narahlo odpremo usta in ob tem dvigujemo brado;

- normalno vdihnemo in zaobjamemo ustnice prizadetega tako, da dobro tesnijo;
- enakomerno vpihujemo zrak v usta prizadetega in opazujemo dvigovanje prsnega koša, vpih naj traja 1 sekundo (toliko, da opazimo viden dvig prsnega koša);
- odmaknemo svoja usta, vzdržujemo prosto dihalno pot in opazujemo spuščanje prsnega koša;
- ponovno normalno vdihnemo in izvedemo drugi vpih, enako kot prvega.

15. SEJ TUD JST DOST RAZMIŠLJAM O VOJNI

TINE: Tina? ...

Tišina.

TINE: Za uši moramo Jakija pregledat, a si vidla mail? A boš ti to ... k znaš?

Tina?

Tina? Dej prid, da eno kavo spijsva pa se zmenava, jst moram šibat čez pet, sedem minut ...

Tina?

Tišina.

TINE: Sej tud jst dost razmišljam o vojni ...

Spomnim se, ko smo se v šoli učil o prvi pa drugi svetovni vojni ... da me je čist fasciniralo to, vojna, boji, smrt. Starga ata sem spraševal vse, vsakič, in on mi je razlagu pol o Nemcih pa partizanih, kako je blo v partizanih, o sestri njegovi, k je bla poštarka za partizane in so jo dobil, o tem, kako je blo v taborišču pa da je njuna mami ni sploh prepoznala, ko je pršla na obisk do ograje taborišča, in da se pol tud sestra ni hotela izdat in povedat, da je to ona, da je ne bi prizadelo, mame, ane, in kako se pol nista nikol več vidli, ker je mami kmal umrla po tem ... Mel je ploščo s partizanskimi pesmimi, dal mi jo je tud pol, k je ... In pol mi je vrtel Bella ciao, to se spomnim še, k sm bil čist mejhn, da so se mu zmeri oči zasolzile. Pa Veter potepuh. In spomnim se ekskurzije v Kobarid, k smo šli s šolo, pa smo si ogledal soško fronto, pa tm eno klet kjer so bli zaprti naši, v ledeni vodi, k se je dvignla tud do pasu, pa spomnim se sledov nohtov po stenah, napisov, krvi. Vedno sm mislu, da je to neki, kar se ne bo nikol

ponovil, še pol ko je bla vojna na Balkanu, nisem čist verjel, da je možno, sej pa valda ni več takih vojn ... ful mi je blo težko to sprejet. Tud pr nas ko so se sirene oglasile takrat, pa smo šibal v zaklonišče, tko se mi je zdel, da ni več takih vojn, kot je bla od ata, k mi je govoru al pa kt sm jo v muzeju gledu ... da je to bol za v muzej no ... in pol res ni blo, ane, pr ns takrat ... pa se mi je to mal utrdil, ta filing, no pa sej evo, vidš, da ne bo več tega, vsaj pr nas, vsaj na tak način ... pa zmeri sm gledu te letnice smrti na spomenikih pa štel, to še dons gledam, kok so stari umrl, 21, 22, 23, tud 19, to mi je blo čist, takrt so bli starejši to od mene, pa se mi je zdel mlado, pa sm štel, kok še mam do njih, sedem, šest, pet let ... še dons mi je, pa sem dvakrat tok str, čist noro je to. In pol razmišlam, če pride vojna k nam, jst mam 45 let, jst niti nism več med tamlajšimi. Kako se bom obnašou, a se bom boril, za koga bi se boril? Zmeri sm si predstavlu tko fašiste pa partizane, valda se boriš proti fašistu, ko ti trka na vrata. Pol pa se vprašam, kdo bo to dons? Čist me je zadel en člank, k sm ga bral o Nepalcih, ki jih Rusi vabijo pod pretvezo, da pridejo delat v Rusijo, da dobijo potni list in vse, ne vem že več kaj, ampak jim ne povejo v glavnem, da jih bodo v bistvu poslal v Ukrajino na fronto, v prve vrste. In pol se borijo tam brez nekega urjenja, mislm tud brez privolitve v bistvu, kaj šele urjenja, sej niti ne traja, ta Nepalc, k je bil predstavljen, je hitr ostal brez noge in z dvema mrtvima frendoma tam, k so skupi pršli iz vasi, skratka hitr pomrejo in ne vem ... In kaj nardiš, ko se ne boriš več niti proti ideji, tam so neki plačanci, k še sami mogoče ne vejo, za kaj se borijo pa za koga. Noro, noro ... to razmišlam dost. Kaj so sploh to zaene vojne, pizda, kaj bomo?! Kaj bojo ti v Gazi, k bombe padajo na njih, oni pa nimajo kam ... k ti ubijejo otroke, starše, babice, dedke, vse ... ti pa še zmeri v kletki. In cel svet gleda in noben nč ne nardi ... in tud ne zgleda, da sploh bo to kdo ustavu ... če je to možno, je vse možno, no, to, to sm razmišlu. Ne zdi se mi več tko daleč ta vojna, to. Men je pa to ... jst ne vem, kako bomo. O tem ful razmišlam.

TINA: Kaj pa Barcelona?

TINE: Ma dej, sami turisti. Ni šans.

TINA: Ampak a ni to ful tvoja želja neka vedno bla?

TINE: Ja, sam k pomislm, da se tm premikam v reki turistov, pijem kavo v neki turistični kavarni in grem vsem na kurac, me pa čist mine.

TINA: Kaj pa pol, pol vse odpade ...

TINE: Sej ne vse ...

TINA: Benetke?

TINE: Ja, to ne.

TINA: Pariz?

TINE: Ne.

TINA: Granada, Sevilla?

TINE: Ne, to se vsi utaplajo v turistih.

TINA: Atene?

TINE: Ne.

TINA: Amstrdam?

TINE: Ja, mogoče, ne vem. To bi mogla mal pogledat, pa sej sva že bla, zakaj?

TINA: Bali?

TINE: Ni varjante.

TINA: Peru?

TINE: Ne vem no, to je tud milijarda turistov pomojem ...

TINA: Peking?

TINE: Uf, ne, pa še ta dolgo letalo, to tud ti ne bi. A ti bi al kaj?

TINA: Ja no sej, ne vem, kam pa?

TINE: Ne vem no, ne bi bil turist pač. Ne bi daju sedem evrov za pir pa čaku v neki vrsti v galeriji pred vsako sliko, da jo sedemnajst ljudi pred mano slika z mobitelom pa je niti ne pogleda zares, pol pa se usedu v restavracijo na isti hamburger s sladkim krompirčkom, k ga prodajajo tud v Mariboru al pa v New Yorku. Pač ne da se mi to. Nimamo dnarja niti, niti ne bo mi dobr, niti se mi ne da v vročino zares, k je že takoj sonce, kaj bomo delal od enajstih do petih, k se premikat zuni ne da?

TINA: Ja sam kaj to pomen, da smo v Ljubljani al gremo lahko tud do Čateških?

TINE: Ne no, pol grem pa že raj na Cres.

TINA: Ampak če smo rekl, da ne bi šli na Hrvaško letos.

TINE: Ja sej vem, sam ...

TINA: Plus tm so pa res sam turisti.

TINE: Ja sam je drgač no ...

TINA: Kaj je drgač?

TINE: Ja skoz hodmo tja ... pa nek je lokalno to ... men je to tko, kt da bi bla v Sloveniji, ne vem ...

TINA: Pejmo pol vsaj v Grčijo no.

TINE: Ma ne no, čudn mi je.

TINA: Kaj ti je čudn?

TINE: Ja ne vem no ... vse gori, mi gremo pa na počitnce tja.

TINA: Ja pa sej Kras tud gori, pa Makarska pa ne vem.

TINE: Ja vem, sam kle nisi pač turist ... tok.

TINA: Ne štekam jst te tvoje ... Kaj pa je Lublana drgač?

TINE: Ja sej ni, sej zato pa tud kle več ne hodm na pivo.

TINA: Ja no, ampak kaj pol?

TINE: Ni več čs za na počitnce hodt pač ne vem.

Vojne, požari, jst se bom pa namakau v vodi, k ma trideset stopinj, smrdi, pa še dnarja nimam zares za to. Ne vem, pizda, bedno je, bedno mi je vse.

16. ŠTEJEM STVARI

TINA: K je bla moja Mija mejhna, me je enkrat na poti do vrtca vprašala ... tko gleda nek blok, tak podolgovat, k se ji je zdel ogromen, in reče: mami, lej, sm noter bi pa lahko dal vse ljudi na svetu, ane? Pa sem ji rekla, da ne, da je na svetu res res velik ljudi, da je ni take zgradbe, da bi šli lahko vsi noter, v ta blok pa ne bi šli niti vsi iz Ljubljane. Pa me vpraša, če vemo, kok točno je ljudi na svetu. Jaz ji odgovorim, da na približno ja, čist točno pa ni možno, ker je svet velik, vsako sekundo se kdo rodi, kdo umre ... da je težko točno vedet pač. Pa razmišlja ona mal pa reče: no dejva jih preštet, in se začne ona ozirat po ulci, začne: ena, dve, tri, štiri, pet, sedem (ni znala še dobr štet še takrat), osem, devet, deset, dvanajst, petnajst, trinajst, šestnajst, sedemnajst, osemnajst. Mami, osemnajst jih je. Vsa zadovoljna, ona je preštela ljudi na svetu in super ji je. In to mi je ... to mi je ful ostal no, to sm hotla rečt, da sem se tko od Mije naučila, da k mi je res res bed, da se sam mal ustavn in

preštejem stvari okol sebe. K se zgubljam nad vso to veliko sliko, kaj je vse narobe v svetu, in me začne odnašat, se obrnem okrog sebe pa preštejem, kar je okol mene, te moje ljudi recimo, folk na ulci, drevesa, prste svoje, pismo, ne vem, da se prvežem mal no, ne vem, če sem zdej to dobr povedala.

17. NI JE ŠE

TINE: Kaj je blo?

TINA: Nč, lulat ga je.

TINE: Jakija?

TINA: Ne, Oskarja ... Pa se mu je šotor podrl, k je hotu vn se skobacat nekaj.

TINE: Pa se ni luč podrla?

TINA: Ne, sam sm jo gledala pismo, že prej, opasno sta to navezala vse, ne vem ... no ampak če se zdej ni podrla se ne bo. Jaki pa nč.

TINE: Ni se zbudu?

TINA: Nč, pa je cela ta plahta padla po njima, nč.

TINE: Hahaha, čist je fuč ...

TINA: Ja, res. Dobr sta si nardila, še tako lino za lokom strelat, če bi kdo pršou ponoč.

TINE: Ja sm vidu, pliškote sta strelala.

TINA: No ampak lej, Oskar faca, njega lulat, gre, nč mu ni bed, čist je sproščen kle.

TINE: Ja čist! Super sta frendiča ej, res.

TINA: Skratka, kaj sva pol rekla?

TINE: Ja nč, da počakava še mal. Da bo zdej zdej pršla, sej nima kej.

TINA: Kok je zdej?

TINE: Petnajst čez deset, u ne, dvejt že.

TINA: Ja pizda, to je že ura pa pol čez uro.

TINE: Ura dvejset.

TINA: Ja no sej ... ne vem ... velik, pismo mula, ej! Enga obroka ne mormo spelat brez piskanja pa swipanja, pismo, k pa zamuja, je pa ne morš prklicat, pizda, znorela bom!

TINE: Dejva ne spet še enkrat od začetka no, dejva se sam res zment, kaj bova rekla, da sva pač ... no ... da sva usklajena.

TINA: Jst bi vse uno – ni TV-ja, ni telefona, ni tabcle, nč nč, po šoli takoj domov, pol leta nikamor.

TINE: Pol leta?!

TINA: Ja valda, kaj?

TINE: Ja ne vem no, če bi na ta način glih ... prvič je pa ...

TINA: Ja sej zato – prvič in nikol več.

TINE: No sam hočem rečt, vrjetn sta pr Manci pr vhodu pr domofonih pa jesta nek čips medvedke pa se pogovarjata o tem, kako zgleda ko se lupčkaš.

TINA: Pa kje ti žviš?

TINE: Kaj?

TINA: Pa ti veš, da že seksajo punce v devetem razredu?

TINE: No ... ne glih tele naše no ...

TINA: Manca? Lena, stari?!

TINE: Pa dej fak fuž, ne no, ni šans!

TINA: Pa dej, stari, poglej mal okol ...

TINE: Dej, ne bi zdej to no sploh ... dejva sam počakat, da pride.

TINA: Kaj počakat, kaj pa če ona zdej nekje seksa z nekim zadetkom, pizda, midva bova pa pol ... no tri dni brez telefona.

TINE: Pa od kje teb te ...

TINA: Ja no, sam pravm, nej bo neki, da si zapomne ...

TINE: No ampak da vidva najprej res, kaj je blo?

TINA: Pizda, kok je ura?

TINE: Ja isto no.

TINA: Kok no?

TINE: Isto plus dve minuti.

TINA: Jst bi pa šla en krog ...

TINE: En krog kje?

TINA: Ja ne vem, vsaj kle okol ...

TINE: Kje okol, če je lahko kjerkol?

TINA: Joj, pizda, ne vem no, ni mi kul sam kle čakati, kaj pa, če je res blo kej?!

18. VSI POPOLNI

TINA: K smo bli na morju lani, se mi je na neki točki zgodil, da ... spet je mal v modi neko to nabildano telo. Sej verjetn bolj kt to, da smo vsi zamaščeni, sam ... neki na tej izklesanosti je pa res tko, kt da bi se skoz v špegu gledal. Ta obremenjenost z izgledom ... ne vem, men je vse to tok dolgočasno. Vem, da je izi to rečt s pirom v roki, k je bla moja največja telovadba zadnjih petnajst let v porodišnici, ampak vseen ... dolgočasna so mi ta telesa. In te

pinterest družinice z matching brisačami in lopatkami in kanglami in klobučki ... ne vem no ... dolgčas. Bla je ena punca, tam na plaži, kamor smo hodil, ne vem točno, kaj je bil vzrok, da je bla na vozičku, ker je imela to telo, cerebralna paraliza verjetno, nisem niti vprašala v bistvu, ne vem, verjetn jih skoz to sprašujejo, a je pomembno. No in hodil smo dost ob istih urah, spoznaš se pol, navežeš tud mal, vidla sem, da je gledala, ko je pršla na plažo, če smo, kje smo, da nam pomaha, da pove kej po svoje pač, kar jo zanima, ne vem ... najlepša mi je bla. Ona in njena babi, dedi, mami s svojimi utrujenimi telesi, tko so se mi zdel zares ... ne vem, ne vem. Men se zdi ... Ne vem ... Jst bi to tud tamali rada rekla ... ona je zdej v tem ... pred ogledalom skoz pa kaj vse ni lepo na njej ... Jst sm pa sam v tem zdele ... men so lepi veliki nosovi, luknjasta koža, dlakave noge ... to bi ji rada nekaj ... dež ne se truditi bit neki ... ful je lepa ona ... taka, kt je ... ona pa ... znorela je name, k sm fuknla tehtnico stran ... čist znorela ...

19. ZDEJ JE LEPO, ZDEJ MORAŠ GLEDAT

TINE: Jst mam skoz v seb ta ... da ... moram ... recimo sem nekje, zadnjič recimo, Mija je mela en rojstni dan v Črnučah, pa sm jo tm odložu, neki sm mel za delat itak pa sm bil tko, zdele če grem dam, se bom sam eno uro vozu, k je ta ura pač, vse zabasan, mel sm komp pa sm se tm na neko klopco dal, kavico vzela, komp, pa da bom tam. Tam pa tko ful lepo, neke breze, mal vetrčka, v bistvu kr vetr, ampak tko toplo, lepo in jst mam čs, ni to, ni, da se mi mudi, poslušam ta vetrčk, pogledam gor, to je glasba, to je res lepo, ti listki, ta zvok, to ... in jst v seb to je lepo, glej zdej, to je lepo, zdej je lepo, zdej morš gledat. In men je lepo, sej sm to opazu, oči zapru, vse, jst vem, da je lepo ... ampak jst kt da samga sebe gledam za eno šipo. To se mi skoz mal zdi. Da sm tm jst in delam te neke stvari, v bistvu se pa gledam izza ene šipe debele.

20. WAFI

TINA: Naša Wafi ma že ... 16 let prbližn bo zdej ... rekorderka. Pa noben ne verjame čist, kr tko

na hitr če jo srečaš, je kr še ... poteče ona s kakim kužatom, kr ... na kratko ... ampak ja, še zaštarla ... sam se ji vid že ... zlo je ... hitr se zmatra, uide ji tud ... po stopnicah recimo k jo pelm vn, k ve, da gre vn, kr mal pokapla po štengah, mam kr eno krpo zdej zmeri ... tud če ni, da je zdej dolg nazaj lulala ... Pa stopnice na splošno ji niso več kul ... jo kr nesemo, če nista zdej sam dve, to lahk, ampak do nas gor recimo, mi smo v četrtem ... to pa ne ... Zobje jo tud kr dajejo, zlo ji iz gobca smrdi – to je še kr ... tamau jo kr odriva, to mi ni ... sam ja, ti si glih tko sendviček prpravš, pol pa ona zravn tebe pa te tko gleda pa diha vate, globok, uff – ni no ... ji smrdi, smrdi. Tud grize bi ne več, sam tekočo hrano – včas se še lot kšne žvečilke, sam pol jo pod povštrom najdeš, vso razmočeno – ne poje je no, v glavnem. Pa scrklana je, skoz bi se crklala ... k sva jo vzela midva, iz zavetišča, je bla ... mal več kt pol leta je bla prbližn stara, sedem, osem mesecov no, in kr zajebana v bistvu, nč za crklat, ni šans, da jo pobožaš – ful je mela neke prtlage, no, jst pa tud, pač ... našle sva se midve, zlo. To je zdej že ... uf ... ampak ja, ogromn sva se z njo ukvarjala, ne sam knjige pa šola pa to, ampak tud k eni vedenjski strokovnjakinji sva hodile, kr je renčala na ljudi, zlo jo je blo strah, pa avti, skiroji, motorji, skejti, rolerji, smetarji, otroci, otroci zlo ... taka jezna je bla, v bistvu ne jezna, prestrašena ... ampak sva se ful z njo ukvarjala in pol se je kr nekaj, razn da je mal teritorialna, to nikol ni šlo stran, ful čuva okol bloka pa to, kr polaja in na ljudi in na pse, drgač pa ... ful je naša no. Ampak spomnm se recimo, na začetku k smo šli z dvema frendoma na morje, ni blo še otrok takrt, neki na divje, Pašman, kr špičasta obala pa to – vem, da sva za njo gledala za neke copatke, da bi ji dala na plaži, da se ne bi slučajno po tačkah kej porezala, če bi blo prešpičasto kje ... zdej pa, k me je Tine včeri vprašu, a sm ji dala že za jest, nisem vedla. Dejansko se ne spomnm. Niti, da sem ji, niti, da ji nisem. Oboje je možno ... Nekje je, mal ... ni mi to kul.

21. SODELAVKA

TINE: Jst mam eno sodelavko ... Dost za mano je pršla, je pa že ... kaka tri leta bi reku ... in je pač te sorte ... k se ne obrne, no ... k ... k ne poveže, kok je dva plus dva, no pač ... in vsi to vemo, vsi to vidmo ... vsi naredimo tud za njo, če neki rab, ko neki rab ... ne da je zdej problem, je tud dosadna mal tko, ampak je pač ... ni ... ne ukvarjam se z njo, delam pač, dostkrat tud za njo popravm, ampak no ... je, kt je, ne ukvarjam se s tem. No ampak zdej mam o projekt, kr velik, mal evropski, tko reče nš šef, pač z Avstrijo delamo, ampak ... verjetn upa, da je to en začetk, on je kr kul drgač, dela skoz, to iz filmov, prvi pride, zadnji gre, tko da je tud teb tko mal bedno prit, k se ti zdi, da si pozn, pa bedno it, čeprov si že deset ur, uno pač, no in ta nš projekt ... evropski ... in rabmo koordinatorja, ker je res kr, pač je drgač, je precej več, pa obeta verjetn, da bo še več ... in rabmo vodjo, kt nek pač šef pod tem šefom ... In on reče njej, tej Sanji. Kar je ... ne pravm, da bi mogu bit jst, mogoče sploh ne, verjetn ne, ampak Sanja? To je ... vsi smo tko ... in vem, da je zdej ta čas ... da so ble ženske res ful let uzadi, tud pr ns, k pogledam, al pa doma, vem, valda ... sam je pa tud tko mal ... nesposobna je no, pizda. In nč ne morem rečt. K pol sm jst ta takisu, ne sprejemam ženske vodje. Ne, pač sam nesposobna je. In ne morš nč rečt zdej.

22. KOMPLICIRAM

TINA: Vedno sm jst ta, k kompliciram kao ... mislm, ne kao, jst vem, da kompliciram, ampak mal se mi zdi pa tud tko, kt to, k gresta na potovanje en, k je čist flegma pa u lajfu ne bo prjel zemljevida v roko, un ta drug pa (mogoče res tud prekomerno) načrtuje in se flegma skoz zajebava iz tega načrtovalca, pa se skoz kej zatikata ampak ja, na koncu se vse nekak super izide, vse vidta, doživita, pol se pa vračata domov pa taflegmatičen mal pošola unga: no, a vidš, da se je vse dobr izšlo. Ja valda da se je, k je pa ta načrtovalec vse zrihtu nekak, a ni? To se mi zdi, da dostkrat ti, k so kao na izi, sploh ne

opazjo. Fotri naprimer: ja lahko ste vi na izi, če mtke overthinkamo vse.

23. NEČAKINJA

TINE: Tko k ma nečakinja v razredu zdej, v srednji k je, to sam poslušas. On je ona, oziroma dolg je bil ona, zdej pa ni ona, ampak ni nč, nebinarni nevemveč kaj, kar je men vse okej ... težko mi je sicer zapomnt si vse, noben pa več ni sam strejt, to je vse ... in iz prve če ne zadeneš točno, so to nosovi, užaljeno te poprav, kt da si zdej ne vem kva reku, čeprov si ga mogoče šele zdej spoznal, od kje nej pizda vem ... pa men je super, da odpadajo te neki ... sam pač ne smeš več rečt nč. To je nekam ... Nečakinja moja ni govorila z mano cel ta božični večer, k smo mel nek, ker sm reku, da se pa mogoče tud ni treba zdej tok sam s sabo ukvarjat ... a ne, ne ... reku sm, da včas če maš ... ja, ja, da včas če maš nek problem, tud sam mal počakaš, pa mine, neki tacga, pač neki je blo o najstništvu pa sm sam hotu rečt, da mogoče pa ni zdej ne vem kaj, da mogoče je pa sam to, da si najstnik, najstnica, pa da je zdej pač mal težko. Stari! To je blo uno ... To je blo uno, da sm se jst na koncu drl, da sm se jst tud že enkrat žvalil s tipom, pa da mi je blo čist kul – tam pred mojo mam o njenim nekim novim nevem kaj ji je bil, ni ga več zdej, da nej se neha dret pač, da mi je vse to najbolj normalno, da mi je pa težko sledit vsem tem pridevnikom, da nisem nek hejter, da je sam šlo v pičkumater kompleksno in da ne smeš nč več faking rečt nobenmu in da to pa tud pizda ne more tko bit, da se sam s tem še ukvarjamo. Kdo je kdo, pizda. Pa ne more bit to point, da je sam še več predalčkov no na svetu, pizda ... Men je to ... Ne vem ... Dejmo tud mal okol sebe pogledat, no. Bomo vidl zdej, k Mija štarta srednjo šolo ... To bo še ...

24. VROČINA

TINA: K sm mela jst enkrat službo za vikend pa je šel Tine s tamalima k mami njegovi pa so ful neke stvari počel, pač to – vikend pa to, no in k pridejo v nedeljo domov – men Mija neki čudna, takoj. Pa rečem čak, dej prid ti mal k men,

potipam čelo, ona gori. Pa rečem jst Tinetu *ona ma skor 39 vročine, a niste nč opazl?* Pa Tine ves presenečen *aja?* Ne, pa sej je bla čist normalna ... no, ja, mogoče je mal bl počivala, pa spat je šla včer popoldan.?! Sploh nista faking opazla, da ma vročino. Jst pa kompliciram.

25. ONA JE TAKA

TINE: Ona je taka ... Recimo. Mi smo mel ful težave s spanjem ... pr obeh v bistvu ... to je blo ... to je blo ponoči na deset minut zbujanje, pa sam na joški spat, pa ne vem ... tko noro noro ... pomojem ene šest let nismo spal na koncu, če pogledaš ... no ampak ko je bla samo Mija in ni spala pač, dojenček je bla, tm sedem, osem mesecev, no in je šla Tina z njo, ja, sami sta šli, do moje mami, k je babi še pr njej živela in je mela neki, v glavnem – babi ni mogla sama bit nič pa če je mami kej mela, smo se pol mal izmenjavaj, no in v glavnem – Tina je šla tko, da bo tamala spala v avtu, to je bla kr stvar valda, ta spanček, ne, da bo ja spala in čim dlje in white noise v avtu in vse to. No, oni dve se peljeta, mel smo pa enga starga belga citroena, mal večji tko enoprostorc, grozn avto drgač, vse narobe, to nikol nisi vedu, a boš pršou tja, k si hotu, al pa boš še do mehanika mogu štopat, v glavnem no, ona se voz, tamala spi in ob cesti kontrola prometa, to mi ona pol tko pove, na bajdvej, da se lepo voz, tamala končno zaspi, piči white noise, ona ful previdno vozi vse ovinke, ležeče policajje, rondoje, k tamala se je takoj zbudila in pol dretje do konca, ni nazaj zaspala al pa čez okn gledala, sam dretje, in no, ona se voz in pred njo policaj z lučko kaže, nej not zapele, jst sm ji reku, da mene dostkrat, zarad apelu pomojem, k je tak, kt da bi begunce lahk pelu not, ona prav, da nje niso še nikol, men se zdi, da so naju clo skupi že kdaj, ampak kakorkol – policaj, lučka, model ji kaže, nej ustav, in ona noče, k se bo tamala zbudila. In to tud tko pove, najbolj normalno, ja, sm vidla, da mi kaže, nej notr zapelem, ampak bi se stoposto zbudila, jst mam do Lale še tričetrt ure in kaj bom, drla se bo tamala, pač ne, ne bom ustavla. In je, ne zajebavam se, šla naprej. Da se

ne bo tamala zbudila. In to je pol, ne vem, jst si predstavlam lučke, kible, ne vem, pač valda so šli za njo, cela drama, ona pač pove, da se je skor zaletela zarad polcistov, ker so vozil kt idioti, zbudil tamalo in pol ji je še niso pustil podojit in je čist znorela, skratka, njej se ni zdel to nč kej tacga, da ni ustavla. Sej ne delam nč narobe, v redu sm vozila, pač valda ne bom otroka zbudila. Ne vem, če sm to dobr povedu, ampak ona ma to neko ne vem, neko svojo furo, kaj se ji zdi prov in okej. Sam men je blo pa tko whatdfak?! ... pizda, res ni ustavla. Pač ni. Zakaj bi otroka zbudila, sej ne delam nč narobe?

26. SODELAVKA

TINA: Nikol nism bla čist ta ... da bi ga neki sprašvala al pa ... sem pa slučajno vidla zdej z enga seminarja, k so mel, pač s službo njegovo, no fotke neke pač ... in ne gledam jst tko drgač, nisem, ampak pač na fotki zravn Tineta, neka sodelavka, kr zlo na bliz, pač za slikanje, ja, ampak še bl bliz, kt bi blo treba, pa nč neprijetno, to predvsem, mogoče. In valda, ane, kdo je to? Ne vem. Ostale še kr vem, sej se pogovarjava, o njej nč. In gledam fotke s tega seminarja, tri dni so bli, petek sobota nedelja, in ona povsod nekje zravn njega. Pa sam za njo ne vem, kera je. In to mi je ... kako da ne vem za njo pa tud zakaj sta skoz skupi ... ne vem, res na preveč. In sm pokazala to moji frendici tud, k mi je še po telefonu neki *ma dej kaj stokaš* pa *ja res prov na facebooku bo oglašval*, če je kej, pač v smislu – nehi delat dramo, no pol pa ji screenshotam ... so ble pa sam tri pikce, uno k pišeš pa neha, pa spet tri pikce pa neha, in mi je blo – aha, ne ve, kaj bi napisala, in to traja. In pol sam napiše *Uf, ZANIMIVO*.

27. MENE NOBEN NE UPOŠTEVA

TINE: Itak na koncu vse po svoje nardijo. Jst povem, recimo Miji, k ma neko frko, to so skoz kake frke – kaj nej, kako bi neki rešu, oziroma ona, kako bi lahko kej. Pol pa itak po svoje nardi. Al pa clo Tino še na koncu vpraša pa pol ne vse to namaštajo. In tko je v bistvu zmeri blo. Tina tud v bistvu. Sej mene noben ne upošteva.

28. SODELAVKA 2

TINA: Postôkala sm jo valda, po Facebooku.

Nima otrok. Mačko to ta puhasto, za slikat se, šampanček s prijatlcamo za nov let v toplicah, sprehodi v naravi, Kanin, Bohinj, smučanje v Franciji, DM maraton pa to ... Ta brez otrok, ful časa, prosta, mlada, no niti ne tok, ma mal to kožo, tako ... ne vem, no vsaj to. Ne vem ... In k pride Tine iz službe, sm ga vprašala: kdo je pa ta ženska, k je na slikah z vami? In on me vpraša, kera. Pa sta bli sam dve. Ta Sanja, k je ne mara, o keru se dost pogovarjava, pa ta. Ampak on vpraša, kera. To je mi je pa zlo ... ZANIMIVO.

29. SPREHOD

TINE: Včasih je bla to ful stvar za nas, sprehod z Wafi. Pa sta šla tamaladva, včasih vsi štirje tud, smo šli tko, da se je končal tm pr enmu igrišču tud, da sta se pol onadva poigrala mal, midva kak čik skadila, se kej zmenla, kukr je šlo, itak ne pridš do besede pr dveh otrocih, ne vem, če sva si dva stavka na dan uspela rečt prvih sedem, osem let. Ampak ja, ta sprehod je bil kr stvar, tud do Tivolija smo šli velikrat, to se zmer spomnim, k se mim vozim, to je blo super. Tivoli je super. No tamaladva zdej valda nočta na sprehod več, Wafi tud v bistvu niti ne, jst tud ne zares, greva pa z Wafi vsaj na pirček do sosedov v Tomija, pol pa kak fuzbal pogledava al, kar je, Wafi vsi poznajo, natakare majo tud zmer kako napolitanko pa kako smetanco za njo, Tina bi znorela, ampak Wafi je pa dbest ... Sicer me pol izda, k je trgovina zravni Tomija tam in k gre Tina z njo v trgovino, Wafi ful k Tomiju sil, jo mora prov zvlečt stran, pol se pa jezi valda na mene. Nej ma kej še ... Ne bo več dolg, nej je, kar hoče.

30. SMRT

TINA: Mene je blo zmeri ful strah smrti. Že k sm bla mejhna, sm se zbujala skoz, pa me je blo strah, da bo umru kdo od mojih, pa za očija, k je kadil, ful sm mu težila, dolg sm k njima hodila spat, mami je šlo ful na živce, ker brcam kao, skoz me je nazaj nosila, ampak jst sm tud po desetkrat pršla, kr vem, da je blo v eni

pravljici, da je mami zastpala in se nikoli ni več zbudila, in tega me je blo ful strah, skoz sm ju preverjala. In pol še bl, potem k je oči umrl, obsesivno sem jo preverjala, strah me je blo avtov tud, mislm vožnje pa ... nikol pa tok, kt odkar mam otroke. Ful mi je bla frka, k je babi prvič Mijo vzela, da bosta šli z avtom. Itak sm že tko ful odlašala, če je blo kej, da bo z avtom, zmer sm se nekaj izmuznla ... pol pa nekaj ni šlo več, pa Jaki je še bil pa je blo kdaj res treba ... panika me je čist, več dni pred tem sem sam o tem razmišlala. Pa pol z avtobusom k so šli, z vrtcem, pa tko ... vse poti, vse boleznj itak ... nisem s to smrtjo sploh ... pa ne vem. K je povsod, ane. Miljoni in milijoni smrti vsak dan, pismo, jemo drug drugca, ljudje živali, živali živali, sama smrt. Pa ful daleč, mislm, ne vem, mogoče Indijancem ni tko blo, ampak dons pa ... Tine si ni upu iti recimo dedija pogledat, očija no njegovga. Strah ga je blo, ker bo mrzu. To sem si ful zapomnla ... Kako nam je lahko to tok daleč. O tem ful razmišljam, kok se je v dvestotih letih spremenilo naše življenje. Porodi, smrti, skupnost ... vse stvari, k so ble najbolj normalne in naravne – zdej pa sploh nimaš stika s tem.

31. NEHALA SVA KADIT

TINE: Nehala sva kadiť. Večkrat že, Tina je že tam okrog nosečnosti pa jst tud neki pa pol sm spet pa tko, pol sva oba spet, k so bli ti balkončki zvečer, k sta končno zaspala, da maš kako minuto zase, no, pol se je pa začel, tud tamaladva sta prtiskala mal, v smislu k začnejo spraševat, kaj so te slikce, zakaj kadiš, a je teta Čoni umrla zato, k je kadila, pa tko ... v glavnem sva se odločila, da bova nehala. Skupi. Ona je že prej na te ajkose prešaltala, mogoče ji je blo zato mal laži, ne vem, ni mela tok problemov nehat. Men pa ... ful mi je ... frka čista ... pa ne sam tko zarad družbe, jst največ kadim, k sm sam, pavze v službi predvsem, pred sestanki, jst sm ful živčen pred sestanki, navajen sm kadiť takrat, k sm živčen, kadim od osnovne šole, pizda, vse sm si okrog tega zgradil nekaj ... nikakor mi ne gre nehat. Zdej prej sicer skor tri mesce nism, sam zdej pa kak mesec spet. Ni šlo.

Ne moram ji pa povedat. Ful ji bo ... Sej men je tud ... sam ...

32. OČI OD SOŠOLKE

TINA: Niso mi bla čist jasna ta varanja včasih ...

Tko, mogoče tud jst nisem tok to seksualno bitje al kaj, mislm ne na splošno, da nisem seksualna, sam nisem pa ta navzven, nisem neki flirtašica no, to nikol nisem znala, zmeri sem bla bol idiot, mi je mogu fant res s prstom v oči, da sm vedla, da sm mu všeč. Nikol nisem to znala dobr brat al pa pokazat. Pa majo tko kšne prijtelce kako avanturo, da kao ni nč resenga, to mi je blo zmer ... kaj to sploh pomen, whats dpoint pol, nekak se zdi to, da ni nč resnga, kt da je prazno. Al kaj, men vsaj. No zdej se mi pa zgodi kdaj, k sta tamaladva v šoli, pa k čakaš na kak krožek, da se konča, al pa karkol, pa se mal pogovarjam s kakim očijem od sošolke Jakijeve recimo, pa nč ne vem o njem v bistvu zares, pa niti nočem, ampak me pa neki tko pograb, da bi pa se sam srečala na šolskem wc-ju pa se poseksala, ampak tko zares, strastno, z vsem bitjem, pizda, pol pa sam pobrala vsak svojga otroka pa šla domov, nikol rekla nč.

33. SEVERNI MEDVED NA ISLANDIJI

TINE: Jst sm se probu mal skenslat od teh pač ... telefona no. Kao hočem Mijo prepričat, da ni tok na telefonu, jst pa tud vsako sekundo, k jo mam, poskrolam kej. No, ni se še dobr končal zame, ker odkar sm si skenslu Facebook, mislm, nism si Facebooka skenslu, ampak sam aplikacijo pač, da nimam več tm te ikonce skoz pa jo klikam, pač grem iz kompa sem pa tja, ne pa skoz. No zdej k nimam več, sm pa zečel obsesivno spremlat novice. Če sm prej mel MMC, zdej preberem vse tam, pol grem na 24 ur, pol Guardian, pol pa še refrešam vsake tok MMC, 24 ur, če je kej novga, pa ful ful upam, da je. Tko, kr slabo ... No ampak zadnč pač povsod ta novica, k me je čist ... Ful je zmešan ta svet, pizda, sploh ga ne morš ... Bereš ful skoz povsod, kako se tali led na severnem polu, gore ledu se talijo, gladina

morja se dviga, temperatura morja raste, slike shiranih severnih medvedov, k iščejo hrano ... populacija pada, te vsakodnevne novice pač, vse to nad nami, ta filing faaaak konc je z nami, konc z vsem, pol se države v neke kao Green deale zavezujejo, ampak vse ostaja isto, pač potrošništvo, ane, ne vem, kako bo drgač, če smo pač v kapitalizmu, no, v glavnem – vidm novico, kako je na Islandijo prišel en severni medved, verjetno na neki plavajoči ledeni plošči iz Grenlandije. Skratka, neka ženska ga je vidla, ko je brskal po njenih smeteh, v tem nekem počitniškem naselju, sred ničesar, očitno k je blo konc sezone, ker je bla kao samo še ona v tem naselju, no in je šibala gor, še tko je pisal – v zgornje nadstropje, kt da se je bala, da ji bo ne vem kaj naredu zdej ta medved, in poklicala hčerko prek satelitskega telefona. In so sklenili, da je nevaren (čeprov ni nikjer pisal, da bi bil kej agresiven) in so ga ustrelili. Ustrelili! In ona se je pol odločila, da bo pa zdaj še malo podalšala svoje počitnice. Zdej k je varna. In ti to bereš in sploh ne veš več kaj. To nč več nima faking smisla.

34. FIBROMIALGIJA

TINA: Jst sm mela eno poškodbo vratu, k sm bla mejhna še, na sankanju. Trka se v bistvu sploh ne spomnim, nč posebnega ni bil, vem, da je bla tazadnja fura, tko kt v filmih, zadn rop, samo še to pa nikol več, pol te pa dobijo. No tko nekaj, vem sam, da k sm blo na avtobusu, se nism mogla več premikat, tok me je bolel. Vsak tresljaj, vsak kamenček na avtocesti sm čutila, vse. Tko da k so me starši prevzel pred šolo, smo šli direkt na urgenco. Zanimivo da glede na to, da se s tem ukvarjam pol še celo življenje, ne vem čist točno, kaj je blo, zamik vratnih vretenc, ukleščen živc, dobila sem opornico, to vratno, za ful enga časa, vsaj zdi se mi tko, skratka nikol več nisem bla brez bolečin od takrt. Je kt neka moja sopotnica al pač ... vsake tok, k se mi preveč nabere v življenju, mi rata ta bolečina neznosna, varjetn predvsem zarad teh bolečin življskih naokrog, ampak to pač takrt ne veš, skratka takrt se pol mal s tem ukvarjaš, pol pa spet nekaj preideš v vsakdan, v sprijaznjenost,

v neko sobivanje s to bolečino. Niti ne govorim neki o tem, razen tik preden se mi bi zmešal. In pol spet na novo. Skratka bla sem vključena v nek program za življenje s kronično bolečino v Soči, v rehabilitacijskem centru. In tam so mi povedal, da gre verjetno za fibromialgijo, to je mal težko razložiti na hitr, mi je pa marsikej razjasnil, o življenju mojem, v bistvu gre za kronično bolečino, k je vsaj pr men, prešla iz nekih točk v celotno telo. Tko da te boli celo telo, čeprav ni recimo s tvojimi nogami nč narobe. Lahko izvira iz nekega jasnega vzroka, kot posledica poškodbe, lahko pa tud ne, pač odvisno, ampak trik je v tem, da tebe res boli, da si okorna, da si ves čas neskončno neskončno utrujena, da je vsaka mala bolezen, kt da bi mela neko hudo gripo, da te boli celo telo, kt da so vse tvoje mišice zlepljene v nek težek boleč oklep, velik stvari meji na depresijo, dejansko so antidepresivi tud edino uradno zdravilo, k kej pomaga, men se zdi, vsaj takrat je blo tko. Ker ni tko: boli te, pejt na masažo, da se sprostiš. Veš, kok šele po masaži boli, to pač ni olajšanja, akupunktura ... ne vem ... to skoz iščeš pač ... skratka najdt moraš nek način, da preživiš, da se ne vdaš, pa da vseen vedno vsaj mal migaš. Kukr gre pač. Zanimiva stvar teh programov je pa to, k se znajdeš v prostoru s še ... ne vem ... desetimi takimi kroniki, istimi kt ti, in se pogovarjate mal o istih stvareh. Z enim zelo istih stvareh, z enim neke podobnih, skratka nisi sama. So pa to ful različne stvari, večinoma se to tiče žensk, ni čist nujno, v kateri starostni skupini, ampak večinoma po štiridesetem, čeprav v mojem primeru, pa še kakšnem, bi se verjetn že v srednji šoli našla. No in na tem zadnjem programu, to traja kr en mesec, hodiš tja, maš predavanja, vaje, telovadbo, fizioterapijo ... No in na eni tej telovadbi, same ženske smo, samo en fant je bil, trikrat sem bla do zdej, aja ne, bil je še en gospod mal starejši enkrat prej, ampak ja, evo, večinoma ženske smo mogle temu fizioterapevtu, ta – fit, mlad, ni bil petintrideset sigurno še, ta, fit, nasmejan, difovc, ta spodbujevalec, dejmo, vse zmoreš,

če se samo odločiš, samo odločit se je treba, ta pač, ja, motivator – no, smo mu mogle opisat svojo bolečino – kok na lestvici te boli, k morš recimo roke dvignit. In z mano so ble, razen tega fanta po poškodbi, on ni bil zarad fibromialgije tam, no ble so starejše ženske, starejše od mene, ženske, k so po deset let na bolniški, ena šestdesetletna šivilja na primer je bla, k je trideset in več let šivala kostume v gledališču, k ne more ne stat, ne sedet, ne ležat ... grozljivo. Ona njemu razlaga, da včasih ne je, ker ne more kuhavnice držat, da bi skuhala, on pa njej, da mora bit samo čuječa. Čuječa in meditirat, globok dihat. Ful na dolgo, valda, zlo posvečeno. Ona ga pa gleda frapirana čist, kima, kt da šteka, s solznimi očmi, nč ni rekla. Ni opazu tega, motivator, to se dostkrat spomnim ...

35. VI SLOVENC NE ZNATE ŽIVET

TINE: Zanc mi je taksist reku, vi Slovenci ne znate živet, ker se bojite življenja. In, pizda, sm razmišlu ... ej ... res je to, faking da je res!

36. SODELAVKA 3

TINA: Zdej jo še kr stôkam, to sodelavko njegovo, ne moram si pomagat. In opažam, da je on še kr ne omenja, tud k reče, da so šli na malco, pa pove, kdo je šel, omen vse razen nje. Pa sem ga vprašala, a ona pa ne gre na malco z vami? In je reku sam, ja gre, gre. Zakaj pa nisi že takoj tud nje reku?

37. NETFLIX

TINE: Kadar sta tamaladva kam šla, recimo k moji mami al pa tko, na tabor, k sestri moji, vse te variante, sva midva večinoma obsedela doma, si zlovdala kako serijo, nekoč še pred Netflixom ane, ja, pol pa Netflix, HBO, kar je blo, vse sva že obrnla midva. In se mi je zdel takrat, kok kul, da nisva neki obremenjena, kaj zdej vse neki morva, it videt al pa karkol, zdel se mi je, da sva bolj sproščena od drugih. Zdej pa ... Mislm, da ni blo to kul, žal mi je ... Da se ... treba se je mal potrudt, it vn, kej doživet skupi ... ni to brez veze pač ...

38. PLOŠČE

TINA: K sva midva prvič začela živet skupi, no, v bistvu sm se jst k njemu priselila, tja, kjer je on že od prej živel s cimri, cimroma v bistvu, sošolci k so bli. To je bil dost tak velik flet v bistvu, pr železniški, takrat ni bla še taka jeba flet dobit, če si mel dost cimrov, si lahko tud super flet najdu. In mi, sploh k smo bli pol štirje, smo kr kul živel, pa ni noben mel neki zaledja, en no, da so mu doma plačval, drgač mi pa – študentska, študentsko delo, pa je nekak šlo, ni bla lukna sploh, v glavnem, tko kt tole k zdej gledam, k mi sodelavke kažejo al pa nečak moj, je kr pr nas živel pol leta, na kavču, dejansko ni blo fleta, ena dobesedno plesniva garaža, za štiristo evrov na Brezovci, k smo rekl hvala lepa, pizda. Zdej je našu sicer neki, ampak sta po dva v sobi pa plačuje skor tok kt smo mi za cel flet takrat. Noro je to, res. No ampak hotla sm rečt, da je mel Tine eno tako kr hudo zbirko plat, po fotru večino, pa tud sam je kr dokupoval, vedno če sva kam šla, sva po ploščarnah tam hodila, ne vem, če sm ga kdaj kej drugca vidla zares kupovat, tko na potovanju. In tam, k smo živel, sva mela kr celo steno tega, taka omara s ploščami pa tko gramofon, sej nimaš dost kej drugca, pojstlo na tleh, mizo neko, obleke na teh obešalnikih, visoki stropi, ta tatar ribji parket al kako se reče, neka monstera ogromna je bla, kliše no, tko kt more bit no, lepo, zlo lepo. In valda, k sva se selila, sva se v vedno manjše, ane, pol pa še s tamalima v najmanjše, sej nam je kul tole, k mamu, tole bomo tud mel pač, to je zdej jasn, na bolš ne bo šlo, ampak sej nam je kul, onadva mata svojo sobo skupi, jebi ga, mogoče se bota tko bolš razumela, če bo pa jeba, bo šel pa Jaki v kabinet, kle, k sva zdej midva, midva bova pa v dnevní, če bo treba, moji so tud tko, se spomnem, vsako jutro iz pojstle nazaj kavč, vsak večer iz kavča pojstla, pač je tko, kt je. Men je sam moril, k sm hotla TV gledat kdaj, no njima pa ne vem, nismo se o tem nikol pogovarjal. No ampak ja, za plošče pa pač ... Ni blo več placa. Nikol od tistga ta prvega fleta naprej, oziroma v naslednjem sva jih še mela na hodniku, kar je sicer dobr zgledal,

sam niso bli pa dobr zvočniki, tko da to pa pol tud ni blo. No in te plošče so skoz nekje med nama ble, skoz jih nekam prestavljava, shranjujeva, vsake tok Tine znori, a lahko kej zame, pizda, en prostorček, kar štekam, ampak mal je pa tud – ja pizda ne, sori, tud zame ga ni. Sosed mu je v garaži neki odstopu, pa je bla neka plesen, neki jih je mogu prov ne vem kaj praoblečt pol, tko zlo slabo. Skratka pol je valda spet sledil pogovor, da bi jih mel nekje, da jim najdemo prostor, in sva šla spet po celem fletu – ni. Mi mamu izkoriščen vsak milimeter, pizda, še za nujne neke stvari jih nimamo kam pospravt, sesalc na primer pa metlo pa to. In je vse fuknu stran. Čist vse. Nč povedu. Sam zmetu. Ja pizda, to pa tud ni, to morš bit pa tud ... Nardiš neko selekcijo, ne vem, za trideset jih maš že placa, ane, ne pa vse ali nič, pa to so ble tud najine plošče neke, k sva ful plesala na njih, prvič seksala, k sva jih tisočkrat preposlušala, zbrala poročno pesem z njih ... to vse. On pa vse fuknu stran. Od fotra, dedka, svoje, najine. Pol se pa tud vprašaš ...

39. KAJ VSE SM NAREDU / ČEMU VSEMU SM SE ODPOVEDALA?

TINE: Preselu sm se v Ljubljano, k sm si reku, da ne bom nikol nikol kle živel.

TINA: Izgubila sem stike z vsemi frendi, zares – z nobenim si nisem več res res bliz.

TINE: Živim lajf svoja fotra in mame, služba do petih, izmene, vikendi, tko k sm si oblubu, da nikol ne bom živel.

TINA: Kadar kihnem, se skor zmeri tud mal polulam, vse mi je šlo v pm, te mišice kle dol.

TINE: Zloadal sem si aplikacijo o meditaciji.

TINA: Moje telo kt da sploh ni več moje telo.

TINE: Naučil sm se vse razne spretnosti obrtniške, k jih od doma nisem nikol znal, znam pršraufat police, sestavt omaro, prključit pomivalca, zamenjat lijak, naoljit parket, zamenjat fuge pri banji, pritrdit komarnik, sam sm zamenju vse luči v stanovanju – to je elektrika, stari.

TINA: Nisem šla na izmenjavo v Pariz, to sem si zlo želela, da bi izkusla, kako je tm živet.

TINE: Naučil sem se presadit rože.

TINA: Nč sveta nisem vidla, nasplošno, k mu je vse bedno it kamorkol.

TINE: Naučil sem se kuhat – dejansko iz knjig, pizda, zdej znam skuhat slovensko, mediteransko, arabsko, indijsko, tud vegi hamburger, pizda.

TINA: Nehala sm fotkat za moj album.

TINE: Nehu sm jest meso.

TINA: Nehala sm fotkat nasplošno.

TINE: Naučil sem se rolat.

TINA: Nikol si nisem pobrila glave, ker je reku, da bi bla smešna, čeprov si ful želim, sm si želela, si želim, ne vem, ja, še si želim.

TINE: Nehu hodit na basket, ker je v času, k gresta otroka spat.

TINE: Nehu spat, to je bla moja najljubša dejavnost, res sm zmeri rad spal, z otrokoma sm začel vstajat ob petih. Zdej mi sicer ni več treba, k sta že večja, sam sm se pa navadu nekak, ne gre več nazaj.

TINE: Ne poslušam več muzke nč. Ne stare ne nove, nč.

TINE: Nehu sm se oblačit tko, kt mi je kul, k se njej zdi bedno, da se oblačim, kt da sm mulc.

40. IZI

TINE: A veš, k maš dojenčka pa se sekiraš za vse, RSV virus, pa se ti zdi, da čudn diha, pa gledaš ta prsni koš sred noči, a se dviga v redu al ne, kaj je ta zvok, kaj je ta izpuščaj, zakaj joka, a ga boli al ... In so pol ti ljudje okrog, k majo že starejše otroke pa so tko ... o, majhni otroci – majhni problemi, veliki otroci – veliki problemi. Pa itak takrat ne štekaš, in zdej mogoče mal štekam, ker ja, res so tam osnovni problemi, pol se pa upgradajo, ne vem, men se itak zmeri zdi, da igram igrco na najvišjem nivoju, uno, k je najbolj zajeban, a veš, k maš v službi jebo pa ne veš kako boš zmogu, pa se zjutri zbudiš še z vročino pa še bolj ne veš, kako boš zmogu, oziroma se ti zdi, da včeri sploh ni blo še tko grozn, pol ti pa še avto ne vžge, pa si rečeš ok, lej, akumulator bom že zamenu, pol pa mehanik ugotovi, da v bistvu pa se akumulator prazni zarad nečesa, k zdej več ne znam izgovorit, tko da bo osemsto evrov (k jih bajdvej nimaš) plus

nov akumulator, in pol iščeš povezavo z busom iz Grosuplja do Vrhnike, ko maš še zmeri vročino in še zmeri vse to za nardit v službi, kar si mel včeri, k se ti je zdel še nemogoče, pol te pa še iz šole kličejo, da si je Jaki verjetno zlomu roko, ne slišiš pa več, kako, ker ti telefon pade v lužo. Tko se jst počutm večino našga časa skupi, sam da čeprov je res res to s problemi mejhnimi in velikimi, to ni čist res, ker mi vse vsi ful na veliko dojemamo oziroma doživljamo. Vse je skoz na milijon potencirano. Karkol že je. In ko se ustavim, se mi zdi, da smo v izrednem stanju, odkar sta se rodila. Pa nismo ne v vojni ne v pomanjkanju. Ampak skoz v frki – sam še to pa sam še to, pa bo bolš, aja, no mogoče še to, pa bo bolš, oziroma sam do srede da to oddam, pa bo bolš, sam še do petka da popravim, dodelam, pa smo vikend frej, sam za vikend splemo še ta praznovanja, pa bo, sam še ta pondelk, k se mi je nakopiču, aha, sam še te tri dni, pol po konferenci bo pa bolš, sam še da Tina svoje zaključit, pa bo bolš, sam še to, sam še to, sam še to, pa bo bolš.

41. KADIM

TINA: En od fejlav je tud to, da kadim. Nehala sva skupi s Tinetom, pa mi je kr ratal nekak, skor štir mesce nisem pržgala ... Sam pizda ... Njemu gre to nekak bolj izi, on kt nč. Jst pa ... Ne upam se pokazat doma. Ubil me bodo vsi trije.

42. IZI 2

TINE: Pol pa gledaš mal naokrog ... Mi skoz v neki frki, eni pa – predvsem ti brez otrok – oni pa skoz kšn izletek kam, hribi, tek, vikend s prijatli ...

43. KAJ MI GRE PR TEB NA ŽIVCE

TINA: Na živce mi gre, da puščaš odprte predale za sabo.

TINE: Na živce mi gre, k puščaš mokro kopalnco za sabo in pol si moram jst štumfe zamenjat.

TINA: Na živce mi gre, k naglas žvečš pa cmokaš pa ta zvok, k ješ kisle kumarce ... nasplošno vsi zvoki hranjenja.

- TINE: Na živce mi gre, k se skoz moraš it mal uležť.
- TINA: Na živce mi gre, da hočeš skoz sam na hrvaško na morje.
- TINE: Na živce mi gre, da ne uživaš v kuhanju.
- TINA: Na živce mi gre, da ne ješ paradiznikov.
- TINE: Na živce mi gre, kako si napeta v avtu, k vozm.
- TINA: Na živce mi gre, da si tok na fejsbuku.
- TINE: Na živce mi gre, da bi skoz nek alkohol.
- TINA: Na živce mi gre, da živimo v takem skretu, da pol vsak vikend pospravlamo in ne gremo na noben izlet.
- TINE: Na živce mi gre, da popravljaš za mano posodo, k sm jo zložila v pomivalca.
- TINA: Na živce mi gre, da si kupu tamalmu volan za igrce.
- TINE: Na živce mi gre, da preveč nabašeš stroj za perilo in pol se ne opere dobr.
- TINA: Na živce mi gre, da kupš preveč hrane v trgovini in pol skoz neki mečemo stran.
- TINE: Na živce mi gre, da moram skoz jst v trgovino.
- TINA: Na živce mi gre, da ti nikol ni dost Netfliksa, da sam klikaš next, next, next.
- TINE: Na živce mi gre, da si ne popraviš mikrofona na mobitelu in te nč ne slišm.
- TINA: Na živce mi gre, da se morš vse ti spomnt, kaj bomo jedl.
- TINE: Na živce mi gre, da tlačš not v smeti, več kt gre, in pol se vse raztresa.
- TINA: Na živce mi gre, da se tok sekiraš, da se ne bo kej pokvarl – ne to tko, ne to tko, uničl se bo, ja, uničl se bo, nč ni narobe s tem, stvari se tud obrabjo pač.
- TINE: Na živce mi gre, da daješ nože v pomivalca.
- TINA: Na živce mi gre, da mi težiš s tem, da naj ne dajem nožev v pomivalca.
- TINE: Na živce mi gre, da se srečaš s sosedo pa ful klepetaš pa klepetaš pa se režiš, pol pa pridš dam, pa se sam fukneš na kavč, kok si zjebana.
- TINA: Na živce mi gre, da se sploh več ne pogovarjava.
- TINE: Na živce mi gre, da skrolaš.
- TINA: Na živce mi gre, da skrolaš.
- TINE: Na živce mi gre, k nikol več nočš nikamor it.
- TINA: Na živce mi gre, da vsemu rečeš ne.
- TINE: Na živce mi gre, k iščeš sam slabo v stvareh.
- TINA: Na živce mi gre, k vse, kar slečeš, točno tm pustiš. Jst skoz tvoje gate nosm v koš za perilo.
- TINE: Na živce mi gre, k vedno pomisliš na najslabš.
- TINA: K se skoz sekiraš za dnar.
- TINE: K puščaš svoje vložke v kopalnici.
- TINA: K se ti je zmeri mudil s pravljico za lahko noč.
- TINE: K skoz pizdiš čez moje.
- TINA: K delaš preobilne večerje in pol jst preveč žrem.
- TINE: K puščaš svojo kavo vsepovsod napol popito.
- TINA: K nikol ne preveriš žepov, preden daš prat perilo.
- TINE: K kuhaš eno in isto.
- TINA: K si strižeš nohte na kavču.
- TINE: K kadiš v avtu pa misliš, da se to ne voha.
- TINA: K sam da se tamal za sekundo obrne, si že na telefonu.
- TINE: K skoz poslušáš poročila ... a lahko, pliz, to mal ugasnemo.
- TINA: K nikol ne zamenjaš psu vode.
- TINE: K pizdiš čez sodelavko, pol pa ful klepetaš po telefonu z njo pa se režiš.
- TINA: K ne moram met enga normalnga pogovora po telefonu in me vsi čakate kt ene surikate.
- TINE: K skoz preveč kruha kupiš.
- TINA: K morš zmer ti muzko zbrat, da ti je dobra, al pa film.
- TINE: K nikol ne poveš, da si porabla zadn mlek. Al pa zadn karkol.
- TINA: K sam ješ čips v avtu in pol niti ne pospravš za sabo, predn otroc pridejo.
- TINE: K mi skoz govoriš pazi! med vožnjo, čist sm pol nesproščen.
- TINA: K skoz jemlješ pa prestavljaš polnilc za telefon.
- TINE: K se ne držiš receptov in vse pol neki po svoje in valda nč ne rata čist.
- TINA: Ker se bojiš svoje mame.
- TINE: Ker se vsak svoje poskus, da bi s tabo neki splaniru, vzame, kot da ti neki hočm.

44. KONEC: KAKO SVA SE SPOZNALA

TINA (*publiki*): V bistvu bi mogla vedet, že ko sva se spoznala, bi skor umrla.

TINE (*publiki*): V Škofji Loki smo jo pobral okol polnoči, k smo šli mi z enga koncerta v Kranju, na bazenu. Jst sm sedel tuki, Samo, moj sošolc, je vozu, njegova punca Ana je sedela tuki.

TINA: Zdravo.

TINE: Zdravo. (*Se obrne k publiki.*) Mela je nek čist prevelk plašč, ne vem, zakaj sm to opazu, ampak zdel se mi je, da ji je čist vsen, kaj ma oblečen, v nekem tem kul smislu, takoj mi je bla kul.

TINE (*nekam naprej, z zadnjih sedežev vozniku*): A to damo vn, ta sedežek, al kaj?

TINA (*Tinetu*): Ne, sej je kul, če sam ti to umakneš, k maš, jst grem sam do Šiške z vami.

TINE (*publiki*): To mi je blo žal, to je sam ene deset minut od tam do Šiške. Skratka, jst to umikam, ful je blo neke šare tam od mtke Samotove, ona pleza čez ta nek otroški sedež, tud ona je vse te neke vrečke mela.

Tina pleza k Tinetu na zadnje sedeže.

TINE(*vozniku*): Ej, kle so neki piškoti pa ne vem, kaj je to, neko steklo?

TINE (*publiki*): Muzka je bla ful naglas, nč se nismo slišal. (*Vozniku.*) Kam? (*Ne sliši dobro, kaj mu je odvrnil voznik.*)

TINE (*Tini*): Ma, dejva sam to tko mogoče. A boš lahko?

TINA: Ja. Čigav je to avto?

TINE (*med premikanjem stvari iz sedeža na tla*): Od njegove mtke.

TINA: Čigav?

TINE: Od njegove mtke. (*Proti sprednjima sedežema, razdraženo.*) Ni se razbil, lepo sm umaknu, no! Ja pol pa dejmo vzadi, pizda, vse! Ne der se, pizda, no! (*Tini umirjeno.*) A maš za noge plac?

TINE (*publiki*): Nekdo potrobi. Čudn se je postavu Samo, na pol je bil na cesti.

TINE (*naprej razdraženo, še vedno med umikanjem stvari*): To teb tvoj, Samo!

TINE (*Tini*): Sori, a sm te?

TINA: Ne, kul sm.

TINE: Tine.

TINA (*ki zaradi glasne glasbe ne sliši dobro*): Kako veš?

TINE: Kaj?

TINA: Kako veš, da sm Tina?

TINE: Jst sm Tine.

TINA: Ti si Tina?

TINE: Tine!

TINA: A Tine! Tina! Od Ane ...

TINE: Ja, vem.

TINA: Ti si pa od njega ...

TINE: Sošolc sm.

TINE (*vozniku*): Ja, sva!

Voznik ga ne sliši.

TINE IN TINA (*povzdigneta glas*): SVA!

TINA: Kaj? Kaj? Dej mal bl potih, Ana, ne sliš se nč. Ja, v redu sedim, no, pejmo.

TINE (*publiki*): Samo spelje ... Grdo spelje.

TINE(*Samu*): Pazi ga kle uzad ... pazi ga! PAZI GA!

TINE (*publiki*): Za las smo zgrehil en avto, k je pelu mim nas, jst čutm Tino, da je takoj čist trda ratala zravn mene, tko zlo skupi sva sedela, pa zlo neudobno med vsemi temi stvarmi, prpeta valda nč. Ona se začne ozirat, itak ne more do pasov nikakor prit, ne bi se mogla prpet itak, k sva tko čudn sedela. Un pa bl k je začutu, da je živčna, bl hitr začne vozit.

TINA: U pizda!

TINE: Samo pospešuje, prehitava neki brezveze, uno, da jo prestraš, vse neki bl glih za glih.

Spogledava se s Tino. Ne poznavata se pa zlo na bliz sediva.

TINE: Dej u izi ti mal, Samo!

TINE: U izi, stari! (*Publiki.*) Prehitava avtobus.

TINA: AAAAA! O fak!

TINE(*publiki*): Prehiti, komi, ne čist uno, glih za glih no, ampak glih tok, da se spotiš, a veš.

TINA: Ej, a lahko, pliz, mal bl normalno vozš?

TINE (*publiki*): Nč se ne slišmo.

TINA (*Samu*): Če lahko, pliz, bolj počasi vozš?

MAL BL POČASI, PLIZ!

TINE (*publiki*): Prime me za roko in jo slišm, k si na tiho govori.

TINA (*tiho*): O moj bog, o moj bog!

TINE (*publiki*): Samo začne prehitavat kolono, tri u vrsto, uno, nasproti ns pa tovarnjak.

TINE: Počasi, počasi!

TINA: A si ti prfuknjen? Dej normalno voz, pizda, no!

TINE: Dej Samo, no! SAMO! UMAKN SE!

TINE (*publiki*): Samo nč, ne umakne se, tovornjak zmeri bliži, zdej se itak tud nima kam umaknt, al prehitu al pobremza, druge nima, on valda prehitava, ne bremza.

TINA: EEEEEEEJ! PAZI!!!
ANA, REČ MU!

TINE: SAMOOOOO!

TINE (*publiki*): Glih za glih se mu rata vključit nazaj na naš pas, uno, res ... Samo pa ... ja, komentira ...

TINA: Komu ti histerična pička? Stari, ti mene sploh ne poznaš!

TINE: Samo, nehi!

TINA: Ustav avto! Ustav avto, pička ti matrna!
USTAAAAV!

TINE (*publiki*): Bi k se deremo, bolj hitr voz Samo, res ga izziva uno.

TINE: Samo nehi se zajebavat! Ustav!

TINA: SAMO!

TINE: SAMO!

TINE (*publiki*): Spomnem se, da se je smejal, da mu je blo dbest, dokler ni dojel, da ne bo spelal ovinka, to je bil sam en delček sekunde, ampak ja, ne vem, kt da bi se mi čs ustavu, al pa vsaj tko zdej za nazaj k gledam ... Skratka, avto zleti s ceste, Samo zavira, na nekem polju smo, rinemo to zemlo, zavrtel nas je za 180 stopinj, tam v koruzi neki, ustavmo se pa tik zravn enga drevesa. Spomnem se, da smo sam obsedel v tišini, vsi u šoku čistem.

TINE: A ste vsi okej? A si v redu?

TINE (*publiki*): Pogledam Tino, če je v redu. Tina je v šoku, ampak fizično v redu.

TINE: Samo? Ana?

TINE (*publiki*): Vidm, da so vsi v redu, v bistvu nm sploh ni nč kej tacga blo začuda, tud avtu v bistvu nč kej. Samo se začne režat, bolj od šoka, mal mu je blo pa tud noro to, se mi zdi.
Tina odpre vrata avtomobila in se sam zbruha.

Tina bruha.

TINE (*Tini*): Vse je v redu. Vse je v redu. V redu si. V redu si.

Tina bruha.

TINE (*publiki*): In Samo spet ... stari, to se kr ne konča ...

TINA(*se razjarjeno obrne proti voznikoveemu sedežu*): Ne po sedežku? NE PO SEDEŽKU?!
Tina silovito plane na Sama na voznikovem sedežu, Tine jo komaj zadržuje.

TINA: PIČKA TI MATRNA! SKOR SI NAS UBIL,
TI IDIOT, UBILA TE BOM, UBILA TE BOM, PIČKA
TI MATRNA, UBILA TE BOM!

TINE (*publiki*): Nekak sm jo zvleku nazaj, pizda močna je bla kt levinja neka, to se spomnm, da me je presenetl, kako silo ma, pa tko drobna bolj drgač.

Tine jo nekako zvleče nazaj, Tina poskuša dihati v njegovem objemu, še nekajkrat se mu poskusi izviti in se znesti nad Samom.

TINA: Men je fotr tko umrl.

Men je fotr tko umrl.

Men je fotr tko umrl.

TINE: In pol si ti šla vn ... tm sred ničesar ...

TINA: Ja ...

TINE: Sam hodila si, kr nekam ...

TINA: In si šou ti za mano.

TINE: Ja ... In sva šla praktično peš od, ja, od Jeprce do Ljubljane.

TINA: Ja, pa še mene je blo strah tm po cesti hodt, tko da sva šla kr tm čez neka polja, ful dolg sva hodila ...

TINE: Ja, orng sonce je že blo, k sva pršla do Šiške.

TINA: Ja. V bistvu je blo na konc ful lepo, mislm ... kar je ratal pol iz te noči ...

TINE: Šla si pa k fantu tvojmu takrt, ne?

TINA: Ja ... čeprov se spomnem, da sm bla ful žalostna, k sva do bloka njegovga pršla, spomnem se, da nisem hotla, da bi blo že konc, da bi kr še naprej šla s tabo, kamorkol.

TINE: Ja, dobr sva se pogovarjala.

TINA: Ful dobr. Ful je blo lepo ...

TINE: Nikol se še nisem z nobenim tko zares pogovarju.

TINA: Ja ... res je blo ...

Tišina.

TINE: No in pol se v bistvu zlo dolg nisva vidla ... k ti si bla z Ano ful prijatlca, no, sta še ...

TINA: Ja.

TINE: Jst sm bil pa takrt čist slučajno s Samotom, nisva bla neki frenda zares, na ta en koncert sm ful hotu it v Kranj, pa je reku, da bi šu zravn ... ni niti on te muzke poslušu neki ... bl tko pač ... ni se mel kam dat, men je blo pa tud kul ...

TINA: Pač dobr ti je blo, k mu je mt skoz avto dala.

TINE: Ja ... v bistvu sm se šele pol po tem začel mal bol z njim družt ... da bi tebe sreču ...

TINA: A res?

TINE: Ja ... no, dolg te nism.

TINA: Pa narazn sta šla Samo pa Ana. Hvala bogu.

TINE: Ja, je bil kr ta Samo ... poseben ...

TINA: Vsaj to ja ... poseben ... če ne tud kej drucga.

TINE: V bistvu sm pol ugotovil, da je bil ful bol kul ... njegova sestrica ma Dawnov sindrom in jo je skoz z nami vzel.

TINA: Ja, pohat, super res.

TINE: No, ja, tud smo kdaj verjetn, ampak vseen ... hengala je z nami srednješolci, ne vem, kok je bla ... štiri pet ... ful smo se igral, pa skrival, lovil pa tko ... kul smo se mel.

TINA: Ma dej, čudn je to, vse to. Pač zjeban je bil no, sej mi je Ana govorila ...

TINE: Dobr, tud ona ma svoje ...

TINA: Kaj?

TINE: Kaj kaj?

TINA: Svoje kaj?

TINE: Pač stvari.

TINA: Vsak ma svoje pač stvari, on je pa faking samomoriln.

TINE: Ni.

TINA: Kaj ni?

TINE: No dej no, nima veze zdej to, a poveva rajš zgodbo?

TINA: Ja, pustva.

TINE: V glavnem, dolg te nism vidu.

TINA: Pa vmes si bil še s Kajo.

TINE: Ti pa z unim še naprej.

TINA: Robijem, ja.

TINE: In pol enkrat na Metelkovi jo zagledam - najprej njo, ista taka, ne vem ... pizda, ne morš je nehat gledat, taka pač ... no, pol pa še njega, k je mel tko roko čez njo nekaj ... tak dosadan tip, tko na prvi pogled že, tko, k da bi jo dol vleku, ti tipi, k kr visijo na puncu z roko, klepetajo s frendi pa na njej visijo, men je to ...

TINA: Ja, no, v redu.

TINE: Pač sam povem, kako sm vidu.

TINA: No ja in pol nisi šou do mene.

TINE: Ne, šou sm.

TINA: Do Kimčija, ne do mene, do mene si se mal delu, da me ne poznaš.

TINE: Ja no, šou sm do Kimčija zard tebe ... nism mogu zdej čist do tebe, če si tm pod uno roko, pizda, komi vidla kej.

TINA: V glavnem, zakadil si tega mojga Robija ubocga, da je zakomiru, in midva sva šla plesat.

TINE (*ponosno*): Ja! In midva sva šla plesat.

TINA (*razposajeno*): Tko je blo.

TINE (*razposajeno*): Tko je blo.

**Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXV, sezona 2024/2025, številka 7**